

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO
PHÁI CHIẾU MINH

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

ĐẠI THỪA căn bản đạo huyền thâm

CHƠN GIÁO tâm tu khỏi lạc lầm

Kê trí xem qua tầng huệ trí

Người mê đọc đến giảm mê tâm

Tâm chương giải thích chơn thường Đạo

Trích cú ẩn vi pháp diệu thâm

Kinh Thánh truyền ban người hữu hạnh

Đặc truyền mới rõ máy cao thâm.

Đức CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO
PHÁI CHIẾU MINH

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO
PHÁI CHIẾU MINH

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

TG Nhà xuất bản Tôn Giáo

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

Đức NGÔ VĂN CHIÊU

Quyển 36.2 do Chương Trình Chung Tay Ấn Tổng Kinh Sách Đại Đạo
liên kết môn sanh Cao Đài Chiếu Minh **Long Vân Đàn** (Mỹ Tho)
đồng thực hiện năm Bính Thân (2016)

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO
PHÁI CHIẾU MINH

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO
CHIẾU MINH ĐÀN

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

IN LẦN THỨ HAI

CHIẾU sắc ĐẠI THỪA quy bốn tánh
MINH truyền CHƠN GIÁO hiệp nguyên căn

Nhà xuất bản TÔN GIÁO
Hà Nội 2016

Cao Đài Đại Đạo Chiếu Minh Tam Thanh Vô Vi giữ bản quyền
Môn sanh **HUỆ MAI HƯƠNG** (Long Vân Đàn, Mỹ Tho)
công quả 30.500.000 đồng (trích đợt 88)
ấn tổng lần thứ hai 2.000 quyển
theo bản in lần thứ nhì năm Canh Dần (1950)

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

THÁNH TỰA XUẤT BẢN KỲ NHÌ

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con.

THI

ĐẠI THỪA căn bản đạo huyền thâm
CHƠN GIÁO tâm tu khỏi lạc lầm
Kẻ trí xem qua tầng huệ trí
Người mê đọc đến giảm mê tâm
Tâm chương giải thích chơn thường Đạo
Trích cú ẩn vi pháp diệu thâm
Kinh Thánh truyền ban người hữu hạnh
Đắc truyền mới rõ máy cao thâm.

THI BÀI

ĐẠI THỪA xuất bản kỳ hai
Phục hưng **CHƠN GIÁO** phổ khai đại đồng
Đến ngày chính lập Hoa Long
Thế gian mới biết danh ông CAO ĐÀI
Kinh truyền chẳng luận dở hay
Ai người huệ trí tâm ngay chơn truyền
Là phương tạo Phật tác Tiên
Là đường siêu thoát lưu truyền muôn năm.

PHẠM TỰ

BÀI CA TỤNG

Theo kinh điển của các Thánh Nhơn ngày xưa thì chỉ có ngôi Thái Cực là tuyệt đối mà thôi, kỳ dư nhứt nhứt trong cần khôn vũ trụ đều do luật tương đối mà ứng hiện. Lớn rộng bao la hơn hết là trời với đất, nhỏ nhứt tế vi hơn hết là côn trùng mà còn tránh không khỏi sự phân tách ra nhị thể là âm dương thay, huống chi là người và các giống khác. Vậy luật tương đối là một luật chung của cần khôn vũ trụ mà nhứt là cảnh sắc giới này.

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ đã hiện ra nơi cảnh sắc giới thì tức nhiên phải chịu dưới luật ấy mà phô diễn ra làm hai thể cách hữu hình là CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO và CAO ĐÀI TÔN GIÁO. Hai thể cách này tức là tả chi hữu dục của Đạo Trời để tiếp tục nhau mà đưa quần linh từ cảnh vô minh khổ não của trần tục cho đến cảnh hư vô tịch diệt, để cùng hội hiệp với Đấng Chúa Tể cần khôn.

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO thì hiện nay có chi CHIẾU MINH làm đại diện, chuyên về khoa bí truyền, hay là khoa siêu phàm nhập Thánh.

CAO ĐÀI TÔN GIÁO thì hay về cơ phổ hóa mà hiện nay làm đại diện là các chi phái bên ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ và phái TIÊN THIÊN.

Đã là tả chi hữu dục của Đạo Trời thì hai cơ thể bí truyền và phổ hóa phải liên hòa tương tiếp, tương trợ lấy nhau mới có thể chống vững Đạo Trời và làm cho cây Đạo đặng rườm rà sung túc thêm lên là vì:

Nếu không cơ bí truyền thì cơ phổ hóa không thể đưa

người đến mục đích cuối cùng của chữ tu đặng. Như vậy, lý thuyết lấy đầu làm căn cứ cao siêu hầu phổ hóa năm châu sau này?

Trái lại khoa bí truyền không khoa phổ hóa thì lấy đầu tuyển chọn sĩ tử vào trường để cùng tuyên truyền mỗi Đạo vô vi?

Đường tu chẳng khác cuộc đặng sơn mà lưỡng khoa đã kể đó tức là hai khoản tối trọng của con đường ấy. Từ chọn non đến bán lộ là về khoa phổ hóa, từ bán lộ đến đánh là về khoa bí truyền.

Đôi khoản phải tương tiếp nhau mới có thủ có vĩ, có thi có chung, đường tu mới trọn.

Cứ theo thứ tự niên ngoạt nhựt thời mà xét thì xưa kia khoa bí truyền ra đời trước khoa phổ hóa. Nay khoa phổ hóa đã đi đặng một bước đường khá dài thì khoa bí truyền phải ra mặt mà đưa kẻ thiện duyên đến đánh. Vì vậy mà ngày nay mới có quyển ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO.

Quyển ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO ra đời thiết tưởng là một sự đại hạnh, đại phúc cho quần linh vậy. Là vì từ xưa đến nay kinh sách luận về đơn kinh không phải ít, nhưng lời nói rất u ần, lý thuyết rất kín đáo. Vì vậy chưa mấy bực đoạt đặng chơn truyền và sự lầm lạc thật vô số định.

Nay nhằm buổi hạ nguơn, thiên địa tuần huơn. Cơ tân dân minh đức sắp khai diễn hầu đưa người quày trở về thời thượng đức, nên Đấng Chí Tôn vì lòng từ bi vô lượng vô biên mới hạ lệnh hội Tam Giáo ban cho người đang cơn dở chết dở sống quyển kinh ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO này:

1. Để vệt ngút mây mù ngàn năm hầu cho đời đặng trông

thấy Đạo Trời một cách chánh đại quang minh, không còn chi gọi là mờ hồ nữa.

2. Để rung động tâm hồn người thiện căn hầu cấp tảo hồi đầu tầm phương siêu thoát.

3. Phổ trương một cách rõ rệt TRIẾT LÝ CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ và chỉ rõ rằng cơ siêu thoát không dành cho một hạng người, một chi, một phái hay một dân tộc nào.

Vậy, quyển kinh ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO tuy rằng do nơi Trước Tiết Tàng Thơ chi Chiêu Minh mà sản xuất, nhưng nó vốn là chung cho các chi phái đã công nhận hai chữ CAO ĐÀI và có lẽ là cho cả Tam Giáo Cửu Lưu nữa, vì lý chánh vẫn một.

Trong bửu kinh này có một ít khoản bàn đến Nhơn Đạo. Ấy là lý kín vậy: Ôn Trên khuyên đời nên giữ chữ TRUNG THỨ để đi đến Đạo, vì Đạo thường trụ không ở thuyết tuyệt đối mà ở thuyết TRUNG DUNG.

Đời phải nương Đạo mới là Thuần nhựt Nghiêu thiên. Trái lại, Đạo phải nương đời mới trọn câu phổ tế.

Vậy mong sao khi đọc bửu kinh ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO rồi thì khách thiện duyên mau tầm đường trở lại cựu quê, và các chi, các phái trong Cao Đài Đại Đạo Tam Kỳ Phổ Độ tận tâm nỗ lực hiệp với chi Chiêu Minh để chấn chỉnh Đạo Trời hầu cứu độ vạn linh cho kịp kỳ Đạo mở.

TRẦN VĂN QUẾ

Đạo hữu Trước Lý Minh Đài
thành tâm ca tụng.

Sài Gòn, ngày 19 tháng 11 năm 1936

LỜI CẦU NGUYỆN

Hoàn cầu đang nháng chớp những lần lôi điện, các dân tộc đang hết lòng áy náy phập phồng với nạn chiến tranh, cái đời thống khổ khốc liệt gớm ghê cứ ngày càng hiện rõ hình trạng ra hoải, thì người đời lại há lẽ nào mà không biết chán?

Thế nên chán đời, sợ đời, tất phải ngày một đại đa số mãi ở trong nhơn loại. Nhưng chán đời, sợ đời lại không phải chỉ trốn phứt cái đời bằng một phát súng, bằng một sợi dây, hay bằng liều thuốc độc, mà tưởng là đã thoát khỏi đời. Vì, thừa chư quý đồng bào, lại còn cái luật luân hồi nữa chi?

Vậy chán đời, sợ đời mà muốn tránh ra cho khỏi là chỉ có một phương độc nhất vô nhị, một phương chắc chắn rõ ràng như một với một là hai, phương ấy cũng chẳng gì đâu cho lạ, chỉ là một cái chữ TU.

Này, như chúng tôi đây:

Cũng có người nơi hoạn lộ vì chữ danh mà vùng vẫy.

Cũng có kẻ chôn thương trường ham chữ lợi mà say mê.

Lại cũng có phường trong bốn vách dám quên mình mà nghiêng ngửa.

Cũng có bọm giữa bầy tình không giữ tánh mà buông lung, rồi cũng có hạng muốn tuốt gươm vì cuộc thế mà mất còn.

Cũng có trang biết sôi máu với tình đời mà phấn đấu. Nhưng, đến lúc sau này thì chúng tôi ngoài mặt chỉ buông xuôi theo dòng nước, miệng hử ừ qua buổi, mà vâng vâng

với thế cho rồi, còn trong lòng lại đau đầu đêm ngày trau tâm sửa tánh, học đạo lo tu.

Chúng tôi điên chẳng? Chúng tôi dại chẳng?

Không. Chúng tôi chỉ chán đời như vạn trùng thiên hạ chán đời kia thôi. Nhưng rất may cho chúng tôi là chúng tôi gặp được một nền CHƠN GIÁO rất siêu việt hoàn toàn, nên chúng tôi hết sức hoan nghinh hân hạnh, vì chúng tôi mỗi ngày càng thấy rõ ràng hai chữ GIẢI THOÁT nó ở nút con đường tu luyện của chúng tôi rất đối sờ sờ chắc chắn, không còn một điểm tí gì ngờ vực nữa hết.

Được món quý bửu vô giá của càn khôn võ trụ ấy rồi, chúng tôi đã hết lòng cảm tạ Ôn Trên, chúng tôi lại muốn kêu to rầm rĩ cả góc trời Nam để cùng hưởng với cả nhơn sanh cho phỉ dạ. Song khổ thay! Đạo chưa tới thời kỳ hoát khai độ chúng, nên chúng tôi lại phải ép lòng giấu kín mà ẩn dật tầm tu bấy chầy.

Bỗng đâu mới vừa năm ngoái rồi đây, khi Thánh Đức Tổ Đình ở Cần Thơ cử hành đại lễ khánh thành, thì Đấng Chí Tôn lại ban cho câu đối như vậy:

CHIẾU sắc ĐẠI THỪA quy bổn tánh

MINH truyền CHƠN GIÁO phục linh căn.

Thấy ản trong đôi liễn có bốn chữ ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO, lại có hứa sẽ minh truyền, thì chúng tôi biết mấy trông mong ao ước. Nào dè Thiên tòng nhơn nguyện, hôm vừa cuối xuân, Đấng Chí Tôn lại thành linh sắc lệnh khởi từ ngày Sóc, trong tiết Trọng Thu, năm Bính Tý này, Chí Tôn sẽ bắt đầu ban cho nhơn loại một quyển ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO. Ôi thôi! Mừng này có biết lấy chi cân bằng.

Chúng tôi liền vội vã lo việc phụng lục, rồi phổ thông, ấn tổng tức thì.

Vẫn biết dùng cùng không dùng, nạp hay bất nạp là quyền riêng của mỗi người; song chúng tôi đây chỉ vì gặp được một bức họa đồ trong ấy đã bày vẽ đàn rành đường nẻo đi ngay đến cửa giải thoát, thì chúng tôi bao giờ há nỡ độc thiện kỳ thân, đành lòng cấp củm ôm riêng cho mình, nên rất lấy làm hân hạnh mà được phép đem ra công hiến cho đồng bào cây kim chỉ nam rất chắc thiết, quý báu vô giá ấy.

Rất mong các bạn đồng nhân sẽ chẳng nề công phu mà khảo xét chiêm nghiệm cho tận cùng đáo để cái giáo lý trong mấy lời thánh huấn trong bửu quyển đây.

Được vậy, miễn được vậy chúng tôi cũng hết sức hài lòng vui dạ, mà cúi dâng quyển bửu kinh này cho tất cả đồng nhân trong hải nội.

Rất mong thay!

Đệ tử phái **Chiếu Minh**
(*Trọng Thu Bính Tý 1936*)

CHƯƠNG I
HÌNH NHI HẠ HỌC
GIÁO LÝ CÔNG TRUYỀN

*

4 tháng 9 Bính Tý

THÁNH TỰA

THI

ĐỘNG lòng thương xót buổi đời nguy
ĐÌNH hội Phật Tiên đã mấy kỳ
HỔ điệp mê man chưa tỉnh thức
ĐẠI TIÊN TRƯỞNG giảng hoát vô vi

Bần Đạo chào chư đạo tâm. Bần Đạo đặc lệnh giảng đàn trước phổ diễn đôi lời đạo đức hầu giác ngộ chúng sanh thức tỉnh tâm hồn mà truy tầm nguồn cội, sau nữa mừng Đại Đạo ban hành quyển **ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO** để minh truyền diệu pháp độ rồi nguyên nhân, thoát kiếp luân hồi, hườn nguyên phản bản.

THI

ĐẠI đức Nam phương hóa đạo huỳnh
THỪA cơ mật nhiệm thức tâm linh
CHƠN truyền đạo chuyển quy linh tánh
GIÁO dục hồn dân trí huệ minh

BÀI

Minh Chơn Đạo thời kỳ mật kiếp
Thức tỉnh đời cho kịp Long Hoa
Phổ thông chơn lý cộng hòa
Nhận nhìn cả thấy một CHA trọn lành

CAO ĐÀI GIÁO lưu hành phổ tế
Pháp chánh truyền cứu thế thoát thân
Bốn phương phát triển tinh thần
Gội nhuần võ lộ hồng ân CAO ĐÀI

Gần tận thế NGÔI HAI ra mặt
Đặng toan phương điu dắt chúng sanh
Chỉ tường cội phước nguồn lành
Giác mê tỉnh ngộ tu hành siêu thăng
Cuộc tang thương dữ dẫn trước đó
Mà nào ai có rõ chi đâu
Rồi đây chung chịu thảm sầu
Không nương đạo đức khó hầu tránh tai
Nạn khổ cuộc tương lai dữ dội
Nhơn vật đồng thay đổi tiêu tan
Có ai thấu máy hành tàng
Dinh hư tiêu trưởng rõ ràng không sai
Trời Phật thấy trần ai đại họa
Nên giáng phàm vớt cả tàn linh
Rải gieo chơn lý Đạo Huỳnh
Quy nguyên Tam Giáo phục bình cơ quan
Phóng thêm một con đàng chánh đại
Để người tầm trở lại bản nguyên
Lâu đời Tam Giáo thất truyền
Ngày nay Đại Đạo dựng giềng quy mô
Chỉ thấu chỗ hư vô tịch diệt
Khoa bí truyền vốn thiệt cao siêu
Luyện thành bất diệt bất tiêu
Vững vàng bền bỉ tiêu diêu lạc nhàn

Bớ chúng sanh! Linh toàn chờ rước
Rước những người hữu phước tiền căn
Đòi mà cải hối ăn năn
Tu đơn luyện đạo siêu thăng cõi ngoài

THI

Ngoài cảnh Thần Tiên báu lạ lùng
Chứa người phước đức hưởng thung dung
Một màu thanh bạch không đời đổi
Khoái lạc ở an mãi đến cùng.

Thời kỳ tận thế, nên chi Đại Đạo phục hưng, để độ rỗi linh căn quy hồi cựu vị. Từ Bàn Cổ sơ khai đến ngày Thánh Nhơn xuất thế đem chơn truyền thuyết minh lý Đạo, bành trướng khắp bốn phương để tinh thể độ đời cho rõ lý cao siêu của trời đất, hầu tầm đường siêu thoát cho thuận với lý thiên nhiên cơ Tạo Hóa. Tam Giáo phát hưng độ người thành đạo hằng hà sa số.

Đến ngày nay đã nhiều đời, nên chi cái giáo lý thất lạc chơn truyền, số tu luyện thì nhiều mà thành Phật Tiên khôngặng là vì khoa nội giáo bí truyền rất là u ẩn, Phật Tiên chẳng dám lộ bày để khẩu khẩu tương truyền, tâm tâm tương ẩn, chớ không bày lộ ra cho người thế gian biết đặng. Pháp đạo u huyền nên tả chép vào đơn thơ để lưu truyền lại, nhưng những lời trong đó rất ẩn vi khó hiểu khó tầm. Mỗi vị tả ghi vào một ý đặt tên ra trăm ngàn thứ, làm cho đời sau khảo cứu lấy làm mờ hồ.

Bản Đạo xin kiếu.

30 tháng 7 Bính Tý

KHAI KINH

GIÁC MINH KIM TIÊN

Chào chư đạo hữu lưỡng phái. Tịnh đàn, tịnh tâm nghe.

THI

GIÁC ngộ Đạo mầu thoát khổ tâm
MINH khai diệu pháp khả sư tầm
KIM quang chiếu tòa tri cơ Tạo
TIÊN Phật giáng truyền Thánh bút lâm.

Giờ nay là chí nhật NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ truyền mạng lệnh chuyển khai quyền ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO. Vậy thì chư đạo tâm chí kính chí thành cầu nguyện Đấng CHỈ TÔN ban phước lành tất cả vạn linh giác ngộ chơn truyền thoát ly u khổ. Vậy ngã báo tin trước cho chư đạo tâm sắp đặt chỉnh tề, nghiêm lệnh có THỈ TÔ ĐẠI TÔN SƯ giáng phàm cùng là TAM THANH THƯỢNG GIÁO ngự lâm phê quyền ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO.

Mỗi đấng ấy lâm cơ thì chí kính chí thành, cúc cung thủ lễ. Chư đạo tâm tuân hành. Ngã xuất cơ.

*

THỈ TÔ ĐẠI TÔN SƯ

HỒNG mông phân định trực ly thanh
QUÂN tử tri cơ tất đạt thành
LÃO luyện chơn thân hườn chánh giác
TỔ truyền tâm pháp khả cần phanh.

THẦY mừng các con. THẦY ban ơn lành cho các con.

Giờ hôm nay, vì lòng từ bi, THẦY thương xót cả chúng sanh nên phải nương gậy giáng đàn chỉ giáo cho rõ nguồn đạo đức.

THI

ĐẠI Đạo độ nhơn thoát hải trần
THỪA thanh thăng thượng dĩ kim thân
CHƠN như phản bản nghi tu kỷ
GIÁO khả hành chơn khiết trực phân.

THẦY rất mừng cho cả sanh linh trong thời kỳ thiên ám địa hôn nầy mà may đâu có ngọn đuốc thiêng liêng soi sáng khắp năm châu bốn bể. THẦY rất mừng thay, vui thay, hân hạnh thay cho các con! THẦY ban phước huệ cho mỗi con đạo tâm ráng lo tu luyện, lập công bồi đức.

THẦY thăng.

*

TAM THANH THƯỢNG GIÁO

THI

THÁI cực hư vô nhứt khí thiêng
THƯỢNG thanh khinh, trọng trực ly Kiền
ĐẠO mầu năng độ thành Tiên Phật
TỔ giáo chơn ngôn thị hữu duyên

THẦY mừng trong hàng đệ tử cùng các đẳng chúng sanh. THẦY lấy làm vui mà đặng thấy ngày hạnh phúc chung cho nhơn loại. Vì lòng từ bi, ĐẠI ĐỨC CHỈ TÔN hạ mạng lệnh, chuyển khai ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO độ rỗi nguyên nhân phục hồi cựu vị.

THI

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO chuyển lần ba
Độ dẫn sanh linh đến Bửu Tòa
Thoát khỏi mê đồ vui thắng cảnh
Đạo mầu chấn chỉnh hội Long Hoa.

THẦY ban phước lành cho các đệ tử và mừng cho các
đồng chúng sanh.

THẦY thăng.

*

THI

NGUƠN thân dục đắc hữu minh quang
THÍ khả phân thanh phần vị Càn
THIỆN thị Hà Đồ Càn vi chủ
TÔN chi vi Đạo thiếu tri tàng.

THẦY mừng chư môn đồ.

TRƯỜNG THIÊN

THẦY ngồi trước án ngó ra
Phút vừa mạng lệnh Bửu Tòa đem sang
Nên chi lật đặt giáng đàn
Chuẩn phê CHƠN GIÁO lưu tràn [truyền] độ dân
ĐẠI THỪA NGỌC ĐẾ ban ân
Chuyển tâm tánh thiện bước lần nẻo ngay
Phật Tiên Thần Thánh chau mày
Vi thương sanh chúng đọa đày trầm luân
Đã mê đắm tục quen chùng
Lạc xiêu ngoại đạo máng chun bấy dò
Đời sao đời chẳng biết lo
Gây ra tội lỗi khổ to nạn đầy

Ba phen vì Đạo vì THẦY (Cười...)

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO lần này tỉnh mê
Biết căn tâm lối băng vè
Đoạn dây oan nghiệt đặng kê Ngọc Kinh
Bảo tồn tịnh luyện nguơn tinh
Hiệp cùng thần khí điểm linh phục hườn
Dùng phương chế thuốc luyện đơn
Cho thành Đại Giác Chơn Nhơn phi phàm
Mùi đời đừng có mền ham
Phật Tiên phẩm ấy lên làm khó chi
Khuyên cùng sanh chúng tu đi
Coi trong phép nhiệm huyền ky [cơ] thể nào
Chớ đừng luận biện thấp cao
Rồi không phan luyện phải nhào lộn đa!

THI

Đa ngôn khuyên bỏ tánh tâm phàm
Chi đó mùi đời chỉ mền ham
Ham chuộng lợi danh sa Địa Phủ
Sao bằng đạo đức cố công làm.

THẦY ban ơn lành chư môn đồ.

THẦY thăng.

*

THI

LINH quang chiếu diệu hiệp thiêng liêng
BỬU pháp thần thông Chánh Đạo truyền
THIỆN địa tuần hườn quy bốn tánh
TÔN thành cơ ngẫu phần hườn nguơn.

Bản Đạo mừng chư hiền đồ. Giờ hôm nay Bản Đạo đấng

lĩnh THUỶ HOÀNG, nên chi phải lật đật giáng phê
Thánh Tựa.

THI

ĐẠI hóa càn khôn hạo khí đơn
THỪA cao quán triệt Đạo minh tồn
CHƠN thanh lý mục khai tâm tánh
GIÁO hóa thức thời đắc hội nguơn.

(*Cười, cười...*) Vì buổi đời hạ nguơn, cơ tuần hườn dĩ
đáo, nên chi Đại Đạo phục hưng, chơn truyền phát khởi.
Nhưng cõi trần ai là nơi chung chạ, ngọc trắng cát lằm,
vàng thau lộn lạo, chánh hưng tà dấy, phàm thánh lẫn nhau,
chưa phân bạch hắc. Phật Tiên giáng thế thì ma quỷ cũng ra
đời. Trời độ rồi chúng sanh, quỷ giựt giành nhơn loại. Đó là
thời kỳ bá đạo cạnh tranh, kẻ hữu phước Trời giành, người
vô phần quỷ giựt.

Ngày nay, Đức CHÍ TÔN vì lòng bác ái bao la mới ban
cho đời một quyển ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO mà biện
minh hư thiệt giả chơn để giúp cho đời có thể tầm lối
chánh, lánh đường tà mà thoát nạn chung trong trần cấu.

Quyển kinh này là hồi chuông giác ngộ, tiếng trống tỉnh
mê, ngọn đuốc nhựt nguyệt quang minh sáng soi khắp cả
càn khôn thế giới.

Thăng.

15 tháng 8 Bính Tý

TAM GIÁO THÁNH NHƠN

THI

KHỔNG môn giáo huấn đạo luân thường
PHU ngoại càn khôn đắc tánh dương
TỬ phủ an vui mùi đạo lý
Giáng sanh Châu mặt đợi Linh Vương.

Bản Đạo miễn lễ, chào chư liệt đẳng hiền đồ.

Bản Đạo lấy làm vui lòng đẹp ý mà trông thấy thời kỳ
đạo đức chấn hưng, Phật Tiên giáng thế, kinh Thánh lưu
truyền. Ấy là hạnh phúc chung cho toàn thể chúng sanh.
Bản Đạo ước mong sao chư liệt đẳng hiền đồ phấn chí tu
luyện cho đạt thâu cơ mầu nhiệm, lý vô vi, hầu khêu sáng
ngọn đuốc tinh thần mà cứu vớt trăm họ muôn dân lạc lằm
vào con đường tăm tối.

THI

Vẫn ước mong cho cộng lạc hòa
Tinh thần phát triển thế âu ca
Quốc dân xướng dậy tu Thiên Đạo
Phong hóa tô thêm mới mẻ mà.

TRƯỜNG THIÊN

Một mình ngồi trước Động Đào
Toán cơ Tạo Hóa lẽ nào tương lai
Dòm đời than vắn thở dài
Nhơn dân mê mết sắc, tài, lợi, danh
Phút đâu có lĩnh TAM THANH
TÀNG THỜ TRƯỚC TIẾT lập thành quyện kinh

Mời GIÀ giáng điển thiên linh
Chiếu phê Thánh bút thuyết minh chơn truyền
Nên chi vợi vã đi liền
Cõi mây thẳng đến đàn tiên chuyển cơ
Thấy đời không lẽ bỏ lơ
Nên chi trao quyền đồ thơ đạo mầu
Họa may có ích về sau
Nhơn sanh tỉnh ngộ quày đầu về nguyên
Nhớ xưa Thánh Đạo ban truyền
Dựng nền phong hóa chỉnh yên cuộc đời
Do theo pháp luật cơ Trời
Cang thường luân lý cho người noi theo
Hầu toan tránh sự lầm eo
Chỉ phương thoát kiếp nạn nghèo họa tai
Tùy tùng cô vãng kim lai
Định hồn quốc chủng đức tài phô trương
Trung Dung noi đây làm gương
Chỗ *minh minh đức* là phương siêu phàm
Than vì người cả tánh tham
Ưu bề giả tướng mển ham tục đời
Làm cho Nho Giáo rã rời
Tiếc chung nền cũ toi bồi đổ xiêu
Về phần thực tế thì nhiều
Tam Cang Thường Ngũ làm điều luật chung.
Luận qua Đại Đạo Trung Dung
Chưa ai nghe thấu chỗ cùng đạo Nho
Rừng Nhu biến Thánh khôn dò
Tam Tông Đạo ấy một lò sanh ra
Càng ngày chí thiện càng xa
Nhơn tình đạm bạc, lòng tà đầy lan

Đời rày hung bạo ngỗ ngang
Lòng người bất chánh, dạ càng bất nhơn
Nên chi quý giận Thần hồn
Trời ghen đất ghét chịu cơn khổ sầu
Họa tràn đầy khắp năm châu
Thiên tai địa ách khó hầu thoát thân
Xanh kia một Đấng cầm cân
Thưởng răn cho kẻ hữu phần vô duyên
Thấy đời thêm luống não phiền
Vô hình Phật Thánh Thần Tiên thờ dài
Động lòng THÁNH CHÚA NGÔI HAI
Cảnh Tiên đành bỏ, chẳng nài khổ lao
Lâm phạm khai hóa Đạo Cao
Ban truyền chánh pháp, luyện trau tinh thần
Thuyền từ tế độ nguyên nhân
Thả dòng biển khổ cứu phần trầm luân
CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO chấn hưng
Tam ngọn dựng lại phong thuần âu ca
Xưa kia Tam Giáo, Tam Tòa
Ngày nay chung lại một nhà phổ thông
Thuyết minh chánh lý đại đồng
Làm cho con Lạc cháu Hồng mở mang
Dựng đời Ngũ Đế Tam Hoàng
Trăm nhà muôn họ vũng vàng thánh thời
Chưa ai thấu đáo cơ Trời
Rời ra kích bác lắm lời dị đoan
Đạo Cao sắp đặt lớp lang
Chia ra nhiều hạng thế gian dễ tìm
Đạo Trời phẳng lặng im lìm
Thấp cao nặng nhẹ, nổi chìm vốn không.

THI

Không ấy là phương thoát kiếp trần
Đêm ngày đào tạo vóc kim thân
Hư vô tịch diệt cơ siêu thoát
Thanh tịnh tâm an cảnh xuất thân.

KỆ

Thành lòng đảo nguyện Tiên Gia
Lui về Tây Vực là nhà Thánh Nhơn.

Thăng.

*

THI

LÝ đào mầm tược tượng long lân
LÃO luyện đơn thành nhị xác thân
TỬ phủ ngời tu lo nấu thuốc
Giáng sanh Thương đội, Võ Đình Quân.

Bần Đạo chào chư liệt đẳng hiền đồ.

Kinh Thánh ẩn vi lý Đạo mâu
Lịnh Trời ban xuống dễ gì đâu
ĐẠI THỪA CHỜN GIÁO minh Thiên lý
Độ tận chúng sanh thoát bể dâu.

TRƯỜNG THIÊN

Ngồi trong động phủ chế đơn
Xây lò bát quái hiệp hườn âm dương
Thuốc linh nấu uống sanh trường
Dày công cố chí mới tường phép linh
Bổn vừa ngó trước đơn đình
Thiên Cung hạ lịnh phê kinh ĐẠI THỪA

Vội vàng giá võ đến trưa
Thuyết minh cơ Đạo, mây mưa tỉnh hồn
Cho đời mở hoát trí khôn
Hầu toan thoát khỏi cái phồn dị đoan
Xưa tô nền tảng vững vàng
Nhưng cao quá độ người càng khó leo
Mấy linh khó thể lộ dèo
Đài cao trăm trượng rắng treo mới hay
Phép mâu rõ đặng hiểm ai
Bị chung then đóng cửa gài khó vô
Ẩn vi trong bát quái đồ
Có chìa khóa phép mở xô vô tìm
Vô vi lặng lẽ trang lìm
Ngắm mò đáy biển châu chìm vớt lên
Tu đơn chí khí vững bền
Đề tâm thanh tịnh làm nền Tiên Gia
Đạo truyền im ẩn sâu xa
Chỉ phương tu luyện thoát ra biển trần
An vui mùi đạo Thánh Nhân
Song tu tánh mạng diệt lần nghiệp duyên
Say mê gặp chỗ bốn nguyên
Quày đầu trở lại cho yên tánh tình
Đơn thơ lý Đạo phát minh
Nhưng nay sai lạc giữ gìn ích chi
Đời còn biến cải tai nguy
Nhơn sanh cơ thể suy vi rất nhiều
Thuốc xưa nay uống bao nhiêu
Nhưng không trúng bệnh khó tiêu đặng mà
Bệnh nay thời khí bất hòa
Phải dùng đơn dược chế ra hiện thời

Ắt là hết bệnh như chơi
Người tu cũng thế tùy thời quy y.

THI

Y pháp hành trì cứu khiêu thông
Đạo tâm thanh tịnh chiếu minh hồng
Hiệp hòa thần khí nương hơi thở
Thường chuyển pháp luân hội cộ rộng.

Bản Đạo chào chư hiền đồ. Bản Đạo lui.

Thăng.

*

THI

Sĩ tâm ái chúng đọa luân hồi
Đạt đạo độ đời trở lại ngôi
TA quyết phá tan vòng tứ khổ
Chiêu Vương giáng thế điếm tô bồi.

Bản Đạo từ bi, chào các môn đồ.

THI

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO góp đầy pho
Đạo lý thuyết minh ráng kiếm mò
Kinh báu lưu truyền đời thoát khổ
Ai người cần kiếp sớm toan lo.
Lo phương chống vững cuộc tương lai
Níu Đạo tu đơn kéo lạc loài
Thuận mạng Thiên cơ hành Chánh Đạo
Khuyên đừng lưu luyện chốn trần ai.
Phật Giáo dạy đời một chữ **KHÔNG**
Hư vô tịch diệt chốn Tiên Bồng

Bất sanh bất tử cơ nhàn lạc
Phục đắc linh căn đạo lý thông.

Các môn đồ ráng tu tịnh. Bản Đạo ban ơn chung, Bản Đạo lui.

Thăng.

15 tháng 8 Bính Tý

CAO ĐÀI XUẤT THỂ ĐẠI ĐẠO HUNG TRUYỀN

THI

CAO Tiên xuống thế độ nguyên nhân
ĐÀI bửu rước ai đã thoát trần
GIÁO dục đời mê ra trí huệ
CHỦ tâm phân định luyện tu cần.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

Các con nam nữ tịnh tâm nghe:

THI

Kinh truyền xuống thế giải oan khiên
Một bộ ẩn vi Thánh Đạo truyền
Nghĩa lý đầy pho cơ xuất thể
Ai người hữu hạnh gặp lời Tiên.

THI BÀI

Hồng trần nô nức đua tranh
Xô qua đẩy lại giựt giành lẫn chen
A nhào vào chỗ đê hèn
Than ôi! Bướm bướm mê đèn chết thân

Làm người dễ có mấy lần
Tam sanh hữu hạnh mới gần Phật Tiên
Mấy khi gặp Đạo hưng truyền
Thiệt là phước đức người hiền biết bao
Ngắm xem kim cổ lẽ nào
Những trang quân tử anh hào xưa nay
Muốn tầm Đạo thoát trần ai
Dày công khổ trí đêm ngày vái van
Núi cao cũng phải tầm sang
Công phu khổ hạnh chí càng nông thêm
Điều quy cụ pháp khép kèm
Sắc tài tửu khí không thêm mền ưa
Rửa lòng ăn những muối dưa
Mượn y bá nạp mà chừa dục tâm
Người tu giả đại, giả cam
Giả đui, giả điếc lo tầm Đạo cao
Thủ thường phận giữ thanh cao
Nhứt tâm, đại chí anh hào vượt qua
Khử trừ muôn quỷ ngàn ma
Thất tình lục dục nên xa lánh chùng
Lửa lòng dục tắt không hừng
Thức thần sai khiến thì đừng nghe theo
Nặng mang xác thịt hiểm nghèo
Mà còn lợi suối băng đèo khổ tâm
Mấy ai cho khỏi lạc lầm
Vì chung xác thịt ưa tầm chuyện hư
Dục tình luyện ái nên trừ
Những điều ưa chuộng thì từ nó ra
Để tâm an tịnh, điều hòa
Quy nguyên tam ngũ một nhà chung vui

Con rõ Đạo, con biết mùi
Thì con lựa chọn tới lui nẻo nào
Tinh thần đừng để lãng xao
Tâm hồn lay động quý ào chen vô
Mắt, tai, mũi, miệng, ý đồ
Chớ buông lung nó mà khô tinh thần
Nặng nề mang một chiếc thân
Đường xa muôn dặm khó gần mà mong
Dẫu dùng sức ngựa truy phong
Mãn đời cùng kiếp cũng không tới mà
Chùng nào các trẻ nghe GIÀ
Luyện đơn, tu tịnh, chỉ khoa bí truyền
Cho mà tạo Phật tác Tiên
Quay tròn bánh phép, Đạo huyền phát khai
Xuất thần ra mấy cõi ngoài
Nghêu ngao cảnh lạc trần ai thông đồng
Linh hồn hiệp khí hư không
Nội trong nháy mắt tri thông đất trời
Mặc tình bốn biển vui chơi
Bỏ rời xác thịt, mở rời cùm gông
Tu Tiên giữ tánh không không
Toan phương tháo cồng, phá lỏng nhảy ra
Sự đời đừng có đắm sa
Vô vi thanh tịnh hiệp hòa Thần Tiên.

THI

Tiên Phật cũng dùng một phép tu
Mà thành chánh quả vệt sương mù
Người đời bao nữ chôn hình ảnh
Muôn kiếp không ra khỏi ngục tù.

Phước lành ban bố tiết Trung Thu
Non nước đầy vui một bóng thu
Thu ở thu về ai có biết
Thu qua rước khách, khách nào tu.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

24 tháng 9 Bính Tý

GIẢI NGHĨA BỐN CHỮ ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

LÝ THÁI BẠCH ĐẠI TIÊN TRƯỞNG

Bản Đạo mừng chư hiền nam nữ.

Bốn chữ ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO nó có nghĩa lý rất cao siêu mầu nhiệm.

Chữ ĐẠI là lớn. Đã rằng lớn thì còn chi lớn nữa. Nó có thể bao quát cả càn khôn vũ trụ, nó cao thượng vô hình, không chi ở ngoài nó đặng.

Đã vậy, nó còn có một cái nghĩa riêng về lẽ Đạo nữa. Nghĩa riêng ấy như vậy:

Chữ ĐẠI 大 là chữ Nhơn 人 với chữ Nhứt 一. Chữ nhơn là người, viết hai phết, tức là âm dương hiệp nhứt, mà âm dương hiệp nhứt thì phát khởi càn khôn hóa sanh vạn vật.

Vả nhơn là người, hễ người biết tu luyện cướp đặng cơ mầu nhiệm của Tạo Công thì là đắc nhứt. Mà nhơn lại đắc nhứt nữa (chữ Nhơn 人 thêm chữ Nhứt 一 là Đại 大) thì vĩnh kiếp trường tồn, diên niên bất hoại.

ĐẮC NHỨT LÀ GÌ?

Nghĩa là đặng MỘT. Một tức là cái pháp độc nhứt vô nhị, cái pháp kín nhiệm, huyền vi của Tiên Phật, khẩu truyền tâm thọ, để cõi xác phi thăng, siêu phàm nhập thánh. Có câu: Thiên đắc nhứt: THANH; Địa đắc nhứt: NINH; Nhơn đắc nhứt: THÀNH. Trời đặng một ấy mà khinh thanh; Đất đặng một ấy mà bền vững; Người đặng một ấy mà trường tồn.

Chữ THỪA là phẩm bậc, cao thì cao tuyệt mù, thấp thì thấp tốt đáy. Nó không giới hạn định phân. Nhỏ như hạt cát, lớn tựa Thái Sơn. Nó bao quát càn khôn vũ trụ. THẦY tùy theo trình độ tấn hóa nhơn sanh mà ban hành đạo đức. Bực thông minh trí huệ hay là hạ tiện thường nhơn cũng có thể tu theo được.

Chữ CHƠN là chơn lý. Cái chơn lý của Trời ban ra. Ai ở trong trời đất cũng phải tuân hành mạng lệnh. Hễ thuận tùng chơn lý ấy thì đặng an nhàn tự tại, còn bỏ xa chơn lý ấy phải chịu khổ sở ngu hèn.

Hay cũng có nghĩa: Chơn là chơn truyền. Truyền cái cơ Đạo bằng cách chơn thật, rõ ràng, không ẩn núp cao xa sâu kín mà làm cho chúng sanh phải khó hiểu khó tìm, rồi thất lạc chỗ chơn truyền đi.

Chữ GIÁO là dạy cho người đời rõ biết căn bản, linh tánh phục hồi. Chữ giáo là giáo hóa, giáo dục cho nhơn quần xã hội, phá mê những kiếp đã mang tội lỗi nặng nề. Nhờ cái cơ giáo mà loài người được tấn hóa một cách lạ lùng, bước lên nấc thang văn minh, tinh thần đạo đức đời nọ sang đời kia, liên tiếp mãi nhau, không bao giờ ngừng nghỉ.

Còn nói tóm bốn chữ ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO thì:

ĐẠI THỪA là phương pháp tu luyện cao trở hơn mấy độ bậc tiểu thừa, để riêng cho hạng người chán đời tầm Đạo, thoát kiếp luân hồi, tầm nơi an nhàn, thanh tịnh là cảnh Bồng Lai. Những phép đại thừa đó thuộc về tâm pháp bí truyền, cái Thiên cơ bí mật của Thánh Nhơn khẩu khuyết tâm truyền để cho người tu cầu bất sanh bất tử.

CHƠN GIÁO là cái cơ siêu hình bày tỏ lẽ vô vi chơn lý, đem cái phép chơn thật mà dạy đời tu hành cho khỏi nghịch với Thiên cơ, phạm vào đường tội quá. Có chơn giáo là vì Tam Giáo đã thất chánh truyền. Ngày nay Đại Đạo phải phục hưng đem cái cơ mâu nhiệm để truyền dạy người đời được thoát kiếp trần ai mà đoạn dứt mọi dây luân hồi quả báo, lập biên khổ đồ thành sào, nhơn loại mới mong nhảy ra khỏi cái bầu tang thương biến cải được.

Ấy là nghĩa của bốn chữ ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO vậy.
Bản Đạo thẳng.

25 tháng 9 Bính Tý

CHỈ Ý THUYẾT MINH

THI

CAO thượng bốn nguyên Đạo chí thành
ĐÀI tiền chực rước đám lương sanh
GIÁO minh chơn lý truyền tâm pháp
CHỦ ý vào lòng ráng luyện phan.

THẦY mừng các con. THẦY miễn lễ các con.

PHÚ

Đời cùng cuối, Phật Tiên giáng hạ, đem Đạo màu phổ hóa khắp Đông Tây.

Cuối hạ ngưng mây Tạo vẫn xây, nạn tiêu diệt, sự họa tai không tránh khỏi.

Cơ dĩ định tang thương biến cải, ôi là đời sao quá đại chẳng thức lý tâm nguyên.

Phong tục đàn loạn lạc giữa nghiêng, bỏ mất mỗi giềng của Đạo Trời là luân thường cang kỷ.

Sao mà đời không chịu gia tâm suy nghĩ, để đặng tầm Thiên cơ cầu diệu lý mà luyện kỹ, hầu quày trở lại chỗ nguyên thì cựu ngôi.

Để làm chi cứ mang lấy nạn khổ mãi luân hồi, THẦY dòm thấy luống chua xót đứng ngồi không yên dạ.

Nên hội Tam Giáo Công Đồng, THẦY lập tờ đoan thệ, đem Đạo màu phổ hóa độ tất cả đám quần sanh.

Nếu các con chẳng chịu tu hành, không bỏ dữ làm lành, Đạo không thành THẦY nguyện không trở về ngôi vị cũ.

Dạy hết tiếng mà cứ chi con không lưu tâm ký chú, khươi tinh thần nghe những lời TỪ PHỤ nhủ khuyên con.

Dẫu méo kia THẦY nắn đúc cũng ra tròn, bởi thương trẻ nên chịu đòn mà dịu dặt trẻ.

Thấy các con như gà kia lẻ mẹ, đương lúc còn bập bẹ, chít chiu nhau.

Thiệt là đời tai biến biết là bao! Lửa luyện tội thay hình đổi dạng.

Cuộc tiêu trưởng dinh hư bày trước mắt, mà mấy ai

tường hãn, giáo lý truyền làm lơ lảng, con cái vầy cũng đáng phạt trừng thay.

Thiệt là THẦY vì thương yêu mà chịu trăm đắng ngàn cay, chịu lòn thế hạ mình độ thế, đã nhú mặt nhăn mày biết bao là chua xót.

Đại ân xá tội tình thì các con nên trau giồi cạo gọt cho sạch lòng, lấy thuốc thân khử tiêu loài sâu mọt nó ăn ruồng trong cốt tủy ngoại bì phu.

THẦY dạy con, con giác ngộ tầm tu, tu luyện đạo, THẦY mới thể độ ra khỏi chốn âm phù về nơi Cực Lạc.

Tâm thanh tịnh thì tinh thần khai phát, nhờ chí cao thượng đạt mới cướp đặng Thiên cơ.

Sao các con ngáo ngáo ngơ ngơ, tâm trí vẫn mập mờ, làm như khờ như dại?

Lời đạo đức THẦY truyền là hoá thông chánh đại, làm thì không làm, mà canh cải cho thất lạc hỏng hư đi.

THẦY thương con nên THẦY phải từ bi, chớ quyền thưởng phạt THẦY sợ gì không trừng trị.

Sao các con phụ phàng không biết nghĩ, lại đem THẦY nạp cho lũ quỷ ma mà chịu thịt đồ máu rơi.

Nhưng quá lòng từ bi thương cả mọi nơi, nên phải chịu lẫn lóc với đời mà dựng gầy đạo đức.

THẦY dòm thấy những hạng người trí thức, lại toan lòng cướp giựt mà hiếp bức kẻ hiền ngu.

Nếu như vậy thì đời phải chịu lờ lu, chuộng vật chất, mê tữu khí sắc tài, đành chôn nhốt trong ngục tù của ma quỷ.

Người hối hận lo tu hành mà bươn bả quày đầu về

nguyên thi, hiệp cùng Trời là đấng chí của bực thiện lương.

Trước mắt con trăm nẻo nghìn đường, chọn cho đặng một cái thẳng về chốn quê hương, khỏi làm tà quái giáo.

Các con bị biết bao thành kiến bao quanh, những màn u minh che phủ, nào thấy tường pháp nhiệm mầu của cơ Tạo.

Bị thất tình lục dục làm mờ ám cho tinh thần lộn lạo, nên sa lục đạo chịu luân hồi.

Cả tiếng kêu, bớ các con ôi! THẦY là Chúa Tể bỏ vị ngôi xuống phàm cứu thế.

Công cực khổ, THẦY đâu có nệ, miễn sao con biết thấu cuộc giả trò đời là tẻ, nghe lời THẦY tu cho đoạt huệ mà siêu xuất cõi hư linh.

Chốn thế gian là trọng trược vật chất hữu hình, không bền vững; nó tan nát thành linh như đám mây đương nổi.

Cái xác thịt tạm thời trong một lúc thì cũng tiêu tan như áo ngoài con cõi, cõi cho rồi thiệt nông nổi vắn muôn.

THI

Muôn kiếp các con chịu lạc đường
Thấy vậy THẦY luống động lòng thương
Nên đoan thệ với hàng Tiên Phật
Lập Đạo không thành chịu tội ương.

*

THẤY LẬP CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO NHƯ THẾ NÀO?

THẦY thấy cuộc đời biến đổi, thời khí bất hòa, nhơn tâm xu hướng về đường vật chất, bỏ mất tinh thần, nên phạm vào đường tội lỗi, thiệt là đời lầm lỗi mãi mà không định hồn tự hối, xúm lẫn chen lợi lẫn tranh giành mùi tục lụy mà

thay đổi chí cao minh.

Ba nền chánh giáo (NHO, THÍCH, ĐẠO) đã nghiêng chính, nhưn loại thầy chuộng hữu hình, không cần vô vi thâm viển.

Nay đã đến thời kỳ cuộc tuần huần giáp mỗi, nền Đạo Trời vận chuyển mà phổ hóa sanh linh.

Tam Giáo xưa kia lập Đạo, lúc ban sơ truyền bá cơ diệu lý quang minh, bắt từ chỗ vô vi khẩu thọ tương truyền, lần lần xuống thì trở ra hữu hình mà Đạo màu thất chánh, tâm pháp lạc sai, ấy là cơ Đạo đến thời kỳ cuối cùng của Tam Giáo thất chơn truyền diệu pháp.

Còn Đạo THẦY lại trái hẳn với Tam Giáo là bắt đầu truyền Đạo thì dụng hữu hình, lấy sắc tướng, âm thanh mà độ đời một cách lệ làng, mau chóng. Và lại, Đạo THẦY bắt đầu do chỗ hữu hình mà truyền bá, rồi lần lần mới dẹp hết chỗ hữu hình mà đi đến chỗ vô vi, là cơ siêu phàm nhập thánh. Vậy thà trước dụng cơ hữu hình để phổ hóa cho cơ Đạo dễ lưu thông; rồi cứ đó mà dắt dẫn cho nó tấn hóa mãi trên đường cao thượng, riết đến chỗ không hư tức là vô vi thì Đạo pháp mới phát minh, cơ diệu lý huệ tâm ứng lộ; thế là Đạo THẦY không hư hoại đặng. Mà không hư hoại đặng là nhờ ở chỗ hữu hình đi lên riết đến tận vô vi. Còn Tam Giáo xưa lại từ vô vi mà lần lần sa sệt xuống hữu hình mới thành đạo bé, rồi sai lầm ra ngoại giáo bàng môn.

Mà THẦY lập giáo kỳ này lại trái hẳn với nền cổ Đạo. THẦY chỉ dùng cái huyền cơ bí pháp mà truyền Đạo khắp dân gian. THẦY đem chơn pháp diệu huyền trao cho người luyện thành chánh giác thì phản bản huần nguyên. THẦY dùng huyền diệu cơ bút để hoằng khai cơ quan vô vi Đại

Đạo. THẦY nhưt định không giao thánh giáo cho tay phàm nữa, vì trước kia Tam Giáo thất chơn truyền là cũng bởi thánh giáo ở trong tay phàm, nên các con canh cải làm sai lạc pháp linh. Vậy Thiên thơ THẦY định ngày nay THẦY lập giáo như vậy:

1. Trên là dùng huyền diệu thiêng liêng mà bảo tồn cơ Đạo.

2. Dưới để tự THẦY định mới có thể chuyển hóa nội nhưn tâm, đủ sức thần thông, vận hành chơn giáo, chớ nếu THẦY mà mượn xác thịt nặng nề thì làm sao biến hóa thiên hình vạn trạng mà phổ độ chúng sanh cho mau chóng nổi sôi, rần rộ được; chớ dùng huyền cơ bí pháp tất có thể lưu thông nháy mắt khắp mọi nơi. Nhưng THẦY cũng phải chịu nhọc giáng thể mượn xác phàm NGÔ MINH CHIÊU đặng THẦY đem cái chơn pháp tâm truyền mà trao lại cho các con để các con giữ gìn hầu có trao lại cho người thiện căn hữu phước. THẦY lại luyện cho các con thấy cái pháp bí diệu đó đặng rõ cơ mầu nhiệm siêu phàm, tạo Thánh thai, để cho linh hồn nương đó mới trở về chỗ hư vô hiệp với THẦY là nơi an nhàn khoái lạc. Xong rồi THẦY lại trở về đặng dùng huyền pháp thiêng liêng mà chuyển hóa chúng sanh tuyên truyền Chánh Đạo.

Tại sao THẦY đã nói không giao chánh giáo cho tay phàm và không xuất thế, mượn xác phàm như Tam Giáo, mà rốt cuộc THẦY cũng có xuất thế, cũng có trao chơn pháp cho các con? THẦY giải cho các con rõ:

Nguyên Tam Giáo ngày nay đã thất kỳ truyền, tôn chỉ lạc sai, cơ quan xiêu đổ, cho nên tu thì nhiều mà không ai thành chánh quả, vậy nên nay THẦY phải giáng thể mượn

xác phàm đặng đem cái tâm pháp bí truyền ấy trao dạy cho chúng sanh để thoát vòng sanh tử. Nếu không mượn xác phàm mới làm sao mà trao cái bí pháp đặng cho các con. Hễ bí pháp thì khẩu khẩu tương truyền, tâm tâm tương thọ, không được thấu lậu ra cho ai hay biết đặng, hoặc tả vẽ, giải phân trên giấy mực hay là dùng cơ bút mà truyền bí pháp đặng.

Cơ bút là để nắm quyền hành đạo giáo mà phổ hóa chúng sanh, để làm ngọn đuốc quang minh mà dẫn dắt người đến chỗ bản nguyên là cùng mục đích đó thôi. Ấy nghĩa là THẦY dùng cơ bút mà truyền đạo đức tinh thần và huấn luyện vạn linh cho trở nên hạng người chí đức cao siêu Tiên Thánh Phật vậy.

Các con phải biết, các con tuy thọ bí pháp mặc dầu, chớ cũng phải chịu dưới quyền lực thiêng liêng sai khiến. Các con nào có đối đặng với THẦY đâu.

Các con nên biết Đạo mầu làm bửu phan tiếp dẫn.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

02 tháng 8 Bính Tý

ĐẠI ĐẠO LUẬN

THI

NHỨT khí hư vô tác tạo thành

BỬU mầu Đạo hóa trực phân thanh

CHƠN linh đặc ngộ tâm minh huệ

NHƠN trí thức tu pháp nhiệm hành.

Ngã chào chư đạo tâm nam nữ lưỡng phái.

Giờ nay, Ngã lai đàn là vì mạng linh Bè Trên sai khiến, đến báo tin chư hiền thành tâm nghinh Thánh Giá CHÍ TÔN ngự lâm giáo Đạo. Ngã chào, Ngã lui.

Huyền Khung Cao Thượng Đế Ngọc Hoàng Đại Thiên Tôn tá danh Cao Đài Tiên Ông Đại Bồ Tát Ma Ha Tát

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THI

NGỌC sắc gia ban quyền Đại Thừa

HOÀNG thành Đạo tinh giác mây mưa

THƯỢNG căn đặc ngộ tu tâm tánh

ĐẾ vị hồi nguyên chí mới vừa.

Giờ nay, THẦY lâm phàm bung chén thuốc phá mê để cứu đàn con đang luống ngậy ngô trong trần ai khổ hải. Các con khá biết rằng THẦY là một Đấng toàn tri toàn năng, thống chưởng quyền hành, hồng oai hồng thiện, chẳng phải không đủ quyền lực thiêng liêng mà thưởng phạt các con, nhưng vì lòng từ bi, THẦY quá yêu thương các con, phải lẫn lóc cùng các con mà độ rồi các con thoát khỏi chốn mê đồ.

THI

ĐẠI Đạo chấn hưng phổ hóa thành

THỪA cơ vận chuyển độ nhơn sanh

CHƠN truyền hoàng hóa vi Tiên Phật

GIÁO dục quần linh thuận mạng hành.

ĐẠO LÀ GÌ?

Đạo là hư vô chi khí, Đạo rất mầu nhiệm, sâu kín cao siêu. Trước khi chưa có trời đất đã có Đạo. Vậy Đạo đã tạo

dụng nên cần khôn võ trụ, hóa sanh vạn vật muôn loài.
Muôn loài vạn vật phải thọ bầm khí hư vô mà sanh hóa
mãi.

ĐẠO ẤY AI LÀM CHỦ?

HÔNG QUÂN LÃO TỔ làm chủ nó, vì đã chuyển pháp
luân mà sáng tạo muôn loài. Đạo sanh trời đất, trời đất cũng
phải dưới quyền hành của lẽ Đạo. Đạo không bao giờ hư
hoại được, bền vững hoài. Các con không nên giờ khắc nào
xa nó, còn nó thì sống, xa nó thì chết. Các con nghe:

TRƯỜNG THIÊN

Đạo mầu sản tạo cần khôn
Hư vô chi khí Chí Tôn chương quyền
Hóa sanh Phật Thánh Thần Tiên
Muôn loài vạn vật lưu truyền thi chung
Đạo vô tận, Đạo vô cùng
Đạo là mẹ đẻ khắp chung muôn loài
Đạo phân ngôi thứ Tam Tài
Đạo châu vi độ trần ai vững vàng
Đạo còn, người vật bền an
Đạo lìa, một khắc tiêu tan xác hồn
Đạo truyền đại trở nên khôn
Đạo ra cốt yếu bảo tồn chúng sanh
Đạo CAO nay đã lập thành
Đạo khai pháp luật ban hành thế gian
Đạo minh minh đức tăng quang
Đạo huyền thông nhưt hành tàng Thiên cơ
Đạo nay phản bản huồn sơ
Đạo phân định trước ngày giờ quy nguyên
Đạo làm người hóa Thánh Tiên

Đạo ban huấn luyện đời hiền hậu lai
Đạo mầu luân chuyển hoá khai
Vạn hành nhật nguyệt trở day ngũ hành
Đạo Huỳnh tế độ chúng sanh
Đạo là Thiên lý lưu hành ngày đêm
Đạo không giảm bớt tăng thêm
Đạo là lặng lẽ khép kềm vạn linh
Đạo Trời vô ảnh, vô hình
Vô vi, vô xú, vô thính, vô trần
Đạo Trời chẳng ngoại như thân
Đạo khi trời sục, xa gần lại qua
Đạo không xen chánh lẫn tà
Đạo không non nớt, yếu già, mau lâu
Đạo trung cơ bí nhiệm mầu
Đạo không không ấy quày đầu về nguyên
Đạo nuôi nâng giữ mỗi giềng
Đạo hưng tâm pháp bí truyền luyện phan
Đạo dạy bỏ dữ theo lành
Đạo phân thứ lớp đàn rành tinh hoa
Đạo phân một, một hai ba
Là ngôi THÁI CỰC CHÚA CHA chương quyền
Âm dương hiệp với ngôi Thiên
Hóa sanh vạn vật mỗi giềng chẳng xao
Một hai ba ấy lẽ nào
Cho đi khắp chỗ cũng vào một ngôi
Đạo THẦY con chớ buông trôi
Đạo quy nhưt thống phục hồi linh căn
Đạo THẦY là ngọn bửu đăng
Đạo soi sáng khắp như trăng đêm rằm
Đạo thường ẩn núp nơi tâm

Đạo đâu non núi mà tầm nhọc công
Đạo Trời, người muốn rõ thông
Đạo diệt nơn dục, tâm không tỏ tường
Đạo THẦY phượng phát mùi hương
Mà không thấy rõ nẻo đường nào ra
Người xa Đạo, Đạo không xa
Muôn tri Đại Đạo, lòng tà đừng mang.

THI

Mang kiếp trần ai chịu não nùng
Nỗi vì quả nghiệp mắng long đong
Tùy cơ Tạo Hóa đền oan nghiệt
Muôn thoát luân hồi học chữ không.

Các con thành tâm nghinh THÁI THƯỢNG giải tiếp về
chữ Đạo.

THẦY ban ơn các con. Thặng.

*

TẠI SAO CƠ ĐẠO RẼ CHIA?

THI

THÁI hòa sản xuất Thánh Thần Tiên
THƯỢNG hạ chung lo nắm mối giềng
ĐẠO rẽ chia ba Trời định trước
TỔ quyền giáo dục chỉnh quy nguyên.

THẦY mừng trong hàng đệ tử.

THI BÀI

Cơ Đạo chuyển pháp linh ứng hóa
Độ quần sanh tất cả an nhàn

Đời còn tai biến thảm thang
Người người ưa chuộng theo đảng hư danh
Bỏ đạo đức tu hành luyện tập
Toan lẫn nhau bầy rập hại đời
Động lòng ngôi cả CHÚA TRỜI
Thương đàn con dại cãi lời nhủ khuyên
Phế Ngọc Kinh giáng miền trần thế
Đem Đạo màu phổ tế chúng sanh
Dạy cho thấu đáo cội nhân
Phục hưng Tam Giáo ban hành lý công
Nho, Thích, Đạo, Tam Tông chương Đạo
Đoạt Thiên cơ lập giáo trần ai
Dùng phương cơ nhiệm hoằng khai
Lâu năm tâm pháp đổi thay thất truyền
Pháp NHƯ LAI cửa thiên chế cải
Dùng hữu hình cho sai Phật Tông
Thinh âm sắc tướng trần đồng
Làm cho xa mắt chữ không đâu rồi
Đạo TIÊN GIÁO phục hồi tánh mạng
Chế ngũ hành tỏ rạng tam ngươn
Tâm thanh tịnh, luyện linh đơn
Lưu hành Thiên lý phục hườn nơn tâm
Đạo thâm viễn người tầm chẳng thấu
Nên càng ngày ẩn giấu nơi trong
Về sau hậu học bất thông
Đem ra họa vẽ của công lỗi thôi
Nền KHÔNG GIÁO buông trôi ngàn dặm
Chúng hậu Nho chác lăm điều hư
Ôm gìn hạ học khur khur
Chuộng phần thi cử lợi tư cho mình

Nên Tam Giáo phát minh một lúc
Truyền tinh thần un đức quốc dân
Đời sau ưa thích chuyện gần
Lưu thông sắp xuống lần lần thất danh
Nay CHÍ TÔN lập thành Đại Đạo
Hiệu CAO ĐÀI phục đạo linh căn
Trời hôm nhờ ngọn huệ đăng
Dắt dìu sanh chúng tầm phăng mỗi giềng
Nhưng Đại Đạo tách riêng nhiều phái
Đề tùy nhọn không phải thất truyền
Đạo chia tiền hậu nhị thiên
Về khoa siêu thoát, tâm truyền cơ quan
Lánh tục thể tầm đàng đạo đức
Xa tình đời hiệp nhứt bốn nguyên
Ngày đêm luyện đạo, tham thiền
Là CỐ XUẤT THỂ Tiên Thiên phục hồi.
CỐ NHẬP THỂ trau giồi hạnh đức
Giữ Tam Cang, tâm nhứt, Ngũ Thường
Thuận tòng luật chánh làm đường
Công truyền giáo hóa là phương giúp đời.

THI

Đời đạo nên lo nổi bước theo
Đời không đạo đức chịu mang nghèo
Đạo đời tương ứng thành an trị
Đời đạo thấp cao cũng ráng trèo.

THẦY ban ơn các con. THẦY thẳng.

01 tháng 9 Bính Tý (1936)

NỀN TẢNG CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO

THI

GIÁC đạo thông thường lý chánh chơn
MINH tâm dưỡng tánh luyện kim đơn
KIM thân đặc ngộ siêu tam giới
TIÊN Phật chứng thành gọi đức ơn.

Chào chư hiền nam nữ kim đàn. Ngã giờ hôm nay, vì đặc
lịnh CHÍ TÔN đến bày tỏ đôi lời đạo đức. Vậy chư hiền
thành tâm tịnh đàn, nghe tiếp.

TRƯỜNG THIÊN

Đạo đời hai nẻo lại qua
Người tu khuyên khá tìm ra cội nguồn
Trần ai gây ngát khói un
Nhơn tình chôn đấm vào khuôn khổ đời
Kìa là vật đổi sao dời
Non mòn biển cạn cơ Trời biến thay
Họa chung chịu những đắng cay
Biết phương thoát khỏi trần ai nã nùng
Đời người sao khỏi kiệt hung
Nương toàn đạo đức vẫy vùng thoát mê.

THI

Mê đắm tình đời luống khổ tâm
Muôn thu chịu mãi bước sai lầm
Xa đường Thiên Đạo không trông thoát
Nhơn dục cháy bùng đốt trí tâm.

Tâm phàm tử, đạo đức sanh
Làm cho trí huệ hiệp thành Phật Tiên
Nương toàn thắng tới Đào Nguyên
Là nơi an lạc niên niên hưởng nhàn.

PHÚ

Bần Đạo dòm thấy cuộc đời người biết bao nhiêu hạng
mê say vì tử khí sắc tài,

Mà đành chôn hết cả thân mình vào trong gió bụi.

Kiếp người ngẩn ngủi, thoát mất thoát còn,

Luyện hồng trần làm mờ ám trí huệ sắc son,

Sa mùi tục tiêu mòn tinh thần đạo đức.

Ai là người trí thức, ai là kẻ hiền nhân,

Trải mắt xem thời cuộc quốc dân thì rõ biết luân thường
đà bại hoại.

Lửa tham dục lừng lên cháy mãi,

Sóng ái tình bủa khắp chỗ, làm phá hoại nền phong hóa
suy tòi.

Khói độc bay khắp chỗ, nhờn vật đồng mê mẩn lúc tỉnh
hồi say.

Ôi là khổ mà mấy ai dòm ngó kỹ!

THI

Ngó kỹ mà coi khổ quá chừng
Sóng tình cuộn cuộn sớm đời chun
Nhảy ra cho khỏi vòng nô lệ
Dứt tắt lửa lòng đạo đức hưng.

THI BÀI

Đuốc chơn lý khêu đà sáng tỏ
Đạo đức truyền đời rõ căn nguyên

Hồi đầu thọ pháp tâm truyền
Lo trau luyện tánh, Phật Tiên đắc thành
Xa nẻo Đạo tánh lành mờ ám
Khối tinh thần suy giảm muội mê
Cả mang tham dục nặng nề
Thê thẳng tử phục khó bề thoát thân
Chôn trí huệ trong trần đầy đọa
Bỏ thiện căn tai họa chập chông
Cuộc đời có hóa ra không
Bởi chưng cá chậu chim lồng khổ thay
Đời loạn lạc miệt mài tâm trí
Đạo suy tồi ma quỷ hừng lên
Phá hư giáo lý móng nền
Muôn nhà trăm họ tiếng rên thở than
Nay đạo đức mở mang phong hóa
Tinh quốc hồn lách họa an nhàn
Bước theo thẳng một con đường
Trở về cựu vị hưởng nhàn thiên thu
Mặc kẻ thế võng dù xe ngựa
Lòng nhiễm trần lo rửa cho ra
Hiệp thành chơn lý tinh ba
Sửa mình nên đạo ôn hòa thiện lương.

THI

Lương phương diệu dược đã tầm ra
Ắt dứt si mê hết bịnh tà
Hồn vía tỉnh say thì tự hồi
Khử trừ dứt tuyệt chứng trầm kha.

Thành tâm tiếp giá PHỤ HOÀNG ngự lâm. Ngã chào
chư hiền. Ngã kiêu. Thăng.

THI

NGỌC minh chiếu diệu bửu linh thiêng
HOÀNG phụ hoát khai pháp chánh truyền
THƯỢNG đức tịnh tâm tu đắc quả
ĐẾ căn phản bản hiệp thiên nhiên.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THI

Thiên nhiên lý Đạo chẳng phai mòn
Mòn ấy là do tại các con
Con biết siêng năng đào luyện mãi
Thì là sáng suốt tợ châu son.
Son sắt một niềm chớ đổi thay
Gìn ghi thánh huấn Đạo phô bày
Nương toàn bát nhã hồi nguyên bản
Nú vững chơn truyền kéo sây tay.
Sây tay lột tuốt xuống A Tỳ
Chịu những khổ sầu rắc rối nguy
Mờ mịt biết đâu tầm trở lại
Chung quanh bao chặt bít đường đi.
Đi lại mấy lần dạy bảo con
Siêng năng tu tịnh phận lo tròn
Sớm khuya chăm chỉ cơ siêu thoát
Thiện phước vò tròn một quả ngon.
Quả ngon dành để đợi chờ con
Hương thử đào tiên vĩnh kiếp tồn
Tự tại tiêu điều nơi đảo Thánh
Vui say mùi Đạo chôn Bồng non.

Non Tiên dưỡng tánh mấy muôn đời
Khổ hạnh trải qua khắp mọi nơi
Tấn hóa noi theo chơn lý Đạo
Dày công mới thể đoạt cơ Trời.

Cơ Trời mầu nhiệm dễ gì tầm
Suy nghĩ cho ra tránh lỗi lầm
Thoát kiếp luân hồi nhờ trí huệ
Siêu phàm nhập thánh tại nơi tâm.

Tâm giác làm nên Phật Thánh Tiên
Người tu noi đây đoạn nhơn duyên
Tâm mê dẫn dắt làm ma quỷ
Lộn kiếp lông sừng chịu đảo điên.

Điên đảo lòng con nổi đạo đời
Đời còn rộn rục luyện mê chơi
Đạo thì cũng muốn tu thành Phật
Theo đạo thì con lại tiếc đời.

Tiếc đời nên cứ đắm vùi thân
THẦY đến vớt lên đã mấy lần
Tánh tục vẫn ưa màu sắc đẹp
Lòng phàm khó dứt khổ mê tâm.

Tân trào cuộn cuộn sóng văn minh
Bủa khắp nền nhân đã gập ghình
Gió phất bùa mê đời muội trí
Dấy hừng vật chất thấy mà kinh.

Kinh sợ sau này có chuyện nguy
Sanh linh chung chịu cuộc sầu bi
THẦY thương không lẽ khoanh tay ngó
Lập Đạo toan phương giải thoát thì.

Thì giờ THẦY đã tái lâm rồi
Che chở cho đời tránh khúc nôi
Những tưởng tin và hành đạo đức
THẦY giùm giúp sức thoát luân hồi.

Hồi nào mê muội lỗi lầm sanh
Biết Đạo toan phương tập tánh lành
Vùng vẫy thoát ra màn hắc ám
Chống đương lũ quỷ bước cho nhanh.

Nhanh lẹ kịp đà kéo trẻ con
Trẻ chơn trông đợi trí tâm mòn
Bao giờ gặp đặng thuyền qua nữa
Tiếng trông giục hồn tỉnh thức con.

Con thông đạo lý của CAO ĐÀI
Luyện vóc kim thân trí huệ khai
Tấn hóa tự nhiên đừng vọng tưởng
Tuồng điều hình bóng đó là sai.

THẤY GIẢI SƠ VỀ NỀN TẢNG CAO ĐÀI ĐẠO GIÁO.

Cái quy củ chuẩn thẳng của đạo đức phải noi theo mà hành cho đúng phép, chớ nên canh cải phải sai lạc chơn truyền.

Về phương pháp tu tánh luyện mạng, thì vô vi, vô xú, các con tu luyện phải lo dụng công vận chuyển pháp luân y theo tâm truyền khẩu thọ. Nên hay không, là về phần trừu tượng vô vi, các con lấy trí phàm mắt tục mà lường đo dòm ngó sao thấu đáo? Thành hay không, là tại nơi các con trọn đủ đức tin, siêng năng tập luyện. Về phần vô hình thì trên có THẦY bố hóa cho, các con nào biết chi mà mong mỏi.

Đạo mầu một ngày một mở mang rộng lớn, người tu

cũng thế. Luyện đơn nấu thuốc không phải một ngày một buổi chi mà thành, phải tận tâm trì chí cứ lo tu gom thân nhập định, bảo tinh, dưỡng khí, tồn thần, lâu ngày tụ kết lại thành nhị xác thân nhưng phải luyện cho đủ đầy ngày tháng, chớ đừng nóng nảy. Thí như cái cây, gieo hạt xuống, nứt mộng lên hai lá, lần lần đâm tược nhảy chồi, đơm hoa trở trái, là do nơi quyền luật thiên liêng. Nó hấp thụ khí âm dương mà lần lần to lớn, chớ có ai làm cho nó lớn đặng và muốn mau trở trái đơm bông bao giờ? Xưa người nước Tống cấy mạ thấy lâu lên, nóng ra nhóm gốc cho nó cao thêm, không ngờ phải chết. Ấy là cái triệu chứng để cho các con noi đây làm bằng, cứ lo tu tịnh đừng nhiều chuyện lảm lòi, tầm kinh điển đơn thơ, làm cho trí óc mờ hồ lộn xộn. Thánh Hiền xưa lấy [mượn] nhiều tên đặt để ra món này vật kia, muôn đường nghìn ngõ, nào là long hổ giáng thẳng, càn khôn giao hiệp, biết bao nhiêu là tên, người sau lầm tưởng mà làm sai quấy luôn.

Đạo THẦY không chi lạ: ÂM với DƯƠNG, THẦN với KHÍ; không ngoài ra lẽ đó. Các con muốn rõ Đạo thì dùng âm dương là căn cơ vậy.

TRƯỜNG THIÊN

Dựng nền tảng ĐẠO CAO ĐÀI
Phổ thông chánh pháp chia hai chơn truyền
Hữu hình hiệp với thiên liêng
Thì là rõ thấu căn nguyên Đạo mầu
Định hồn thấy hiện minh châu
Chiếu soi khắp cả hoàn cầu quang huy
Tâm truyền NỘI GIÁO VÔ VI
Là cơ xuất thế hồi quy Động Đào

Luyện hồn sáng suốt thanh cao
Linh quang sẽ đặng nhập vào bản nguyên
Chùng nào quả mẫn công viên
Bửu phan chực rước thiêng liêng trở về
Đạo làm người hết mẩn mê
Đạo hưng thâm thúy ắt kè Phật Tiên
Chỉ phương nhập định tham thiền
Tri căn cơ Đạo bí truyền luyện tu
Vết làn khói tỏa sương mù
Chín tầng trời đất thanh u thông đồng
THẦY truyền có một chữ không
Chữ không làm đặng lục thông chứng thành
Người tu tập sửa tánh lành
Cho ra vẻ đạo cho rành lý chơn
Đáp đền cho vẹn nghĩa ơn
Nhẫn hòa, khiêm nhượng, lòng nhơn trái đời
Đừng làm chuyện quấy trò chơi
Noi theo Thánh Triết truyền lời lại kia
Siêng cần dậy sớm thức khuya
Đạo tâm một khắc đừng lìa nó ra
Người mà để đạo đức xa
Nội trong giây lát quý ma xen vào
Tưởng tin Tiên Phật trên đầu
Giúp mình tu luyện dài lâu vững bền
Tuyệt nhiên thanh tịnh là nền
Dụng công khổ hạnh mới nên Thánh Hiền
Dễ gì làm đặng Phật Tiên
Đặng là nhờ pháp bí truyền mà thôi
Ngoài ra thì khó mong rồi
Tu không luyện mạng luân hồi hưởng an

Dẫu nhiều công đức thế gian
Sau này hưởng phước giàu sang với đời
Dễ chi nhập đặng cửa Trời
Dễ chi thoát khỏi luân hồi tử sanh
Tại sao? Tại chẳng chí thành
Kim thân chẳng có, cao thanh khó về
Xác phàm chất trược nặng nề
Linh hồn chôn chặt không bề nhảy ra
Những dây cột trời lăm đả
Không tròng manh mối khó mà mở xong
Dính theo thể phách ngoài trong
Nặng nề trầm xuống mỗi mong gì thành
Linh hồn tuy vẫn trường sanh
Thần thông quảng đại vận hành thiêng liêng
Luận qua NGOẠI GIÁO CÔNG TRUYỀN
Phổ thông chơn lý Đạo huyền độ nhơn
Dạy người chí chánh chí chơn
Vẹn tròn trung hiếu nghĩa nhơn hiền lành
Chánh tâm tu kỹ tập lành
Tề gia trị quốc đời lành an bang
Nên người quân tử hoàn toàn
Thanh liêm hạnh đức mở mang giúp đời
Trên không phạm phép Phật Trời
Với tâm khỏi lỗi, với đời gọi tu
Kết thành đoàn thể dài lâu
Liên vây liên cánh giúp nhau trọn niềm
Kìa là sông cá rừng chim
Có đoàn có thể, nổi chìm có nhau
Nương theo lớn trước nhỏ sau
Chim bay em thấp anh cao một chiều

Biết điều trứu mến thương yêu
Giữ gìn quyền lợi làm điều ích chung
Mây râu báo quốc tận trung
Vẹn câu hiếu đạo lao lung một lòng
Nghĩa nhân giữ kỹ trọn xong
Vì nhau chung chịu mới mong ưu thời
Đạo còn nương dựa với đời
Dùng hình thức để cho người tầm tu
TÂM TRUYỀN thứ lớp công phu
CÔNG TRUYỀN trật tự chư nhu hoàn toàn
Đạo mà thể một con đàn
Thì chưa phải Đạo minh quang Phật Trời
Đạo vô hình ảnh trong đời
Đạo không tăm tiếng người người tuân theo
Cội nguồn biến hóa ân bày
Có tên tuổi đó là ngày hóa sanh
Người tu đến bực chí thành
Làm cho Thiên lý lưu hành bốn phương
Nhơn đức tịnh tận thuần dương
Mâu ni then máy mở đường siêu sanh.

THI

Sanh ra rồi chết, chết đi đâu
Xác thối rã tan chẳng mấy lâu
Linh tánh tinh anh trên cõi thượng
Sao không mượn Đạo luyện tâm màu?
Mầu vi đào tạo vóc kim thân
Luyện đặng kết thành nhị xác thân
Bát bửu kim cương nền thánh đức
Phiêu lưu định trí xuất chơn thân.

Chơn thân xuất khỏi xác phàm phu
Nương gió bay lên cánh tuyết mù
Nhẹ gót phiêu lưu trong võ trụ
Mặc tình an hưởng, mặc châu du.
Du lịch khắp cùng cõi thế gian
Xem qua tình trạng động lòng than
Nhơn sanh mắc phải trong vòng khổ
Thấy vậy mà THẦY đổ lụy chan.
Chan chứa lòng lo cứu thế thời
Tang thương biến cải các con oi
Họa chung thế giới đồng tiêu diệt
Lánh khỏi nhờ chung biết Đạo Trời.
Trời Phật từ bi nhỏ phước lành
Chở che tai họa độ nhơn sanh
Nhũ khuyên mỗi miệng đời toan dữ
Giận bầy đàn con chẳng thiện hành.

THẦY ban ơn các con. THẦY thắng.

01 tháng 9 Bính Tý (1936)

TÔN CHỈ CỦA CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO

THI

NAM bang gặp đặng Đạo Trời gieo
PHƯƠNG pháp thoát ra chốn hiểm nghèo
GIÁO dục người đời nên thánh đức
CHỦ trương lý chánh biết tìm theo.

THẦY mừng các con. THẦY lấy làm vui với các con.

THI

Đại Thừa Thánh Đạo lộ huyền cơ
Ngọc báu trưng ra vết ám mờ
Lấp biển khổ bằng như mặt đất
Sóng yên dưới nước tợ trên bờ.

TRƯỜNG THIÊN

Đạo Trời ngày một hoàng khai
Cái danh hiệu của CAO ĐÀI sáng trưng
Ba nền tôn giáo trùng hưng
Nhơn sanh thấy đặng vui mừng ngày kia
Khó khăn con cũng chớ lia
Thì THẦY điểm hóa trao chìa khóa cho
Đứa nào có chí siêng lo
Tâm đường chánh giáo thoát lò Thiên quân.

Đây THẦY luận về chữ HỮU và VÔ.

THI

Hễ tâm chỗ CÓ bỏ nơi KHÔNG
Đứa ấy còn đương nhốt tại lồng
Đạo cả vô vi chơn chánh lý
Tu tâm luyện tánh ở bề trong.

Đạo THẦY là vô hình vô dạng. Nhưng cái lý vô vi ấy cần phải nương với hữu hình (hồn hiệp xác), chẳng nên lấy cái có mà bỏ cái không, mà cũng chẳng nên gìn cái không mà quên cái có. Vậy thì CÓ, KHÔNG phải đi cặp nhau. Như hạt lúa, các con dùng đặng mà nuôi lấy thân thể ám no là dùng cái hạt gạo ở trong, chớ cái vỏ [trấu] ở ngoài các con dùng sao đặng. Nhưng các con muốn cho có hạt gạo phải dùng luôn cái vỏ lúa đặng gieo xuống thì nó mới mọc

lên, chớ nếu các con thấy không cần cái vỏ, rồi các con lột ra trụi lõi, còn hạt gạo trơ trơ thì các con gieo sao cho nó nứt mộng đặng, các con!

Vậy các con tu hành cũng y như lẽ đó.

Muốn dưỡng linh hồn phải cần xác thịt này mà luyện đạo mới thành. Nhưng một điều là các con chẳng trọng sự hữu hình. Hễ con nào còn trọng hình thức bề ngoài thì con đó chưa rõ Đạo.

Đạo là cái pháp tâm linh diệu, có một không hai. Dầu cho nước nào, dân tộc nào cũng noi cái lý độc nhất vô nhị đó mà thôi.

Đạo THẦY đương thời kỳ phôi thai hoàng hóa, phổ độ chúng sanh, bất luận là người nào, nước nào tu theo cũng đặng. Chớ các con dùng cái hình thức bề ngoài mà truyền bá cho sở hạp với phong tục của các con sao đặng? Thí như nước không biết cúng kiếng thờ phượng, các con ép buộc người ta phải thờ phượng cúng kiếng như các con thì các con mới chịu truyền đạo cho thì trái hẳn với phong tục nước người. Nó không khứng chịu, mà nó không khứng chịu thì các con không khứng chỉ truyền, ắt cả chúng sanh phải chịu luân hồi trả quả sao các con? Khờ lắm ôi! Và lại sự kinh kệ các con dùng tiếng Nam, rồi các con buộc các nước khác phải đọc giống in như tiếng Nam của con, làm như con, con mới chịu chỉ truyền sao các con?

Đạo THẦY không phải vậy đâu.

Các con còn nghịch nhau, cân đai, áo mào. Cái cân đai, áo mào đó nó có thể đem các con đến địa vị Phật Tiên chẳng? Hay là nó dẫn dắt vào nơi tội lỗi?

Các con có tranh nhau về đạo đức chớ đừng tranh nhau về hình thức bề ngoài thì mới Đạo mới hoằng khai khắp chốn.

THẦY có một điều khuyên các con cần phải giữ lấy hạnh đức người tu. Các con đáng sợ là sợ muôn mắt trông vào, nhiều tay chỉ trỏ. Người ta thấy cái giáo lý rất nghiêm trang thì ai lại không khấn cầu truyền đạo. Nhưng Đạo THẦY im ẩn sâu xa, màu nhiệm lắm, các con khó mà theo kịp. Các con cứ vững tâm, tu luyện hoài, đừng thái quá, đừng bắt cập. Xưa kia có người chệch mặt trời sao đi chậm chạp, không bằng con kiến bò, chùng nào tới chỗ. Người ấy tưởng mình đi lẹ, chóng gấp trăm phần, nên ra đi thi với mặt trời. Nhưng mặt trời đã chen lặn mà người ấy chưa tới đầu hết, lại bị trong mình mội mệt, khát nước đói cơm mà đành bỏ mình nơi rừng vắng. Cũng như người nước Tồng cây mạ thấy lâu lên, làm tài khôn ra nhóm gốc lên hết cho cao thì lúa kia đều chết ráo. Các con khá rõ à!

Tu hành cũng như các con gieo hạt giống xuống thì chắc nó mọc lên, mà mọc lên thì các con siêng năng bón phân, tưới nước hằng ngày, thùng thặng nó lớn một ít ít. Lâu ngày nó đơm hoa trở trái. Sức lớn ấy do lý thiên nhiên, chớ các con làm sao nó lớn đặng.

Các con nghe:

TRƯỜNG THIÊN

Tu hành giữ mực thường thôi
Đừng bày vẽ lắm rồi bôi lem đầy (Cười, cười...)
Các con biết đặng Đạo THẦY
Đạo THẦY không chịu cho ai biết mình
Ở ăn như thể thường tình

Lo tu luyện đạo sửa mình tinh ba
Tu không biểu mặc đồ đà
Cạo râu thí phát bỏ nhà lìa con
Ông bà cha mẹ đương còn
Phải lo báo đáp cho tròn hiếu trung
Vợ chồng trọn nghĩa thi chung
Giữ như sen mọc dưới bùn không dơ
Làm như dốt nát đại khờ
Đừng cho kẻ thế rằng ngờ mình tu!

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

02 tháng 9 Bính Tý (1936)

QUÂN TỬ VÀ TIÊU NHƠN

THI

NGỌC bửu chiêu chương tứ hải minh
HOÀNG Thiên ái chúng hiệp chư linh
THƯỢNG thừa điễm đạo thông công đức
ĐẾ vị hồi nguyên đáu Ngọc Kinh.

THẦY mừng các con.

Các con ôi! Sông mê cuộn cuộn nhảy, bể khổ đập đùng xao; các con sanh sống trong cõi trần hoàn, dồn dập biết mấy nỗi thương tâm đau khổ. Các con cũng vì mang xác thịt của hậu thiên cấu tạo, mà lửa dục bùng bùng, lòng mê mịt mịt, nên luống chịu cho bậy tình sai khiến giục xô, đến đổi lạc sai lầm lỗi, kẻ chẳng hay cùng.

Nhưng trước kia các nền chơn giáo đã thất chánh truyền thì dẫn các con có mê muội, phạm nhiều tội quá, cũng còn

manh miệng đồ thừa. Chớ đến ngày nay THẦY đã nhọc đem mỗi Đạo nhiệm mầu mà phô trương hoằng hóa giữa nhơn gian, cốt để vệt màn hắc ám, hầu độ rỗi các con cho thoát chốn mê đồ khổ cảnh, mà nếu các con lại không sớm tỉnh ngộ quày đầu, để cứ mãi say sưa mài miệt trong vòng tục lụy trần ai thì há còn chối đặng rằng THẦY không dạy nữa sao? Các con nên liệu lấy! Đến ngày phán đoán đại đồng, THẦY đâu yêu thương cách mấy, cũng không bỏ được phép công.

Trong đời nhơn loại thường chia ra hai hạng: quân tử với tiểu nhơn. Vậy các con nên theo gương quân tử mà chẳng nên học thói tiểu nhơn.

QUÂN TỬ LÀ GÌ? TIỂU NHƠN LÀ GÌ?

Quân tử ấy là một hạng người đức tài xuất chúng, phẩm hạnh hơn người, nhân cách hoàn toàn, tánh tình cao thượng. Người quân tử thì bao giờ cũng ung dung thư thái, ưa làm sự phải điều hay, thuận Thiên lý lưu hành, đem Chơn Đạo mà khuyên đời từng lương cải ác. Tấm lòng bao giờ cũng quảng đại, vô vi, thanh tịnh, không phóng túng, bôn chôn mà để cho lòng dục khiến sai uốn bẻ, đến phải bước lằm vào nẻo quấy. Mọi việc đều xét suy đáo để, tính trước lo xa, thương người ích chúng, ham nghĩa ưa nhân, chuộng trung mền chánh. Bao giờ cũng vẫn tùy thời quyền biến mà giữ cho được hai chữ trung dung, chớ không thái quá, không bất cập. Dầu gặp cảnh ngộ nào thì tâm chí cũng cứ an vui, không để thất tình loạn động, vì người quân tử là “*Thực vô cầu bảo, cư vô cầu an*” kia mà!

Cái đức người quân tử thường như nước vậy. Nghĩa là châu lưu khắp chày tứ phương, gặp tròn gặp méo, gặp dài

gặp vuông, nước cũng chịu theo được hết. Lại nước cứ từ cao chảy xuôi xuống thấp nên người quân tử luống chịu hạ mình cho vừa lòng tất cả nhơn sanh. Nhưng nước tuy cứ tìm chỗ thấp, cứ chịu theo khuôn, cứ mềm với chúng, mà đến chừng ai muốn cho nó tiêu mòn sút mẻ thì chẳng làm sao hề hấn đến được lấy chút mây may gì nó bao giờ. Người quân tử theo đời mà chẳng nhiễm đời, chịu người mà chẳng bỏ người, tùy tục mà không đắm tục, cứ giữ tánh tình thanh bạch, tâm chí cao siêu, dầu ai dầm cũng chẳng phai, ai giữa cũng chẳng mòn, nên bả lợi danh, mỗi chung đỉnh có bao giờ trên như được đâu.

Còn đũa tiểu nhơn lại bỏ nghĩa theo lợi, lấy vạy cầu danh, tâm tà tánh độc, nét kiêu chí hèn. Nói tắt một lời là mỗi mỗi thấy đều trái hẳn với người quân tử như trắng với đen, như trời với vực.

Tuy nhiên, người quân tử càng trốn cái danh mà danh càng rạng tỏ, càng chịu với thế mà thế vẫn tôn sùng. Còn đũa tiểu nhơn lại càng chuộng cái danh mà danh càng nhỏp, càng kiêu với thế mà thế vẫn thị khinh.

Ấy thế mà cứ bởi sao hạnh quân tử lại ít người làm, còn thói tiểu nhơn thì nhiều kẻ học. Ôi! Thiệt rất đáng buồn cho nhơn loại biết bao!

TRƯỜNG THIÊN

Lấy gì đánh thức nhơn sanh
Đời toan tìm dữ, bỏ lành thì thôi
Thấy càng thêm chán lăm ôi
Nhơn tình như thế đứng ngồi không an
Thói đời nhiều sự dị đoan
Làm mê hoặc chúng mơ màng viên vông

Họa chung khôn thể lường đong
Thấy vậy THẦY đổ lụy rông vì con
Để cho tâm chí tiêu mòn
Tinh thần tiêu tụy sát son mấy người
Làm chi để tiếng trò cười
Thấy đời hồ thẹn thói đời hủ thay
Vấn minh tấn bước đua tài
Mở mang trí óc hoát khai tinh thần
Làm sao cho rạng mười ân
Làm cho ích nước lợi dân thì làm
Đỉnh chung lợi lộc đừng ham
Trau giồi trí hóa, tánh phàm dứt đi
Xưa nay hễ vị thì vì
Tùy theo việc phải đừng tùy bất công
Chung nhau Nam Bắc Tây Đông
Kết dây đoàn thể đại đồng trị an
Làm cho đạo đức mở mang
Làm cho cơ thể vững vàng bền lâu
Siêng cần dầu phải dãi dầu
Phấn tâm lập chí mới hầu nên thân
Người mà trì trệ tinh thần
Biếng làm đạo đức, không cần nghĩa nhơn
Trong đời có đặng điều hơn
Là nhờ lập chí gọi ơn phước lành
Nhược không lập chí tu hành
Già đời mãn kiếp không thành món chi
Nhơn gian bất hoặc là gì
Biết thân lập chí ắt thì thành công
Người tu lập chí sửa lòng
Nhược bằng biếng nhác thì không ích gì

Muốn trừ khử một món chi
Phải bền lập chí ắt thì việc xong
Những lời THẦY đã ước mong
Mong con lập chí thức thông chơn truyền
Noi gương của bực Thánh Hiền
Sửa mình đến cảnh Thần Tiên hưởng nhàn
Chán đời tìm chốn tịnh an
Học theo quân tử, lánh đàng tiểu nhơn
Khó khăn chí vẫn đâu sờn
Hữu duyên nghe lọt tiếng đờn vô vi
Làm người cần phải nghĩ suy
Hai đường qua lại chọn đi đường nào
Khổ tâm bước thấp bước cao
Tâm sư học đạo công lao chớ phiền
Xưa kia NGHIÊU ĐỂ cầu hiền
Bao phen khó nhọc mà truyền kế ngôi
Tâm DO đã suốt mỡ hôi
HỨA DO lòng vẫn chán rồi lợi danh
Thị đời là vũng hôi tanh
Nên chi lánh trực tầm thanh ẩn nhàn
Ngôi cao vương đế không màng
Quét tiêu bọn tục giàu sang há cầu
Nhưng còn SÀO PHỦ cao sâu
Nghe qua sợ nhiễm lòng trâu ngựa kẻ
Đời đà bắt chán bắt chê
Đáng khi đáng thị mét mê nổi gì
Non cao khiến hững phú thi
Xa nghe tiếng tục rầm rì bên tai
Nhẫn kiên HẠN TÍN đại tài
Lòn tròn giữa chợ chẳng nài xấu xa

NHAN HỒI thảng lại ngày qua
Ẩn thân nơi chốn rừng già luyện tu
Nghêu ngao trong cảnh trời thu
Đai cơm bầu nước vân du ta bà
Tâm hồn thích hợp trung hòa
Mấy năm lậu hạng mới là trượng phu
An nhàn tâm trí thanh u
Chán đời giả dối hèn ngu bạo tàn
TỬ NHA ngồi chốn thạch bàn
Thả câu sông Vị ẩn tàng Thiên cơ
Lúc nguy phải chịu đại khờ
Bao lần sôi nổi đợi chờ hội thi
Làm ăn chẳng đặng món gì
Thành ra hư hỏng mãi đi bao lần
Có thân thiệt khổ cho thân
Sớm khuya buôn tảo bán tần đủ đâu
Đói no vui với Đạo mầu
Suốt đời thông thả mà cầu trường sanh
Bảy năm Dữu Lý nhọc nhằn
Hà Đồ Bát Quái dịch thành Lạc Thơ
Cho đời rõ mấy huyền cơ
Tiên thiên chia sắp cõi bờ hậu thiên
Đời sau dễ kiếm chơn truyền
VĂN VƯƠNG thọ ngục chẳng phiền trách ai
Trọn niềm trung hiếu chẳng phai
Mặc người bội nghĩa, mặc ai bạc tình
Lỗi mình, mình trước sửa mình
Lỗi người phú có Thần Minh chứng lòng
Chi bằng nhẫn nhịn thì xong
Mặc ai thêu dệt của cồng thì thêu

Kìa như TỬ LỘ thân nghèo
Trọn niềm hiếu đạo, vẹn điều thi chung
Đáp đền hiếu thảo đến cùng
Dầu cho nát thịt cũng trung trọn tình
LỘ là một bực thông minh
Ai mà chỉ lỗi sửa mình mừng vui
TRƯƠNG LUÔNG ném Đạo biết mùi
Núi nương cửa Phật an vui tinh thần
Công khanh tể tướng không cần
Biết lo lánh trước cái thân sau này
Học cho suốt lý đủ đầy
Thí như HẠNG THẮC làm thầy TRỌNG NI
Bạc riêng bạc, chì riêng chì
Vàng thau lẫn lộn rồi nguy lắm mà
Chánh riêng chánh, tà riêng tà
Người lành kẻ dữ khác xa hai đường
Hữu xạ thì tự nhiên hương
Cần chi mà phải đem trưng với đời
Bánh xe chuyển kiếp luân hồi
Cứ quay mãi mãi cứ nhồi luôn luôn
Thối đời hãm chặt vào khuôn
Đương còn cá chậu chim chuồng khổ lao
Kẻ chịu thấp, người ưa cao
Trèo lên trượt xuống lộn nhào leo lên
Miễn sao tâm chí vững bền
Đài cao trăm trượng biết lên kiếm tìm
Sắt cục mài trở nên kim
Dày công mới đặng dừng hiềm khó khăn
Lỗi rồi mà biết ăn năn
Hóa mê thành giác mới rằng tài ba

Hai đường là Phật với ma
Đọa siêu chỉ tại chánh tà, do tâm.

THI

Tà tâm xúi giục sự ngu hèn
Ưu thích lợi quyền chuộng tiếng khen
Ích kỷ tổn hơn tham dục mãi
Rửa lòng trong sạch tợ hoa sen.
Sen cúc mùa thu ngát phần hương
Giữ gìn nên búng để trong tường
Đạo cao nhiều lúc ma cao phá
Phòng những dục tâm dấy lộn đường.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

04 tháng 9 Bính Tý (1936)

KIÊN NHÃN - HẠNH NGƯỜI TU

THI

NGỌC ty ngũ hành lộ Chiêu Minh
HOÀNG Thiên ban bố đức thông minh
THƯỢNG tăng khí chất thanh thanh khứu
ĐẾ lệnh ra oai chuyển Đạo Huỳnh.

THẦY mừng các con. Các con đại tịnh, nghe THẦY giải
sơ chữ KIÊN NHÃN.

THI

KIÊN NHÃN gây nên thánh đức tâm
Nhẫn kiên đạo đức nghĩ suy ngẫm
Lũy thành chống vững đường tên đạn
Nhẫn được lâu ngày hỏa dục lâm.

THI BÀI

Huấn luyện người trở nên đạo đức
Thì thân THẦY khổ cực biết bao
Chỉ phương lập chí thanh cao
Cho thông suốt lý tạo đào tâm chơn.
Lập một nước dễ hơn truyền giáo
Truyền dạy người đắc đạo khó thay
Biết bao kèm sửa đêm ngày
Làm nên Tiên Phật rất dày công phu.
Đây là hạnh người tu luyện đạo
Đoạn dứt lòng gian xảo kiêu căng
Miệng không hay nói chuyện xằng
Ngồi lê đôi mách cần nhẫn người ta.
Phải nắm giữ HIỆP HÒA KIÊN NHÃN
Tịnh tâm lo bốn phận làm người
Lỗi làm thiên hạ chớ bươi
Xấu xa mê muội đừng cười chê khen.
Lần hồi tập cho quen tánh cách
Giữ tắc lòng trong sạch hoàn toàn
Mặc tình ai thói dục ngang
Những điều quấy quá chớ mang vào mình.
Lo đóng cửa luyện hình vóc Phật
Đổi mọi người chơn thật mến yêu
Quanh co thuyền phải theo chiều
Người trong một Đạo dắt dìu giúp nhau.
Đừng cậy thế quyền cao chức trọng
Đừng ý giàu kiêu lộng nghinh ngang
Con dẫu một bụi thánh hoàng
Biết tu coi tợ như hàng con dân.

Người hiền đức không cần danh vọng
Làm thì ưa công cộng hiệp hòa
Kính người quên phút đến ta
Tự nhiên thanh tịnh giọng tà bất sanh.
Theo Thiên lý lưu hành hạp Đạo
Gom ngũ quan rèn tạo kim thân
Tuy là lẫn lộn hồng trần
Nhưng lòng đạo đức không cần lợi danh.
Cây đại thọ đơm cành nảy tược
Tốt tươi nhờ tưới nước bón phân
Tu cho mau phát tinh thần
Thì lo luyện tập cho cần ngày đêm.
Biết Đạo chớ nói thêm nói bớt
Tội lỗi người đỡ vớt chớ che
Nhiều cây mới kết nên bè
Anh em chung trí đồng hè nhau tu.
Phá cho đặng khám tù thể tục
Diệt cho tiêu lòng dục tánh phàm
Những điều ưa chuộng mến ham
Con nên bỏ phút túi tham cho rồi.
Thoát thân khỏi luân hồi nghiệp báo
Chỉ tận tâm với Đạo cứu cho
Trần ai nóng tợ lửa lò
Hơi bay hực hực đen mờ khói un.
Hít vào thì ngậy cuồng mê muội
Mất trí khôn lầm lũi đường tà
Khói un độc địa thay là
THẦY đem chén thuốc chữa mà các con.

Nên hạ mình chịu lòn chúng bạn
Đức hạnh tròn chói sáng mọi nơi
Khuyên con con biết nghe lời
Dạy con con biết tùy thời chấp trung.
Lo lập chí vẫy vùng cơ hội
Cứu vớt người lặn lội bến mê
Tình đời cần phải chán chê
Đừng mang những gánh nặng nề ai trao.
Lấp biển khô, làm sao lấp đặng
Xô thành sâu, khó hẳn mà xô
Người người lâm bệnh ngầy ngô
Chúng ta hiệp lại lấp xô khó gì.
Biết đạo đức chịu lý với Đạo
Đề quý ma nó khảo mới cao
Phơi gan trái mật anh hào
Đại hùng, đại lực mới vào cảnh Tiên.
Diệt bản ngã bỏ quyền dụng lý
Khử tư tâm hiệp ý đại đồng
Làm cho thế giới lưu thông
Dân quyền xướng dậy đời hồng âu ca.
Tánh đức của người ta cao thượng
Lo gieo truyền tư tưởng thanh cao
Giúp cho nhơn loại dồi dào
Kết dây đoàn thể đồng bào quốc dân.
Không chịu lãnh những phần khen ngợi
Không chịu làm tư lợi tổn nhơn
Không oán để tiếng khinh lòn
Ham làm đạo đức nghĩa nhơn gọi là.

Người hiền để người ta biết đó
Thì cũng chưa thiết rõ người hiền
Người hiền an tịnh nhẫn kiên
Lo làm âm đức mới thiên tâm linh.
Còn nhớ đến rằng mình hay giỏi
Thì ai đâu còn gọi người hiền
Người hiền trầm tĩnh ổn yên
Thủy triều vận tải căn nguyên đức tài.
Người hiền chẳng khoe khoang tự đắc
Lo cho người tai mắt ích chung
Gìn tâm chẳng để buông lung
Cúi lòn nhẫn nhịn dây dùn dứt coi.

THI

Coi thử xưa nay bậc Thánh Hiền
An vui nhờ bởi NHÃN HÒA KIÊN
Gương lành quý hóa TRƯỞNG CÔNG NGHỆ
Súc vật thương nhau quá ngọc tiền.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

03 tháng 8 Bính Tý (1936)

HÒA HIỆP

THẦY các con. THẦY mừng các con. Các con đại tịnh,
nghe THẦY dạy.

THI

NGỌC ân non cao tự bấy giờ
HOÀNG thành đạo đức chuyên huyền cơ

THƯỢNG căn tâm thấu nguồn cao cả
ĐỂ nắm tâm kinh mãi đợi chờ.

THẦY lấy làm may mắn vì nay có cơ hội mà hoàng hóa
chơn truyền để cứu độ nguyên nhơn phục hồi cựu vị. Các
con rất là hạnh phúc lớn lao mới đắc ngộ tâm kinh vô tự.
THẦY chỉ truyền cho các con tu tánh luyện mạng.

THI

Linh hồn ngũ trược chận dần lên
Lục đục phá hư chẳng vững bền
Cửa Đạo đã gài tâm tánh muội
Mê đời vật chất bởi cho nên.

Đây THẦY giải về chương HÒA HIỆP.

THI

HÒA HIỆP trong đời quý báu thay
Hòa tâm thân ái mới lâu dài
Hiệp quần đoàn thể như thành lũy
Hòa hiệp chống đương cuộc hậu lai.

TRƯỜNG THIÊN

Âm dương hòa hiệp hóa sanh
Dựng nền đạo đức lập thành càn khôn
Bể từ lộ, khai sanh môn
Điều hòa mới thể bảo tồn vạn linh
Hòa là một món báu linh
Là chìa khóa mở Ngọc Kinh bước vào
Trung hòa không thấp không cao
Không chinh không lệch, không sao tiêu mòn
Còn hòa đạo đức mới còn
Còn hòa mới có các con bây giờ

Hòa là phép nhiệm huyền cơ
Hiệp hòa cốt yếu ban sơ loài người
Phong hòa võ thuận tốt tươi
Thuận hòa thời tiết hiện đời Phật Tiên
Hiệp hòa hình thể thiêng liêng
Xác hồn hiệp nhứt Đạo huyền phát minh
Hiệp đoàn thể mới hòa bình
Hòa bình thế giới Đạo Huỳnh lưu thông
Hòa cho rõ mặt đại đồng
Hiệp hòa huynh đệ mặn nồng nghĩa nhơn
Hòa là chí chánh chí chơn
Hiệp lòng bác ái độ nhơn thoát nàn
Đạo Trời khắp cả dân gian
Lấy câu hòa hiệp làm thang vượt trần
Hiệp hòa tiên bảo kỳ thân
Hiệp tâm quân tử hiệp phần thiện lương
Có hòa hiệp mới biết thương
Thương nhau mới thể tâm phương giúp đời
Lược sơ HÒA HIỆP Đạo Trời
Hiệp hòa cải thể tạo thời hóa sanh
Người tu khử trược lưu thanh
Dụng công hòa hiệp mới thành Phật Tiên
Ngũ hành hiệp nhứt thẳng thiên
Điều hòa thần khí hồng diên giao hòa
Định tâm chế luyện tinh ba
Biết phương sót lại sang qua thì thành
Thông tường nguồn lạch cội nhành
Là phương hòa hiệp mới rành trước sau
Chữ hòa quý báu biết bao
Bao trùm võ trụ thấp cao cũng hòa

Đất trời do đó mà ra
Phật Tiên do đó mới là siêu thắng
Những người tiền kiếp hữu căn
Nghe câu hòa hiệp sánh bằng ngọc châu
Chữ hòa há dễ làm đâu
Làm cho đặng ắt thoát bầu tử sanh
Ở trong một điệu tu hành
Một HÒA hai NHÂN chớ sanh lòng tà
Người tu không biết nhẫn hòa
Đề cho lửa dục đốt mà cháy tiêu
Hòa ai cũng mến cũng yêu
Đáng khen đáng tặng biết chịu lòng nhau
Hạ mình xuống thấp mà cao
Trèo cao sẽ té lộn nhào chẳng không
Chữ hòa phương pháp phổ thông
Chữ hòa hiệp đó rất công mọi người
Nhẫn hòa giữa đám mười mười
Tâm lòng an tịnh người người kính thay
Hiệp hòa giữ đặng là hay
Bỏ đi là dở bất tài bất minh
Chữ hòa giỏi luyện đẹp xinh
Hiệp tâm chí sĩ sửa mình thanh cao.

THI

Cao thượng làm nên lẽ HIỆP HÒA
Hiệp hòa mới có các con ra
Tu thành Tiên Phật do HÒA HIỆP
Hiệp nhứt hư không ở với GIÀ.

THẦY ban ơn các con. THẦY thắng.

02 tháng 9 Bính Tý (1936)

ĐOÀN THỂ

THI

CAO ngôi hoằng hóa pháp màu linh
ĐÀI Đạo vô vi đã phát minh
TIÊN Phật ra tay dịu dặt lối
TRƯỜNG thành chơn lý khai tâm kinh.

THẦY mừng các con nam nữ lưỡng phái. THẦY lấy làm vui vì cơ quan vận chuyển mà phổ tế quần sanh cải ác tùng lương, tu phong hóa, dựng cang thường, chỉnh đốn cho hoàn toàn trở nên đời chí thiện chí mỹ.

THI

Đào luyện đạo tâm tấn thiện thành
Định hồn nhơn loại đắc thời hanh
Chỉnh tô phong tục đời an trị
Không khí điều hòa hấp thụ sanh.

THI

Hiệp hòa nhơn loại khắp xa gần
Quân tử liên hòa tỉnh quốc dân
Đoàn hội tương thân nhơn tự trị
Thể tâm ái hữu phát tinh thần.

THI BÀI

Tình đồng đạo liên hòa đoàn thể
Nghĩa hiệp quần huynh đệ tương thân
Đâu xa cũng hóa ra gần
Chung tâm đào luyện tinh thần quang minh.

Nòi giống ta giữ gìn nhau mãi
Khôn chi bày, kẻ dại nương theo
Chia gồng sang gánh hiểm nghèo
Thương yêu khắng khít lựa đèo độ nhơn.

Có một mặt còn hơn mười gói
Giùm mười cây mới gọi rằng non
Nghĩa tình nhiệt huyết sắt son
Đồng sanh đồng tử mắt còn có nhau.

Hiệp tài đức dồi dào tánh thiện
Noi Đạo Trời tăng tiến đường tu
Dầu cho những kẻ đui mù
Cũng thương mến cả sót bù chia lo.

Chung một bọc trong lò sanh hóa
Anh em gìn mối cả bền lâu
Điểm tô phong hóa Đạo màu
Mở mang thế sự rõ câu chơn truyền.

Lẻ loi mãi chịu phiền phức mãi
Trước sau lo kết dải đồng tâm
Nương đờ bước thẳng cao thâm
Chỉ phương thoát hóa lỗi lầm tránh xa.

Chung vui cuộc điều hòa nhơn loại
Tùy thế thời hoán cự nghinh tân
Làm cho bình phục quốc dân
Làm cho bốn biển tương thân tương hòa.

Làm cho rõ gần xa hiệp mặt
Làm cho thành Nam Bắc đùng xa
Làm cho chung hiệp một nhà
Làm cho thế giới âu ca thái bình.

Lược sơ qua tình hình nhơn loại
Xa Đạo Trời tánh lại bạo tàn
Mỗi dây thân ái đứt ngang
Nghĩa tình máu mủ nhắc càng thêm đau.

Vì danh lợi hại nhau mọi lẽ
Vì quyền mà tách tẽ nhiều chi
Vì lòng tham chạ sân si
Vì ăn vì ở, chả vì nghĩa nhơn.

Vì giành giựt tranh hơn thua mãi
Mà nghĩa tình mắc phải lao lung
Anh em chẳng đặng trùng phùng
Mỗi người đều sẵn lo dùng túi tham.

Vạch bản ngã tâm phạm vị kỷ
Nào chút lòng lưu ý thương yêu
Quá giang sớm phải bắc kiều
Giống nòi ta phải thuận chịu bắt tay.

Tình đồng loại một màu thân thiện
Đừng coi nhau như miếng mồi ngon
Đồng bào đứt nghĩa sắt son
Bồi chung chia rẽ tiêu mòn ai ôi.

Đồng chung chịu tô bồi nền cũ
Dắt dìu nhau thoát khỏi hồng trần
Làm cho ích quốc lợi dân
Anh hùng để hết tinh thần lo chung.

THI

Chung cuộc điều hòa chánh giáo hưng
Muôn dân sẽ thấy sự vui mừng
Trào lưu xiêu đổ lo bồi đắp
Xướng dậy liên đoàn lý Đạo nung.

Nung cao giá trị của người tu
Tu luyện tánh tâm vệt ám mù
Mù mịt khảm trần lo nhẩy thoát
Thoát vòng danh lợi mặc ngao du.

Du nhàn khiến hứng rượu cờ tiên
Tiên dược uống vô đứt não phiền
Phiền trách giận đời không thức lý
Lý nào quở phạt đũa khùng điên.

Điên đảo năm châu nạn chập chông
Cuộc đời có đó sắp ngày không
Không ai biết trước lo tu luyện
Luyện đạo mới mong lánh não nông.

Nông nàn thân ái nghĩa tri âm
Chén rượu bài thơ khiến hứng ngâm
Ngâm vịnh thỏa lòng vui đạo đức
Đức thuần do bởi đức minh tâm.

Tâm không khó nhiễm bụi trần ai
Ai biết thì lo sớm giữa mài
Mài miệt trần gian mê muội trí
Trí cuồng mấy thuở gặp Như Lai.

Lai vắng nhiều lần Đạo phổ thông
Thông minh mấy kẻ biết cho lòng
Lòng toan thói quấy không tu luyện
Luyện tập cơ quan hóa đại đồng.

PHÚ LỜI VẤN

Cuộc trần thế, ôi là đời người mê muội
Nẻo chông gai tình tội mà sao cứ lầm lũi a vào
Nhủ khuyên đời thì đã biết bao
Tánh phạm tục, ôi nói sao cho hết

Tình tẻ thiệt thấy đời mê mệ
Đã đành cam chịu chết trong biển trầm luân.

PHÚ THI

Nguơn hội chót lập thành cơ đạo đức
Đề độ đời thoát vực biển sông mê
Cuộc tang thương nay cũng gần kề
Đường chánh đại chưa hề ai bước đến
Trôi nổi mãi không tầm vào bờ bến
Sóng gió nhời đành chịu lấp chôn
Trong bốn tường hãm chặt trí tâm hồn
Nào còn tính khôn khôn đại đại
Sao là phải, sao là chẳng phải
Gẫm cuộc đời hiện tại gồm ghê mà
Cái nhơn tình thấy vậy xót xa
Mang chứng bệnh mê tà ngơ ngẩn trí
Đời toan những mưu thần chước quý
Giết lẫn nhau ích kỷ tổn nhơn
Những hạng người bội nghĩa bạc ơn
Lòng lang độc thấy căm hờn sôi máu đỏ
Nhìn thế sự bắt chầu mây nhả nhỏ
Nhắm mắt không muốn ngó đến nhơn tình
Ôi là người chịu nhục chề vinh
Vinh nhục gẫm sự tình chua chát lắm
Bệnh trầm kha lâu ngày đã lậm
Thuốc tiên hoàn gọi tẩm cũng tro tro
Thấy cuộc đời mà muốn bỏ lơ
Nhưng không lẽ để vớ cho chủng loại
Ta cũng ước để lòng mong mỏi
Hội sau này cứu khổ cuộc chi ly

Lấy thuốc thần chữa bệnh tham si
Trừ nọc độc ắt thì thân thể mạnh
Ban nhập lý chết đà khó tránh
Nhờ linh đơn Đạo Thánh giải hồn oan
Muốn cho đời thành cuộc trị an
Thì phải để nhơn gian tiêu diệt bớt
Người tội lỗi quả nhời phải rớt
Kẻ thiện căn tuy yếu ớt vẫn còn hoài
Muốn rõ tàng những cuộc tương lai
Xem hình thể đạo CAO ĐÀI tuyên bố đó
Phương chi tránh bão bùng sóng gió
Biển ba đào thiệt khó chống đương
Đoán chắc rằng có cuộc tang thương
Qua hội ấy rõ tường đời thượng cổ.

THI

Cổ tích xưa kia chép sử xanh
Công phu khổ hạnh bực tu hành
Tầm sư học đạo bao nhiêu khổ
Nhưng cũng chịu mòn mới trừ danh.
Danh hiệu CAO ĐÀI phái CHIẾU MINH
Luyện hườn đơn sẽ đắc trường sinh
Sinh ra chịu những muôn vàn khổ
Đến chết không an nổi giựt mình.
Nhắc lại chuyện xưa bực Thánh thông
TRỌNG NI học đạo bái THẦN ĐỒNG
HIÊN VIÊN khó nhọc dày năm tháng
Mới gặp chơn truyền của chánh tông.
Tầm đạo xưa kia rất khó công
Muôn vàn khổ hạnh quản bao lòng

Minh sư đắc thọ mồn tâm trí
Nay sẵn bên mình mỗi chánh tông.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

27 tháng 8 Bính Tý (1936)

ĐẠO ĐỨC

THI

NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ vận thần thông
Điềm đạo nhơn sanh thoát nảo nông
Mở cuộc Long Hoa chiêu thánh đức
Hưng truyền chơn lý phước cao phong.

THẦY đại hỷ. Các con tịnh tâm nghe dạy. THẦY giải về ĐẠO ĐỨC.

Đạo đức phải đi cặp nhau. Đạo là dương, đức là âm. Âm dương phải tương cảm tương ứng, điều hòa mới thành đặng.

Con người phải biết đường Thiên lý, lo tu hành quày bước trở lại chỗ bản nguyên, nương pháp Đạo mà luyện tánh tu tâm, dùng đức cả sửa mình nên hạnh tốt.

Người phải có Đạo và người phải làm cho Đạo rộng lớn thêm ra, chớ Đạo không thể làm cho người rộng lớn đặng. (Nhơn năng hoằng Đạo, Đạo bất hoằng nhơn.)

Đạo đức là cái khuôn mẫu để cho loài người phải nương đó mà sửa mình đặng mở cái trí hóa cho thông minh sáng suốt hoàn toàn tánh cách cho đến chí thiện chí mỹ. Chớ con người mà bỏ xa cái đạo đức đi rồi nào khác chi kẻ bị quáng lạng, cặp nhãn quang mờ tối, có biết đường nào mà đi cho

khỏi sa hầm sịa hổ.

THI BÀI

Người không Đạo như hồ không đáy
Chứa bao nhiêu nó chảy bấy nhiêu
Người tròn đạo đức xuôi chiều
Như thuyền sẵn nước gió xuôi thuận đường.

Đạo tầm nhuận chơn dương không khí
Muôn vật nhờ báu quý hấp nuôi
Thanh thoi khỏe khoắn mừng vui
Trăm hoa đua nở phát mùi thanh hương.

Làm cho đặng thông thương trên dưới
Phước đức lành nhuận rưới khắp chung
Nhờ đây nhơn vật vẫy vùng
Nhờ đây mở hoát cứu trùng bước lên.

Người học đạo là nền chơn lý
Nhờ sức người lập chí đạt thành
Luyện tu chiếm địa vị lành
Đạo khai tâm tánh bạch thanh huệ từ.

Người có Đạo cũng như có ngọc
Ngọc không trau nên vóc nên hình
Thì đâu có vẻ đẹp xinh
Đức là trau luyện, Đạo hình ngọc kia.

Đạo đức để xa lìa nhau mãi
Thì khác gì thuyền lại không sông
Đức là nước chảy lưu thông
Tầm nhuận khắp cả non sông gội nhờ.

Người quân tử bao giờ bỏ đức
Đức làm nên thước mực cho người

Đức còn muôn vật tốt tươi
Đức minh, minh đức ráng khươi cho đời.
Đức cao thượng Phật Trời do đó
Đức Thánh Hiền sáng tỏ hơn sao
Đức như cây có vỏ bao
Cây mà không vỏ, cây nào sống lâu.
Đức tô điểm thanh cao giá phẩm
Đức từ hòa nhuận tằm bốn phương
Đức làm người vật yêu thương
Đức ân vô lượng phải tường mới cao.
Đức âm đức dồi dào minh mẫn
Đức lưu hành im ẩn tự nhiên
Đức ưa gần với Thánh Hiền
Người làm âm đức là tiên trong trần.
Âm đức tựa như vàng trắng chói
Không khoe mình hay giỏi cao sang
Sửa mình chính đĩnh hoàn toàn
Trọng người như ngọc, như vàng, như châu.

THI

Châu trân ngọc báu quý trên đời
Người thế trọng ưa khắp mọi nơi
Danh vọng lợi quyền ai cũng muốn
Người tu sánh tựa món đồ chơi.
Chơi cho thỏa chí đủ mùi đời
Tữu, khí, sắc, tài các cuộc chơi
Hưởng hết phước xưa dư lại đó
Chùng nào mắc họa mới kêu Trời.

Kêu Trời, Trời biết liệu làm sao
Họa phước nơi con trước tạo đào
Phước hưởng chẳng làm gây họa nữa
Có thương đứng ngó liệu phương nào.
Nào con có chí luyện đơn hoàn
Thành tựu rồi sau đặng nghỉ an
Vượt khỏi sóng trần đương bủa khắp
Siêng cần đạo đức mới là ngoan.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

13 tháng 8 Bính Tý (1936)

XẢ THÂN GIÚP ĐỜI

THI

CAO thanh lạc cảnh toại tâm nhàn
ĐÀI quý rước người đạo đức an
TIÊN Phật từ bi ra cứu thế
ÔNG đem con cả lại Thiên Đàng.

THẦY mừng các con.

THI

Đàng sá quanh co chật hẹp vầy
Dò lân cho khéo bước trông mây
Sầy chơn lọt tuốt hang sâu thẳm
Nứu khéo vượt qua kéo lạc THẦY.
Lạc THẦY muôn kiếp chịu làm than
Nghiệp quả con gieo phải vướng nan
Chuyển kiếp thú người, người đến thú
Để gì tránh họa nắng mưa chan.

THẦY trông thấy đàn con chịu dày dạn cuộc trần ai mãi tháng quanh năm vùi chôn tâm trí vào vòng danh lợi đầy đọa, mãi luân hồi ở trong lò Thiên Quân sanh hóa. THẦY bao nỗ ngồi an hưởng chốn thanh nhàn, nên phải lâm phạm mà tế độ các con, dùng cơ pháp khai Chánh Đạo, mở nẻo Thiên Đàng cho chúng sanh quy hồi cựu cảnh.

Giờ hôm nay, THẦY đến đây rồi, là ngày giờ hạnh phúc chung cho nhơn loại. THẦY muốn cứu vớt các con thoát khỏi chốn hồng trần biển khổ, dứt dây quả báo luân hồi; mà THẦY dùng phương pháp chi để cứu độ các con?

Trong đám các con, phần đông chưa rõ thông lý Đạo, tưởng THẦY dùng cơ giáo hóa là đủ, nào ngờ phải có một cái pháp mâu nhiệm bí truyền, để khẩu khuyết cho con nào chán đời tầm Đạo. Nhờ cái pháp tâm truyền ấy mới cỡi xác phi thăng, vượt ra ngoài vòng tứ khổ, các con nào thấu đáo.

THI

Tam Giáo xưa nay một phép truyền
Độ người thành đạo đắc Thân Tiên
Ngày nay THẦY đến hưng chơn giáo
Thông nhứt Tam Thanh chuyên diệu huyền.

Các con hầu đàn phải tịnh tâm, THẦY mới dạy đặng.

THI BÀI

Chuông tỉnh thể rền vang thức hồi
Đuốc huệ soi dẫn lối thoát trần
Giúp đời nhơn vật xả thân
Lập công đền tội gỡ lằn oan khiên.
Như thảo mộc chẳng riêng lợi ích
Hiển thân sanh chẳng thích an nhàn

Cỏ hoa nuôi sống thế gian
Muôn loài nhờ đó được an ổn hoài.
Muốn giúp đời đừng nài khó nhọc
Khổ bao nhiêu cũng lóc lẩn theo
Phải con sống chết hiểm nghèo
Non cao biển thẳm ráng trời vượt qua.
Thú xả thân thiệt là khổ hạnh
Chịu nắng mưa nóng lạnh vì đời
Nhọc nhằn tâm chí chẳng ngơi
Miễn sao giúp ích cho người đặng thôi.
Loài súc vật làm tôi cho chủ
Rất trung cang vẹn đủ nghĩa tình
Đói no nào quản phận mình
Một niềm với chúa hy sinh vẹn bề.
Thân trâu ngựa nã nề đau khổ
Chịu lao đao xấu hổ chẳng cần
Làm thì trái hết tấm thân
Đói ăn cỏ ruộng không cần sắm mua.
Sự tổn hao chủ chưa nhọc sức
Ở không tiền mà nhứt tâm trung
Đòn roi chịu đánh thịt rùn
Cái thân trâu ngựa nã nùng biết bao.
Khi già yếu lạnh nã đau chết
Khí lực rày yếu hết tứ chi
Làm nhiều thân thể suy vi
Đã vậy người thế chẳng gì xót thương.
Đời bao nã toan phương độc địa
Xé banh da cắt rĩa phân thân

Chặt bằm trăm đoạn như vầy
Có công giúp ích mà nay khổ hình.
Người sao chẳng niệm tình Tạo Hóa
Nỡ lòng nào đoạn xả ăn chơi
Vui chi những sự lạ đời
Ăn sao ngon miệng nuốt thời sao vô.
Như loài khuyển giữ đồ cho chủ
Suốt ngày đêm chẳng ngủ coi nhà
Có ai lòng dạ gian tà
Làm hung đánh tiếng chủ nhà dậy ra.
Như con chó biết mà trung tín
Đứng làm người gian nịnh nên không
Chó còn chung thỉ một lòng
Người đâu nỡ dạ bươi bông sai ngoa.
Nhỏ hơn hết người ta nhờ cậy
Sức con tầm công ấy biết bao
Kéo tơ lộn kén làm sao
Cho nên tơ chỉ tiếc nào cái thân.
Chịu khổ sở trăm phần hóa kiếp
Ích lợi chung sẵn dịp lo làm
Sống đời thôi đã hết ham
Muôn nên công cán hóa làm nhộng sâu.
Muôn ích chúng nhào đầu chịu chết
Ôi! Chán đời mê mệt lắm đa
Hy sanh thú vật kia là
Người linh hơn hết liệu ra lẽ nào.
Thú xả thân biết bao lao碌
Người giúp đời chỉ thực lao tâm

Giữ mình đừng tánh lỗi lầm
Sau ra độ chúng đọa trầm biển sâu.
Người xả thân mưu cầu lợi chúng
Làm ích chung quốc chúng an hòa
Giống nòi ta thể một cha
Thú cầm nhơn loại cũng bà con chung.
Người tâm chí vầy vùng cơ hội
Đem Đạo mầu dẫn lối chúng sanh
Dạy đời dữ hóa nên lành
Mở mang trí óc lập thành quốc gia.
Gieo tư tưởng cộng hòa đoàn thể
Chỉ phương tu đạo huệ thành Tiên
Mỗi người có một tánh hiền
Ắt là nước trị, nhà yên thái bình.

THI

Bình tâm thủ đắc lấy cơ quan
Huấn luyện hồn dân được mở mang
Nước trị nhà yên hòa hiệp nhưt
Mạnh giàu đạo đức hưởng thanh nhàn.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

04 tháng 9 Bính Tý (1936)

HAI MỖI ĐẠI ÂN

THI

CAO cả càn khôn nắm chủ quyền
ĐÀI sen đỡ gót tạo khai thiên

GIÁO minh nguồn cội lo quày lại
CHỦ ý tu hành tác Phật Tiên.

THẦY mừng các con.

THI

Trên cây Thập Tự suốt mồ hôi
Đổ máu vì thương tội lỗi đời
Chịu chết cứu chung cho vạn loại
Bao nài khổ nhọc, các con ôi!

Đây THẦY giải sơ qua cho các con rõ Đạo.

Cái phương châm cứu thế phải lấy đạo đức, nghĩa nhơn, lễ trí làm quy củ chuẩn thẳng, huấn luyện đời người cho rõ tường chơn lý cao siêu, hồi tỉnh lo sùng tu tánh mạng.

Dạy người trước phải chánh tâm, tu thân, rồi tề gia, trị quốc. Ai đã mang mảnh hình hài thì phải biết đội ơn hai đấng:

Một là Trời, là đấng thanh cao phú cho loài người một cái tánh thiện lương.

Hai là cha mẹ, vì người thọ bầm tinh cha huyết mẹ mà tạo ra một cái hình hài xác thịt.

Điểm linh tánh Trời ban cho mỗi người là cái lý tuyệt diệu cao siêu, nhập vào mảnh thân phàm là hồn hiệp xác. Người nhờ cái bỗn tánh ấy mà biết khôn ngoan, phân biệt điều lành lẽ ác, biết phải biết quấy, biết lo buồn. Tóm lại là mọi sự thế gian đều rõ biết.

Nhưng loài người cả ham mê mùi tục lụy mà chôn dập điểm linh hồn, gây tội lỗi chập chồng như non cao núi cả. Các con ngày hôm nay bị cái chứng bệnh rất nặng nề, nó ăn

ruồng trong gân cốt. Các con không lo tìm phương cứu chữa thì ắt sự chết một bên. Và lại cái tật bệnh loài người quá ư trầm trệ, nó hóa sâu giòi trong cốt tủy. Sâu giòi đó, cứ ngày đêm rút rĩa, đục trong gan ruột, phổi phèo, khí huyết khô khan, tiêu mòn sức lực. Mà sẵn gặp Biền Thước thần y, lương phương diệu dược, ra tay tế độ, khám căn bệnh mạch lạc lẽ nào, có thể rõ căn bệnh mà cứu chữa đặng. Ngày giờ hôm nay, những bệnh nhơn ấy nghe nói thì mừng vui, nhưng không đặng sốt sắng, cứ dần dà mãi. Bệnh ngặt nghèo mới chịu đem lại cầu cứu, thần y Biền Thước cũng vô phương, chỉ làm ông tòa lên án chứng chắc ngày giờ phải chết đó thôi. (Cười...) Ôi! Cái bệnh truyền nhiễm chung cả hoàn cầu mắc phải, thảm than đau đớn, bệnh ấy đôi ngày sau đã yên giấc ngàn thu, ai lại không buồn lo ghê sợ mắc phải.

Về bệnh xác thịt thì còn dễ trị, chớ tật bệnh tinh thần lấy làm ghê gớm tràn đầy tội lỗi, độc ác đầy đầy khắp mọi nơi. THẦY là thần y Biền Thước ngày nay đến cứu chữa cái bệnh hiểm nghèo của các con. Các con không chịu uống thuốc mà giải trừ thì ắt chờ ngày chết. Ngày chết của các con là ngày các con sẽ gặp THẦY một lần nữa. Các con phải quỳ trước tòa phán xét mà khai tội lỗi của các con đã gây ra hồi còn mang xác thịt. Chừng đó các con có cầu khẩn THẦY cứu các con cũng không thể được. Các con khá hiểu ý! Con nào còn sót lại đôi chút thiện lương, nhớ đến căn kiếp mình thì lo lập chí tu hành, cầu truyền đạo đức, phan luyện tinh thần, ấy là những con biết trọng và nuôi nấng phần hồn, trau tria hoàn toàn chí thiện, chí linh, chí bửu.

Về phần xác thịt thì các con nuôi nó bằng vật thực, như

các loại ngũ cốc, cùng những món cao lương mỹ vị cho nó có sức lực và khí phách để hoạt động theo ý muốn của các con. Còn về phần hồn, các con biết tu thì cũng phải dụng huyền công của đạo pháp để vận chuyển âm dương, lược lọc tinh ba để bồi bổ cho nó định tĩnh vi hiển đạt. Ấy đó giờ khắc công phu của các con là phương pháp để un đúc, trau tria cho phần linh hồn trở nên nhẹ nhàng sáng suốt, anh linh hiển hích. Và lại, nếu các con mà nhịn ăn lâu ngày thì phần xác thịt phải ốm gầy tiêu tụy, sức lực yếu đuối suy vi; còn như các con bỏ tu thì phần linh hồn trở nên mờ ám nặng nề, khả giác bất khả thặng, thì không phương siêu xuất tam giới đặng.

THẦY thặng.

26 tháng 8 Bính Tý (1936)

TÌNH THẾ

THI

CAO đức thấm nhuần khắp tứ châu
ĐÀI sen thọ hưởng quả linh màu
GIÁO dân tinh ngộ đường Chơn Đạo
CHỦ định chiêu chương Thánh Đạo đầu.

THẦY mừng các con.

PHÚ

Nguồn đạo đức thâm vi nhiệm lý
Bổn chơn truyền lập chí tìm ra
Mấy dinh hư chẳng có bao xa
Nguồn tận diệt bày ra trước mắt

Cuộc xáo lộn Đông Tây Nam Bắc
Nạn chiến tranh đạo tặc đầy tràn
Ôi! Muôn nhà trăm họ lâm than
Chịu khổn khổ tai nàn thảm thiết
Đạo ra đời là đời tận diệt
Nên Phật Tiên cho biết mà tu
Người thế thường chác những hèn ngu
Cấm cổ chết trong ngục tù tội lỗi
Khuyên nhủ mãi sao đời không tự hồi
Mảng vui say hụp lợi biển mê
Cuộc hành tàng dòm thấy bắt góm ghê
Người kêu réo mãi không hề đếm xía
Tai trời đến mới kinh hồn mất vía
Nhớ lại THẦY, THẦY đã đi đâu
Quyết lập xô biên khổ thành sầu
Nhưng phải chịu bề dâu trong một thuở.

TRƯỜNG THIÊN

Giống chuông thánh đức truy hồn
Đạo hưng cứu thế bảo tồn vạn linh
Cuộc đời đáng thị đáng khinh
Đáng chê đáng bỏ, chôn mình làm chi
Đời đáng ghét, đời đáng khi
Đáng xa cho rảnh, đáng ly cho rồi
Đời người là vũng tanh hôi
Là ao nơ bẩn, là mối quỷ câu
Mất phàm trông thấy sắc màu
Giục lòng tham chạ, cấm đầu chết nguy
Trông ra nhơn loại thời suy
Toan bề đâm chém chẳng vì thương yêu

Làm cho cột ngã thành xiêu
Nhà hư nước loạn tiêu điều thế gian
Nhìn đời đổ lụy chứa chan
Xót thương cho nỗi mấy đàn con ngu
Chịu trong khám tối mây mù
Sa chơn vào chỗ lao tù ngàn năm
THẦY nhìn phát động thương tâm
Đến đây chỉ chỗ sai lầm của con
Gây thành tội chất bằng non
Trả cho tiêu hủy thì còn chi thân
Mê đời chung chịu khổ thân
Đạo tâm u ám tinh thần muội mê.

THẦY thấy bày con ở thế gian, vì miếng ăn đất ở, vì danh vọng mà các con cắn xé nhau, chia rẽ nhau, nào khác chi rắn chung hầm, vì đói mà cắn giết nhau, nuốt ăn nhau, đâu biết suy xa nghĩ tốt.

Ôi! Các con đồng mắc phải tội tình, chịu cái nạn chung trong ao sấu vũng khổ, mà các con không tầm đường tẩu thoát, lo cứu vớt cho nhau, lại toan bề sát hại lẫn nhau. Khờ lắm thay! Dại lắm thay!

Cái cuộc đời là sông mê bể khổ, con người chỉ bị ham muốn mà linh hồn hãm chặt vào chỗ nguy nan. Phải biết thế gian là cuộc bày trò gạt chúng, toàn là giả mộng phù vân. Bởi vậy cho nên thất tình lục dục, nó luống mê sa mỗi lợi lộc, bả vinh hoa mà chôn chặt con người trong bốn tường sắc, tài, tửu, khí. Thiệt đời là khổ, muôn việc chi cũng khổ. Con người vì ham đem trí não vào cuộc vui thích của tình đời mới chịu buồn lo, sầu thảm, não nuột, đốn đau.

Mở mắt chào đời, người đà thấy khổ. Ôi! Từ sanh chí tử,

biết bao nhiêu là nạn nọ tai kia, đến khi lưng mỗi gổì dùn lại bịnh tật phát sanh, chồng chập muôn vàn sự khổ.

Nhưng thế gian đâu là chí khổ, mà khổ ấy lại cần phải có; vì có khổ, thế gian mới trở nên một trường thi tấn hóa cho nhân loại.

Tuy nhiên, THẦY nay hỏi thử các con: Có thiệt tại đời là khổ, hay tại ở các con tạo gây lấy khổ cho mình?

Các con hãy xét, đời đâu có khổ, chỉ tại các con chác khổ mà thôi. Bao nhiêu sự ham muốn, đắm mê, làm lạc là bao nhiêu con đường mở rộng để rước ngay cái khổ vào mình. Không ham muốn, đắm mê, làm lạc, làm sao có oan khiên, quả báo, luân hồi. Hễ ham vinh hoa phú quý thì chịu tâm khổ, thân lao; mà muốn vợ đẹp con khôn lại bị thê thảng tử phục. Cứ mải say mê trong trường mộng ảo, miệt mài theo bốn vách, chịu lụy với bảy tình, mà theo đuổi muôn vàn điều ưa thích muốn ham, thế mới gây nên những cái thảm họa tàn khốc cho thân nằm chặt đất, máu chảy thành sông, thì biểu sao luân thường không bại hoại, đạo đức chẳng suy đồi.

Ôi! Đời đã đến thế thì đời chi là một trường tranh đấu kịch liệt, một cuộc tàn sát gớm ghê, nạn khổ dầy dầy, đao binh chất ngất, đao tặc lung tung cho đến đổi cùng chung một bọc, cùng chung một nồi, mà cũng tương tàn tương sát lẫn nhau cho vừa lòng dục, thì còn chi phong tục, kỷ cương, tình nghĩa.

Đời đã đến thế thì dầu ai trí cả tài cao bực nào cũng đành thúc thủ vô sách, chớ có thể gì khiến nổi nhơn tâm, dường ấy là đời sắp tận vong tiêu diệt đó.

Nhưng tuy vậy mặc lòng, nếu hôm nay đòi lại biết lấy nền đạo đức làm trung tâm cho mỗi chuẩn thẳng quy củ, thì sự tình tệ cũng dần dần ngày một thối lui mà nhượng bước cho sự thiện lương thuần mỹ.

Phải nhờ đạo đức mới huấn luyện hồn dân, chế kèm tâm chúng mà điu dắt trở lại con đường nghĩa nhơn hạnh phúc.

Con người phải hiểu biết cho phân minh rành rẽ luật báo ứng nhơn quả, thì mới chịu hồi tâm cải ác tùng lương mà tu phong hóa, chỉnh luân thường, để làm cái giới hạn cho nhơn sanh. Được vậy đòi mới lần lần nhiệm lấy đạo đức tinh thần mà ưa làm phải làm lành, biết tránh tai tránh họa. Lâu lâu con người lại thông suốt đến cả căn cơ đạo đức mà tầm ra nguồn cả của chúng sanh.

Đã tầm ra nguồn cội ấy thì nhơn loại sẽ bắt đầu thương yêu nhau trở lại, vì sẽ rõ biết tất cả chúng sanh ở thế gian này dầu thảo mộc, thú cầm hay nhơn loại chi cũng cùng chung một lò sanh hóa, cùng chung một khối tinh thần; dường ấy lớn là anh, nhỏ là em, thì lòng bác ái mới mở rộng ra, mà không bao giờ còn loài nào muốn ăn thịt, nhai xương, rút máu loài nào nữa hết. Con người chừng ấy sẽ trở nên chí thiện mà không bao giờ còn những thói nhỏ nhen hèn mạt như tham lam ganh gổ, oán chạ thù vợ, ghen hiềm ghét ngõ, v.v... Chừng đó là đòi đã thái bình, dựng nghiệp Thuần Nghiêu, phong võ điều hòa, bốn phương cộng lạc. Ấy có phải là nhờ nơi đạo đức mà un đúc lòng người đó chăng?

Ôi! Báu trọng thay cái Đạo! Quý hóa thay cái Đạo mà thế gian còn chưa hiểu rõ! Và như một người biết Đạo, mười người biết Đạo, trăm ngàn người biết Đạo, cả gia

đình quốc gia biết Đạo, khắp xã hội hoàn cầu biết Đạo, thì còn ai đâu mà sanh lòng quấy quá? Có phải là sẽ khỏi thất công cho chánh trị giữ gìn chăng?

Ôi! Đòi đã lập hình pháp rất nghiêm, dùng khí giới rất nhiều, mà thử xem: đòi độc ác chẳng những cũng vẫn hườn độc ác mà còn càng thêm độc ác mỗi ngày gia tăng lên mãi nữa kìa!

Chỉ có chừng nào nhơn loại biết sợ cơ Trời báo ứng, biết ham đạo đức tinh thần thì dầu một cái tội chi thâm tối, một cái ác chi bí mật là cũng chẳng bao giờ ai dám làm đâu. Vì thâm tối bí mật với ai, chớ với thần lương tâm, với cơ báo ứng mà còn kín nhem nỗi gì.

Thế nên không chi ích lợi cần yếu cho đòi bằng đạo với đức. Hễ đạo đức hoàng khai, đòi đã thâm nhiễm thì con người mới hết dục vọng, mà hết dục vọng là hết tàn ác, hết tàn ác là hết khổ đau. Vậy nên các con phải chung tay hiệp sức mà ráng lo sao cho bành trướng Đại Đạo, để độ rỗi quần sanh trong thời mạt kiếp này.

Vả đòi thường có trị có loạn, mà loạn hễ cùng là tất phải trị. Đạo cũng có thịnh có suy, mà suy đã cùng thì rồi lại thịnh. Sự thành bại, hưng vong ấy cũng bất ngoại là cơ Đạo chuyển.

THẦY ban ơn các con. THẦY thẳng.

18 tháng 8 Bính Tý (1936)

TRÁCH ĐỜI

THI

CAO ban ân huệ tằm nhuần chung

ĐÀI ngọc hào quang điệp điệp trùng

BỔ bậc Đạo quy cơ tại mục

TÁT [tác] thành chơn giáo bảo tâm trung.

THẦY mừng các con.

THI

Ghe phen khuyên nhủ mấy đàn con

Cạn tiếng ráo hơi trí mõi mòn

Vấn trách đời sao mê muội quá

Trơ trơ gieo họa tội bằng non.

THI BÀI

Đời chẳng chịu tâm phương giải thoát

Đời tội tình lầm lạc biết bao

Đời vậy còn nói làm sao

Đời gây tai họa cho nhau đảo huyền.

Đời chác những não phiền khổ khốc

Đời mê man ngang dọc bạo tàn

Đời người nào dặng giờ an

Đời sanh độc ác ngổ ngang lấy lừng.

Đời không Đạo, lửa hừng cháy dậy

Đời lo phương vùng vẫy tránh tai

Đời càng trầm đặng ngàn cay

Đời càng lấm giọng mĩa mai nịnh tà.

Đời nên lánh cho xa nghiệp báo

Đời phải tâm Chơn Đạo tu thân

Đời sao tiêu tụy tinh thần

Đời hưng vật chất người gần diệt vong.

Đời ai cũng mong lòng thủ lợi

Đời Đạo khai để khurợi chơn thành

Đời người ma quỷ rấp ranh

Đời như trái chín trên cành gió đưa.

Đời chung chịu nắng mưa nóng lạnh

Đời sao đời tranh cạnh lẫn nhau

Đời người tâm trí lãng xao

Đời ưa náo nhiệt sắc màu dị đoan.

Đời lạnh lợi khôn ngoan mau chết

Đời chừng nào diệt hết oan khiên

Đời còn loạn lạc ngựa nghiêng

Đời không bền bỉ vững yên nhiều ngày.

Đời phải chịu thiên tai địa ách

Đời phạt hình một cách gớm ghê

Đời xa chơn lý giác mê

Đời sao quá đổi vụng về chẳng lo.

Đời a mãi trong lò sanh hóa

Đời sống tình xô ngã non cao

Đời như đèn đã hết dầu

Đời hưng chánh giáo người hầu mở mang.

Đời mở mang về đàng đạo đức

Đời mở mang trí thức tinh thần

Đời tròn trung hiếu nghĩa nhân

Đời mà biết Đạo thì gần Phật Tiên.

Đời tu luyện hy Hiền hy Thánh
Đời chấn hưng nước mạnh dân giàu
Đời tu chỗ thấp đến cao
Đời lo giúp lẫn đồng bào chúng sanh.
Đời biết phăng nguồn lành cội phước
Đời cá hồ vùng vượt biển đông
Đời hưng chánh lý đại đồng
Đời quy một gốc lập công tu hành.

THI

Hành theo đạo đức trọn đời an
Luyện tánh hư không nhập Niết Bàn
Quét sạch bợn trần tâm chí tịnh
Thông thương trên dưới Đạo huy hoàng.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

25 tháng 8 Bính Tý (1936)

QUẢ BÁO LUÂN HỒI

THI

NGỌC linh trước mắt mấy ai tường
HOÀNG Phụ thấy đời xiết nỗi thương
THƯỢNG đạt nên người chưa mấy kẻ
ĐẾ Thiên thương xót đến đem đường.

THẦY mừng các con.

THI

Thinh thang bao quát cả càn khôn
Thế giới hư linh thế giới hần

Hồn xác lẫn nhau bồi quả kiếp
Xanh xanh qua lại lúc hoàng hôn.

THẦY thấy đời quá ư tội lỗi, như sanh xua đuổi về đường vật chất làm tiêu mất nẻo tinh quang, mảng vui say ư thích danh vọng lợi quyền, nào thấu đáo máy hành tàng cơ dĩ định.

Nay nhằm thời kỳ tận diệt, cuộc dinh hư tiêu trưởng sắp bày, người người còn mê mẩn đắm say theo tử, khí, sắc, tài, nào có hay sự sắp khổ bên tai, cơ xáo lộn biến thiên, đó là muôn vật chịu tiêu diệt đọa đày trong thiên địa đại luân hồi. Cơ mạt kiếp hầu kề, nên chi THẦY không nỡ để cho bày con phải chịu tận vong, hiệp Tam Giáo, hội đồng Phật Thánh Tiên mà hưng truyền Đại Đạo. Vì ở thế gian cũng có người lành kẻ dữ, đưa hiền lương đạo đức chuộng tinh thân, ham ích chúng, còn đưa lại hung ác bạo tàn mê vật chất, mền tình đời, mà xa đàng Thiên Đạo. THẦY thấy vậy, không lẽ để các con cả lành lẫn dữ chung chịu trong cơ biến đổi của cuộc tang thương, nên giáng thế lập Chơn Đạo, khai chơn giáo đại học đường là minh đức tân dân, chỉ ư chí thiện. Con nào biết thì noi theo đó mà làm phương pháp thoát ra khỏi đường sanh tử.

THI

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO đức minh thông
Giáo dục hồn dân đến cảnh không
Quy củ chuẩn thẳng nền tảng Đạo
Linh hồn tấn hóa giữ đều công.

TRƯỜNG THIÊN

Công bình Tạo Hóa hay thương
Thương đời nên phải dùng phương cứu đời.

Cơ mầu nhiệm Phật Trời ẩn giấu
Pháp tâm truyền tri thâu bốn nguyên
Gầy nên thủy tú sơn xuyên
Toàn thông tuyệt xảo diệu huyền ẩn vi.
Người thượng đạt tâm suy nghĩ ngợi
Khảo cứu thông vạn đợi tinh vi
Âm dương vận chuyển hiệp quy
Hai năng lực đó cứ thi hành hoài.
THẦY Chúa Tể hoằng khai đạo đức
Năm mối giếng hiệp nhứt càn khôn
Chia ra biết mấy nhiều hồn
Nhập vào vật chất bảo tồn cơ quan.
Ba tôn giáo vén màn bí mật
Rõ pháp linh Tiên Phật sắp bày
Cho đời biết lý Đạo khai
Linh hồn ảnh hưởng trần ai lẽ nào.
Từ thảo mộc được vào nhơn loại
Quả kiếp nhồi mắc phải khổ lao
Càng bền chí bước càng cao
Càng tu luyện mãi càng vào cảnh Tiên.
Linh hồn rất linh thiêng biến hóa
Đoạt thân thông phép lạ vô hình
Thiệt là chí bửu trường sanh
Luyện cho đắc huệ khiết thanh hoàn toàn.
Khí hư vô bao trùm Thái Cực
Thái Cực ngôi độc nhứt chủ trương
Thần thông biến hóa khôn lường
Cơ quan đồng mở phi thường Đạo CAO.

Lý quang minh bao trùm võ trụ
Tạo càn khôn khí cụ sắp bày
Tri nguyên quá khứ vị lai
Gầy nên các giống đặt bày vẻ vang.
Thái Cực Đại Linh Quang nguyên thi
Động tịnh cơ lý khí tương hòa
Ở trong một khối chia ra
Thiên hình vạn trạng tinh ba ẩn tàng.
Mỗi vật có linh quang cư tại
Hồn thiêng liêng vạn tải sanh tồn
Lạ gì có đại có khôn
Bởi chưng thanh trực nên hồn thấp cao.
Linh quang chịu nhập vào vật chất
Vật chất nhờ tánh Phật điểm khai
Linh hồn bỏ xác ra ngoài
Thì trong vật chất hình hài tiêu tan.
Linh hồn được mở mang thông thái
Kinh nghiệm đời quấy phải phân minh
Nhập trong các món hữu hình
Lập công bồi đức trau mình nên gương.
Tấn hóa mãi trên đường đạo đức
Bỏ xác về hiệp nhứt bốn nguyên
Thiệt là diệu diệu huyền huyền
Bất tiêu bất diệt là Tiên trên trời.
Hồn phải chịu luân hồi học hỏi
Học cho thông các cõi mới thành
Học cho rõ cuộc tử sanh
Rõ đường tấn thối dữ lành giác mê.

Hồn thanh bạch lo bề đạo đức
Tu luyện hầu hiệp nhứt cảnh không
Cầu truyền tâm pháp thần thông
Lập tâm thanh tịnh dụng công đêm ngày.

Đoạt thấu chỗ bồn lai diện mục
Rửa sạch lòng phàm tục bợn nhơ
Trầm tư mặc tưởng huyền cơ
Thoát thai thần hóa một giờ đắc minh.

Hồn thoát khỏi tội tình nhờn quả
Đi mãi trong đường cả Phật Tiên
Nên gương đức hạnh lưu truyền
Thế gian ca tụng người hiền đắc đơn.

Hồn nào làm bất nhờn phi nghĩa
Chịu đọa đầy nhiều phía gớm ghê
Mang thân ô trược nặng nề
Linh hồn mờ ám muội mê bao vòng.

Chùng nào gỡ cho xong thể chất
Cột ràng quanh chất ngất dây chằng
Biết nguồn đạo đức tầm phăng
Đoạn tiêu dứt sạch vụn vẩn cất ra.

Cởi lột trược ngoài da trong bọc
Lấy lòng chơn lừa lọc thanh quang
Linh hồn thông thả nhẹ nhàng
Hết ưa mùi tục, không màng sướng vui.

Nợ nhân quả lấp vùi tánh đức
Biết ngày nào gỡ dứt tiền khiên
Trả vay, vay trả liền liền
Nhơn nào quả nấy, nghiệp duyên buộc mình.

Bóng cong vạy tại hình cong vạy
Tội phước đi qua lại không chừng
Xác phàm sung sướng vui mừng
Linh hồn phải chịu băng khuâng não phiền.

Gieo giống chi mọc liền giống nấy
Cắm vật nào vật ấy ứng cho
Coi như trong cái xe bò
Bánh xe lăn trả kịp giờ bước chun.

Bò ngừng lại bánh ngừng đứng lại
Chậm hay mau là tại nơi bò
Bánh xe nó chạy theo giò
Chạy không cũng tại con bò gây ra.

Xét lỗi người, lỗi ta ai xét
Sương nhà người, người quét đặng thôi
Muốn mau thoát kiếp luân hồi
Kiếp này ráng chịu quả nhồi cho mau.

Đời cũng có nghèo giàu cao thấp
Tại nơi người tạo lập nó ra
Rồi than oán trách Trời Già
Không ngờ ta chác lấy ta cho nhiều.

Lòng tham dục bao nhiêu cho đủ
Đề thất tình làm chủ lấy tâm
Khiến gây tội ác lỗi lầm
Người chùng mắc phải vướng nhằm khổ nguy.

Lòng quấy quá tráo chì thay bạc
Mỏi mong lo cổ gạt của đời
Không dè mắc phải lưới Trời
Thừa mà không lọt chuyện người mảy lông.

Luật báo ứng phép công thưởng phạt
Hành hôn rồi hành xác chẳng chơi
Nhơn nào quả nấy chẳng rời
Đòn cân công luật Phật Trời thưởng răn.

Đặng quả ngon thì ăn lấy hột
Gieo lại mà mai một còn ăn
Nhược bằng hưởng quả hột quăng
Ngày sau thêm khát xin ăn của người.

Nay đắc thế vui cười cho lắm
Sau suy thời bụi bặm lấp thân
Biết lo bỏ đức thi ân
Luân hồi trở lại hưởng phần cao sang.

Nhược tánh ác bạo tàn gây họa
Kiếp sau mang nghiệp quả phạt hình
Sao người chẳng biết sửa mình
Cơ Trời báo ứng hiển linh rõ ràng.

Người quân tử vững vàng tâm chí
Chọn đường ngay trực chỉ Tây Phương
Kìa là trước mắt muôn đường
Lại qua quanh quẹo phải tường chọn đi.

Thấu lý Đạo vô vi thanh tịnh
Thì tâm hôn an tịnh lo tu
Thuận theo lẽ Đạo ôn nhu
Tự nhiên vô sự võng dù mặc ai.

Lo nhảy thoát ra ngoài khuôn khổ
Đề thất tình cảm dễ hư thân
Mượn nhàn dương quét bụi trần
Đặng cho phát triển tinh thần cao siêu.

Đường quanh cong theo chiều mà bước
Chí tâm bền thì được thành công
Làm cho chánh lý lưu thông
Lập tâm sửa tánh kèm lòng phá mê.

Kìa biển hẹ non thề phải dứt
Dây buộc mình cắt đứt chớ vương
Nhu thắng cang, nhược thắng cường
Mềm còn, cứng bề, thấy thường xưa nay.

Họa phước ấy không sai báo ứng
Mượn kiếp này gieo chứng hậu lai
Người tài gặp kẻ cao tài
Ý tài phải chịu mang tai liền liền.

THI

Liên vay liền trả, trả vay hoài
Linh tánh lộn nhào kiếp hậu lai
Đày đọa gỡ xong oan nghiệp trước
Làm lành hưởng phước chẳng hề sai.

Sự báo ứng của trời đất sắp bày từ tạo thiên lập địa. Hễ người biết tu hành, làm lành, siêng năng đạo đức thì trở lại chỗ cội phước hưởng an. Còn những kẻ hung ác bạo tàn phải chịu dây oan cột trói.

Trời đất rất công minh, hễ làm lành thì lành trả, gây họa thì họa lai. Trong thế gian, tại sao có kẻ nghèo người giàu, sang hèn, khôn dại?

Đó là tại người gây. Và thí như các quả riêng mỗi giống cây, sao lại có trái ngọt, trái chua, trái cay, trái đắng, trái chát? Sự giàu nghèo cũng vậy. Hễ gieo giống ngọt thì quả ngọt hưởng nhờ, gieo giống chua thì quả chua nó đậu.

Các con gieo nhiều mọc nhiều, gieo ít mọc ít. Ngày nay, các con được ấm no phải lo làm phước đức, phải lo gieo nữa đặng mùa sau có mà nuôi thân thể, chớ ăn đứt giống gặt tuyệt nòi, còn chi sanh trở lại.

THI

THẦY nhỏ ơn lành xuống thế gian
Ban thêm chén thuốc tỉnh mơ màng
Biết đường đạo đức là chơn lý
Thì ráng lo tu nhập Niết Bàn.

Niết Bàn thông thả lắm con ôi
Thú lạ Thần Tiên khoái lạc rồi
Thanh tịnh tiêu điều an tự tại
Đâu còn chuyển kiếp chịu luân hồi.

Hồi nào lầm lạc nói làm chi
Nay gặp THẦY đây bước kịp kỳ
Còn luyện hồng trần mang thống khổ
Hạ nguon tận diệt lắm điều nguy.

THẦY ban ơn các con. THẦY thắng.

10 tháng 8 Bính Tý (1936)

LÝ THIÊN NHIÊN VÀ LÝ TỰ NHIÊN

CAO ĐÀI GIÁO CHỦ

THẦY các con.

THI

Cầm cân Tạo Hóa có đâu riêng
Chìm đắm kìa ai mất bản nguyên

Biển khổ lao xao con sóng gió
Sông mê đào độn lúc chinh nghiêng
Tâm truyền đã lãnh nên bình tĩnh
Bí pháp vừa trao chớ đảo điên
Luyện tánh tu tâm hồi cự vị
Nhu vậy mới đáng lẽ thiên nhiên.

THẦY giải về LÝ THIÊN NHIÊN của Trời và LÝ TỰ NHIÊN của người.

THẦY trông thấy cõi dinh hoàn, hơn loại cạnh tranh
xâu xé, cứ hại lẫn nhau, giết lẫn nhau vì quyền lợi. Mãng
muu sự sung sướng cho thân mà nào là những cuộc truy
hoan đã làm cho mất cả tinh thần, đến phải cam thân chìm
đắm vào biển trầm luân, luống bị bốn tường đóng chặt, chớ
chẳng biết tu tâm luyện tánh chi, rồi gặp lúc phong ba là
phải đành chịu cho sóng dồi gió dập. Ủng thay! Tiếc thay!

Thế người cũng đồng như Tiên Phật, mà chẳng dặng cửu
viễn trường sanh, thẳng mạng tuổi lỗi tám mươi, chín chục
thời bóng đã xế tà, rồi một kiếp làm người vô dụng, chẳng
biết lấy lương tri, lương năng mà phán đoán, xét suy, mịch
tâm chơn lý thật hành, lại để cho mờ ám tối tăm rồi sa đọa.
Ấy là vì theo cái lẽ TỰ NHIÊN của người mà bỏ lý THIÊN
NHIÊN của Trời đó.

Lý THIÊN NHIÊN là về tinh thần, nên chỉ chuộng phần
linh hồn cao siêu mà chẳng coi cái xác thịt trước như này là
ra chi hết. Bởi vì mỗi con THẦY đã ban cho một cái linh
tánh giáng trần để mượn xác thân dặng dùng nguon tinh mà
bảo tồn nguon khí hiệp với nguon thần, tức là luyện tinh
hóa khí, luyện khí hóa thần, dặng thành Tiên tác Phật mà
phản bản huòn nguyên hầu có thọ hưởng sự thanh nhàn nơi

cõi Niết Bàn là chốn thể giới thiêng liêng, bất tiêu bất diệt.

Sông núi, cỏ cây nơi thế gian đời đời muôn lần, chớ linh hồn vạn vạn đời đời thung dung tự tại. Nhưng thảm thay có đi mà chẳng biết đàng về, xuống hồng trần rồi đắm đuối mê sa mà bỏ tánh tự nhiên, chẳng lo đạo đức, chẳng biết tầm Chơn Đạo cùng Tiên Thiên Đại Đạo mà thọ pháp, lo tu để hầu trở lại mà về với THẦY.

Ở cõi trần, hễ sanh ra rồi thì cứ theo lẽ thuận hành âm dương giao phối hậu thiên mới sanh ra ân ái mà luống chịu buộc mình vào tứ khổ, tứ tường bao quanh vây chặt. Hễ có ái ân thời phải sanh sản ra con cùng cháu (con cháu ấy thuộc về hóa nhân cũng như hạng cầm thú mới chuyên kiếp đặng làm người vậy). Cho rằng đặng vậy là hạnh phúc để nối hậu theo cái thường tình như đạo, chớ nào ngờ ấy là đã vướng ngay vào mặt lưới trần mà khổ lụy với thế thặng tử phược buộc ràng vương vấn trối trăn. Đã vậy nếu có khuyến tu lại còn hẹn mai hẹn một. Thời gian đã qua rồi thì lưng đã mỏi, gối đã dòn, tam bửu mòn hao, ngũ tạng suy yếu. Ô hô! *“Tam thốn khí tại thiên ban dụng, nhứt đán vô thường vạn sự hư!”* Rồi là một kiếp luân hồi vậy. Vì con người đã quá trầm luân thống khổ, nên nay chính mình THẦY là NGỌC HOÀNG THƯỢNG ĐẾ đã động mỗi từ tâm, cũng vì tánh đức háo sanh mà chẳng nỡ để cho con người tiêu diệt, nên mới rọi làn điện quang giáng ở cõi trần, cốt lập Tiên Thiên Đại Đạo quy nguyên Tam Giáo và dùng tâm pháp truyền chơn mà độ rỗi các con.

Người mà theo lý THIÊN NHIÊN, biết dụng công phu, nghịch chuyển tinh khí giao cảm ngưng thần cho thành Tiên

Phật, dứt bỏ hồng trần thời người ấy là bực nguyên nhân.⁽¹⁾ Còn người mà theo lẽ tự nhiên, sanh ra ở cõi trần chịu những điều bắt buộc theo việc trần cấu, sanh sản về hậu thiên cơ ngẫu nữa thì chịu trong luật quả báo luân hồi.

THI

Một lý phân hai thuận nghịch hành
Nghịch hành tu luyện đặc trường sanh
Vô vi Đại Đạo nào ai thấu
Thấu đặng về nơi Từ Phủ thành.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

09 tháng 8 Bính Tý (1936)

KHỞ TRUNG TÂM ĐẠO

TRUNG TÂM ĐIỂM (TRUNG TÂM ĐẠO ĐẠI THỪA)

*

CAO ĐÀI GIÁO CHỦ

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THI

Đạo cơ sanh hóa tạo càn khôn
Đạo bản hư vô vĩnh viễn tồn
Đạo pháp Tam Thanh Tam Giáo độ
Đạo quy tam ngũ luyện thuần phong.

⁽¹⁾ Nguyên nhân là nguyên khí chất tiên thiên giáng sanh làm người. Hóa nhân là từ bực côn trùng, thảo mộc tiến hóa lên cho đến loài người.

Đạo là hư vô chi khí, phân định âm dương, tạo thành trời đất, rồi nhờ thanh trước hỗn hiệp, âm dương giao phối mà sanh hóa ra vật chất muôn loài, lần lần đến thảo mộc, thú cầm và Nhơn loại. Nên cả thầy đều có cái bản thể chơn như chẳng khác gì nhau.

Con người thọ tiên thiên khí làm linh tánh, rồi giao cảm với hậu thiên âm dương mới thành hình.

Thân người có tam bửu ngũ hành, đó là do nơi cơ Đạo sanh hóa trọn đủ đối với Trời vậy.

Người là tiểu thiên địa đồng đứng vào bực tam tài, nên cái kiếp đã sanh hóa ra làm người trong vũ trụ là phải trải qua nhiều lúc khổ nhọc, đốn đau dữ tợn. Vậy muốn thoát cõi hồng trần, ly tứ khổ thời phải lo bồi công lập đức, dưỡng tánh tu tâm, tầm học chơn truyền đạo pháp mới siêu xuất đặng. Lời xưa còn tiên tri rằng “*Mạt hậu Thiên khai Huỳnh Đạo.*” Tiên tri ấy tức là chỉ vào ngày nay Đạo mở bùng ra cho chúng sanh tu hành, có gồm cả tam thừa cửu phẩm, cũng do nơi quy luật Tam Giáo mà THẦY chế đổi làm một con đường tắt để đưa các con về cữ vị.

Người muốn làm Tiên Phật, hay là các vị Tiên Phật đã đại giác, đại ngộ, thành đạo đều phải tu từ bực tiểu thừa rồi mới đến đại thừa.

Tiểu thừa là Nhơn Đạo. Người tu theo bực tiểu thừa phải chịu dần thân vào khuôn khổ tôn giáo. Tiểu thừa thì chỉ dạy về hữu hình. Con người giữ cho tròn theo giới luật đó tất cũng như mượn con đường hẹp ấy mà nương chơn đi lần đến con đường rộng lớn minh mông là đại thừa vậy.

Người mới tu, đạo hạnh phải giữ cho hoàn toàn trước về

Nhơn Đạo cho xong, rồi sau bèn học đến Thiên Đạo là tầm cơ siêu thoát ra khỏi thế giới vật chất mà đến cõi thế giới tinh thần.

Bực đại thừa dạy về vô hình, nên cần tu tánh luyện mạng, muôn việc có như không có. Xưa kia KHÔNG THÁNH cũng đã rõ thông chí lý về đại thừa trong lúc HẠNG THÁC truyền trao, nên sau mới thành đến bực Đại Thành Chí Thánh. Nhưng phần nhiều truyền dạy cho đời là chỉ về đường Nhơn Đạo, cứ lo rộng mở cho con người biết luân thường đạo lý. Còn về tâm pháp thì dạy cho có một phần rất ít trong đệ tử thôi. Cho nên đời sau tưởng lầm rằng KHÔNG THÁNH không hề tu luyện đến Thiên Đạo, chớ kỳ trung sao sao cũng phải rõ thông cơ Tạo Hóa, hòa hiệp máy âm dương mà luyện thành kim đơn thì mới thành đạo đặng. Vậy đại thừa tức là “*Đại học chi Đạo, tại mình mình đức, tại tâm dân, tại chí ư chí thiện.*”

Thiên Đạo nay:

Nho Giáo gọi là *chấp trung quán nhất*.

Thích Giáo gọi là *bảo trung quy nhất*.

Đạo Giáo gọi là *thủ trung đắc nhất*.

Người tu đến bực đại thừa đã thọ chơn truyền bí pháp rồi thì cần phải phân chia ngày giờ mà tu luyện cho cái tâm trở nên trong sạch, chẳng bợn hồng trần, phẫn hồng vi bạch, mà yên tịnh lặng lẽ để đoạt cơ Tạo Hóa, vào bộ Tiên gia, hầu thấu tiếp cái huyền khí của Trời đem hiệp với cái nguồn khí của người mà tạo thành Tiên đơn. Vậy nên đây THẦY dạy kỹ các con tu bực đại thừa phải cần tâm nơi thanh khí mà hỗn hiệp âm dương, điều hòa đủ tám lượng

chơn dương, tám lượng chơn âm làm thành một cân đại
được tại cung LY rồi điều dưỡng đủ thập ngoạt hoài thai,
tam niên nhũ bộ thì cái chơn thân mới giao tiếp tiên thiên
mà nhập xuất Thiên Môn được; song cũng do nơi THẦY
tùy công đức mà bố hóa cho các con.

THI

Luyện tánh tu tâm học Đạo mầu
Tam Thanh chơn pháp Đạo tham cầu
Chơn thân hiện xuất thông Thiên Đạo
Thượng tiếp tiên thiên thoát địa cầu.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

25 tháng 8 Bính Tý (1936)

KHUYẾN TU CHO THUẬN THIÊN Ý

THI

CAO thượng Đạo truyền giải nạn eo
ĐÀI linh trú ngụ lúc buồn teo
TIÊN thiên diệu pháp khai tâm giác
ÔNG độ người mê khỏi hiểm nghèo.

THẦY mừng các con.

Giờ nay, THẦY giảng đàn đề đôi lời bí khuyết tâm
truyền cho các con dò xét, tâm tu cho thuận Thiên Đạo,
thoát cảnh Diêm Phù, tránh khỏi lưới trần lao nhốt hãm.

PHÚ

Cơ mầu nhiệm của Tạo Đaoan ẩn vi, có tầm suy mới thấu
đáo,

Pháp tâm truyền, đường Chơn Đạo, phải gia công tham
khảo mới tường tri.

Lý hư vô cần phải nghĩ suy, vạn pháp nhiệm vô vi cao
thượng.

Kìa Phật, Thánh, Tiên phí bao công tìm cho ra chơn
tướng,

Đoạt lẽ Trời ảnh hưởng lý đương nhiên,

Ôi! là đời chịu buồn lo, khổ nạn, não phiền,

Mang nhơn quả nối chuyên đời này sang kiếp nọ.

Vì vật dục đẩy đưa con người vào nẻo khó,

Kiếp đọa đày sao dứt bỏ được trái chủ oan gia.

Các con muốn thông suốt lý tinh vi thì cần phải sửa tâm
cho chính đính, tập tánh chí thiện chí mỹ cho hiệp lẽ điều
hòa, thuận tòng Chơn Đạo.

Trong cơ mầu nhiệm của Phật Trời rất nhiều phép lạ,
nhưng không bao giờ các con lấy mắt thịt, trí phàm, tai tục
mà dò xét thấu lẽ hư linh đâu.

Các con muốn thấu lẽ hư linh, trước phải định cái tâm,
gìn cái ý, nhắm mắt, bít tai thì có lẽ rõ chút ít.

Trong pháp nhiệm, nó ẩn vi sâu kín cao xa dầu lấy nước
biển vẽ vờ cũng không suốt lý. Thánh trước Hiền xưa ra
công tham khảo, mẫn kiếp cùng đời mà vén chưa đặng cái
màn bí mật của Tạo Hóa đón ngăn. Nhưng cần nhứt là trầm
tư mặc tưởng, nhập định tham thiên thì gặp Chơn Tiên khẩu
truyền cho rõ Đạo, chớ sự mầu nhiệm tuyệt xảo của Trời,
dầu Phật Tiên chưa tri nổi.

Các con ngày hôm nay gặp Đạo THẦY hoằng hóa thì

cần lập chí luyện phan, đem cái bồn tánh hư linh trở về ngôi vị cũ. Ngày giờ cuối cùng, THẦY vì thương yêu các con phải giáng phàm mà dìu dắt các con trở lại, nhưng các con phải hết lòng, đừng ý mình, hay là tưởng THẦY thương yêu rồi biếng nhác. Các con nên biết rằng dầu THẦY cũng phải chịu dưới quyền luật của Đạo thay.

Các con bị mang xác thịt nặng nề, ngũ trược chận đê, linh tánh lập vùi trong đó. THẦY thương yêu các con là THẦY điểm hóa cho các con. Các con phải vùng vẫy mà nhảy ra cho khỏi non đê núi chận, chớ đừng ngồi đó hoài đặng chờ THẦY bỗng ẵm, không đặng đâu các con!

Đạo là phân thanh khứ trược. Hễ nhẹ nhàng trong sạch thì được hiệp nhưt cùng THẦY, còn nặng nề, mê muội phải chìm xuống đáy. Vậy các con phải luyện cho đặc tánh thuần dương mới ở vào cảnh thiêng liêng đặng. Cảnh thiêng liêng là không khí nhẹ nhàng hơn trăm ngàn lần không khí ở gần các con. Các con còn như bọn một chút cũng không thể ở đặng. THẦY nói sự di sơn đảo hải là chuyện thường của Tiên Thánh, nhưng dời non đổi biển thì dễ, chớ đem các con trở lại thì khó lắm. Non biển tuy nặng nề nhưng không có mang thât tình lục dục, chớ xác phàm con người, tuy nhỏ nhít, mà lẫn cả sự dục vọng tà tâm, nên nặng nề hơn muôn ngàn hòn núi. THẦY có thương các con cũng không thể ẵm bỗng cho đặng. Vậy các con phải dùng phương pháp tu tánh luyện mạng, khứ trược lưu thanh mà thoát ra khỏi luân hồi lục đạo.

TRƯỜNG THIÊN

Đạo Trời chính phục linh căn
Cầu truyền pháp nhiệm tâm phăng trở về

Trần hồng biển khổ sông mê
Chịu mang xác thịt nặng nề muội si
Thiên cơ khép mở nhiều khi
Hồi tâm kinh nghiệm vô vi Đạo mẫu
Pháp linh có dễ tâm đầu
Phật Tiên chọn lựa mà trao người hiền
Thuộc về khẩu thọ tâm truyền
Biết rồi thì cứ chỉ truyền cho nhau
Đạo THẦY không luận thấp cao
Muốn tu thì đặng nhập vào cảnh Tiên
Thấy đời làm lạc đảo điên
Nên minh chơn lý đạo huyền thông linh
Chẳng dùng sắc tướng âm thanh
Giữ tâm thanh tịnh Đạo minh rõ ràng
Bí truyền là pháp minh quang
Không bày vẽ đặng rõ ràng ở đâu
Làm cho khó hiểu nhiệm mầu
Nên chi phải chịu lạc vào bàng môn
Đạo THẦY cốt trọng linh hồn
Tin cơ cảm ứng bảo tồn vạn linh.

THI

Linh diệu thần thông đạo pháp truyền
Truyền lời bí khuyết độ nhơn nguyên
Nguyên lai bồn thể tu dương khí
Khí tụ đơn thành thượng cửu thiên.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

28 tháng 8 Bính Tý (1936)

ĐỨC TIN

ĐOẠN LÀ TÌNH ÁI – DỤT TẮT LỬA LÒNG

THI

CAO minh vận chuyển Đạo hư vô
ĐÀI bửu khai thông bát quái đồ
TIÊN Phật luyện thành nhờ pháp Đạo
ÔNG truyền lại đó ráng bồi tô.

THẦY mừng các con.

THI

Đời gẫm suy coi tợ bọt bèo
Nhơn tình say đắm họa liền theo
Trong trường danh lợi đua tranh mãi
THẦY rưới thuốc linh cứu ngặt nghèo.

PHÚ

Cơ hội đã tuần hườn Đạo chuyên
Nguơn cuối cùng huân luyện dân tâm
Bấy lâu nay khổ sở lạc lầm
Dây oan trối muôn năm trong bể khổ
Ôi! Nền đạo đức tinh thần xiêu đổ
Rủi con thuyền tế độ đã chìm lâu
Nên nhơn sanh vùi dập cuộc bể dâu
Chịu đau đón thảm sầu chua chát dạ
Khổ như thế mà người không cải quá
Coi giống nòi tợ thịt cá mỗi ngon
Lòng chí chơn thiệt chẳng mấy ai còn
Nền luân lý đã tiêu mòn hư hoại

Cuộc biến đổi tang thương canh cải
Ôi là đời khôn dại, dại khôn
Mê muội trần linh tánh lập chôn
THẦY dòm thấy lòng nôn ra cứu thế
Bước cho chóng vì bóng vàng đã xế
Hội đại đồng kéo trễ, bớ con ôi
Dây oan khiên con ráng gỡ cho rồi
Mà trở lại vị ngôi an hưởng.

THI

Hưởng lộc Trời cho mới vững bền
Tu hành nóng giận giả đồ quên
Giữ tâm thanh bạch, gìn chơn lý
Tập luyện tánh không đắp móng nền.

TRƯỜNG THIÊN

Móng nền chơn lý điểm tồ
Noi theo đường Đạo hư vô của THẦY
Quả công âm chất lập đây
Trau tĩa hạnh đức hiệp vậy trước sau
Làm cho trên dưới một màu
Nú nung bước mãi cho mau kịp đò
Con nào có chí siêng lo
Nhớ lời THẦY đã dặn dò noi theo
Non cao chớn chở ráng trèo
Vượt qua biển khổ hiểm nghèo chớ than
Đời người nắng dãi mưa chan
Mảng vui trong cuộc hý tràng bao nhiêu
Mấy ai buồn ít vui nhiều
Vui thân nô lệ búa rìu cũng cam
Con lo rửa sạch lòng phàm

Noi chơn lý Đạo mà làm Phật Tiên
Dây oan trăm mối cột xiềng
Lửa lòng bùng cháy hận phiền muội mê
Các con bị chứng bệnh tê
Chích châm cho lăm chằng hề than ôi
Thân con như đã chết rồi
Biết chi đau đớn tài bồi lại con
Ngoài ra những sự mất còn
Nên hư trời kệ tiêu mòn chả lo
N hư vậy là mối hại to
Tâm hồn mê muội làm cho rộn ràng
Ngó kia những vật thế gian
Đều là lửa cháy khô khan tinh thần
Nhứt là nhờn đục tham sân
Ái tình cháy dậy rần rần biết bao
Sắc như sóng dậy ba đào
Chụp thuyền qua lại, anh hào vùi chôn
Mùi hoa ngửi mất trí khôn
Lửa tình không dứt tâm hồn cháy tiêu
Những điều đáng mến đáng yêu
Là phương đạo đức, là điều thiện lương
Thấy đời chìm đắm thảm thương
Chết chồng đầy ngát trong trường lợi danh
Tại ham miếng bả hôi tanh
Làm cho nảy sự chiến tranh tràn đồng
Con lo dập tắt lửa lòng
Mượn bầu tịnh thủy ở trong rưới vào
Lửa trần đốt cháy biết bao
Đại thay lửa cháy liệng nhàu bồi vô
Tu hành lập chí bồi tô

Chống ngăn lục đục hại đồ báu tiêu
Bỏ lẩn những nét hãnh kiêu
Gìn câu kiên nhẫn xuôi chiều mới an
Nhứt là sửa tánh vững vàng
Tánh lành, tánh dữ phải tàng biện phân
Đạo là đạo đức nghĩa nhân
Cảnh Tiên muốn nhập phải cần ĐỨC TIN
Đức tin để giúp cho mình
Đức tin cứng cáp giữ gìn đường chơn
Gặp cơ khảo đảo đầu sờn
Đức tin non nớt phản hườn đặng đầu
Đức tin như cái đèn dầu
Đèn mà không cháy tại dầu khô khan
Đức tin như một chiếc thuyền
Mà không có đáy nước tràn chun lên
Đức tin nung chí vững bền
Đức tin là một cái nền Phật Tiên
Đức tin là chiếc pháp thuyền
Đưa ta cho đến tận miền Bồng Lai
Đức tin quyết định chằng phai
Người tu chứng quả đức tài minh quang
Đức tin là một cái thang
Leo lên tận chốn Thiên Đàng như chơi
Đức tin giúp ích cho đời
Đức tin có sẵn, Phật Trời độ cho
Đức tin như thể cái vò
Bị hư lũng đáy chứa đồ chảy ra
Đức tin con ráng theo CHA
Đức tin con có thì là thành thời
Đức tin con chớ để rời

Tin cơ báo ứng, tin lời Thánh Nhân
Tin trên có đáng quý thân
Tin thờ tôn giáo quốc dân hòa bình
Tin sao cho thiệt lòng tin
Tin lòng kính sợ Thần linh trên đầu
Tin là sông bắc nên cầu
Tin rằng Trời Phật đâu đâu cũng tường
Tin mà trau luyện đạo thường
Làm nên đức hạnh ra gương thiện từ.

THI

Từ bi nhắn nhủ một lời chơn
Chơn thật khuyên nhau chớ giận hờn (Cười...)
Xương dạy kết dây đoàn thể lại
Chữ tu nắm chặt chớ lơ lờn.

Các con nữ phái nghe!

THI

Kìa là bóng nguyệt sáng soi đây
Đừng để lu mờ án cụm mây
Mây án làm cho trời đất tối
Trăng là đạo đức, giận là mây.
Con nào mến Đạo thiệt thương THẦY
Nhớ những lời vàng tập tánh hay
Nam nữ cũng đồng ngôi chín phẩm
Nương toàn lướt đến cảnh đài mây.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

17 tháng 8 Bính Tý (1936)

LÝ ĐẠO PHÉP TU

THI

CAO diệu thông linh pháp chánh truyền
ĐÀI vân hội hiệp Thánh Thần Tiên
GIÁO minh lý Đạo hồi tâm tục
CHỦ phán tuân y đức Thánh Hiền.

THẦY mừng các con.

Chính mình THẦY đến tận nơi con
Dạy bảo làm theo đức tánh còn
Nhưng trẻ vẫn ưa mùi tục lụy
Khuyên lơn chẳng nổi tội đường non.

TRƯỜNG THIÊN

Ó con lớn nhỏ trong trần
Hồi tâm nghĩ lại cho cần lo tu
Tội tình nhứt nhiễm ngoạt nhu
Gỡ ra kéo mắc tội tù bố con
Thuận Thiên thì tánh mạng còn
Nghịch Thiên hồn xác tiêu mòn chẳng chơi
Nhủ khuyên con khá chặm lời
Hồi tâm cải quá đạo đời chung lo
Dầu mà của chất muôn kho
Ngồi không ăn mãi núi to cũng mòn
Mỗi người có một điểm son
Biết tu giới luyện nó còn tinh anh
Nhược bằng biếng nhác tu hành
Linh hồn mờ ám khó thành Phật Tiên

Noi theo gương trước Thánh Hiền
Thì THẦY khẩu thọ tâm truyền Thiên cơ
Luyện phanh tánh mạng kịp giờ
Duy tinh duy nhứt là cơ siêu phàm
Diệt lần những cái tánh tham
Tham ăn tham mặc, tham làm bất lương
Tham màu, tham sắc, tham hương
Tham danh lợi cả, tham đường vinh hoa
Rửa cho sạch bợn lòng tà
Cấm y nhuộm lại màu đà vui chơi
Người tu phải biết chán đời
Một niềm theo Đạo Phật Trời thoát mê
Tịnh tâm niệm chuỗi bồ đề
Ma ha tám gội nặng nề bớt đi
Nhẹ như bấc, nặng như chì
Nhẹ nhàng thẳng thượng, nặng trĩu đáy sâu
Người tu phải chịu dãi dầu
Đại hùng, đại chí mới hầu vượt qua
Khổ gay trăm quý ngàn ma
Vững tâm bước tới thì tà mị dang
Chống đương cho vững bước đàng
Công phu khổ hạnh ba ngàn sáu trăm
Giữ gìn đi đứng ngồi nằm
Pháp luân tự chuyển dày năm đặc thành
Biết phương khứ trực lưu thanh
Luyện tinh hóa khí, vận hành thần thông
Tập rèn tâm tánh không không
Thỉ chung đạo đức gác vòng trần ai
Luyện sao cừ kiêu phát khai
Thiên Môn rộng mở Linh Đài quy nguyên

Mới là thành Phật đắc Tiên
Vô vi hiệp nhứt tiên thiên diệu mâu
Tu hành có dễ gì đâu
Lạc sai luyện đến bạc đầu như không
Ngày đêm lòng những lo xong
An nhiên thanh tịnh trống rỗng giữa trời
Nhọc nhàn khuyên chớ buông trôi
Ngàn năm muôn kiếp phục hồi cung Vi
Lập thân phải chịu cố lý
Để cho mây kéo tao trì mới nhanh
Vững tâm, tâm đạo phát sanh
Tam huê tụ đánh, ngũ hành triều nguồn
Minh minh yếu yếu huồn đờn
Thông thiên huợt địa chơn nhơn hiệp hòa
Đại thừa cắt ái ly gia
Ly gia chẳng phải bỏ nhà đi đâu
Tu đừng lậu thuế trốn râu
Làm cho cha mẹ buồn rầu vì con
Lòng đừng sợ sệt nớt non
Làm người thượng đạt sắt son chí hòa
Chớ nên ả núp núi xa
Xưa nay các đạo hiểu ra rất lắm
Đạo đâu? Đạo ở nơi tâm
Thì đâu có phải kiếm tâm nơi xa
Có nhà mà chẳng tưởng nhà
Gần thương tâm chí chẳng mà thương ai
Nào là của cải đèn đài
Ruộng trâu lợi lộc sắc tài đình chung
Vinh hoa phú quý vấy vùng
Những đồ sản vật cộng chung quá nhiều

Bà con thì biết bao nhiêu
Vợ xinh hầu đẹp, con nhiều cháu đông
Tuy là mình ở vào trong
Mà tâm chí vẫn không không có cần
Ái ân trước mắt chẳng cần
Gia tài chẳng mền, không cần lợi danh
Gần bần mà chẳng hôi tanh
Ở trần mà chẳng nhiễm danh lợi trần
Có thân chẳng biết gì thân
Đủ điều trước mắt tâm thần chẳng xao
Đặng vậy mới gọi rằng cao
Ly gia cắt ái lẽ nào phải hơn
Đạo đời đi cặp tu chơn
Bên nào cũng gắng chớ sờn chí nhân
Đời lo vẹn, đạo ân cần
Trả xong Nhơn Đạo thì thân cũng thành
Phận tròn đối với nhơn sanh
Ích cho xã hội thi hành chững thôi
Biết chừng nào rảnh nợ đời
Chết đi sống lại chưa rồi rảnh rang
Luận sơ MÊ GIÁC đôi đàng
Tâm hồn khôn đại biện tàng phân tri
Linh hồn một điểm thanh vi
Tối linh muôn vật cực kỳ bửu quang
Giác Mê tả hữu đôi chàng
Giác hồn thanh bạch tịnh an thiện từ
Mê hồn chác những điều hư
Gây ra ác đức không từ xấu xa
Ưu vui, gheo nguyệt trên hoa
Dầm danh khóa lợi lòng tà mê man

Dẫn người sai bước lạc đàng
Làm điều chẳng phải đa đoan tánh tình
Thấy gì hơi có đẹp xinh
Dậy lòng tham chạ đục tình loạn luân
Càng vui thích mãi càng hừng
Càng tan tác quá, càng bùng trí lên
Thiện từ đạo đức thì quên
Loạn tâm lưu luyến cho nên tội tình
Hại hao mòn hết nguồn tinh
Làm cho hư tán báu linh khí thần
Mê hồn là đũa nịnh trần
Làm cho bại hoại triều thần ngựa nghiêng
Linh hồn cho nó đương quyền
Bốn phương loạn lạc đảo huyền thiết tha
Giác hồn tâm chí điều hòa
Muốn khêu đạo đức sáng lòa tứ phương
Ưu vui cửa Phật tâm lương
Làm lành có hậu nên gương Thánh Hiền
Tri thông phép nhiệm Thần Tiên
Lòng nhân sẵn để làm thuyền cứu nguy
Trung cang nghĩa khí ai bì
Lại thêm hạnh đức từ bi chí thành
Chẳng màng tục lụy lợi danh
Không ham náo động, không sanh lòng tà
Không gần thì cũng chẳng xa
Vô vi phú quý vinh hoa há màng
Không tư vị, thích làm đoan
Tư tâm bản ngã không mang vào lòng
Thiệt là sáng suốt trắng trong
Trung thành nghĩa vụ lo xong mọi bề

Tâm hồn có GIÁC có MÊ
Giác theo đường chánh, mê về nẻo cong
Linh hồn bị ấn vào trong
Mê hồn cám dỗ theo vòng trầm luân
Giác hồn yếu thể khó nung
Nên chi phải chịu theo chùng đường quanh
Phàm tâm tử, đạo tâm sanh
Tam hồn quét sạch mới thành Phật Tiên
An nhàn cảnh động Đào Nguyên
Sớm chơi hải ngoại, chiều miền Bồng Lai
Ngâm phong vịnh nguyệt nên bài
Cờ trầu rượu sớm hưởng hoài bên yên.

THI

Yên vui cửa Đạo niệm Di Đà
Cờ Thánh rượu Tiên thích chí ta
Thỉnh thoảng ghé ngoa xem cảnh vật
Mai chiều luyện tánh khỏi làm ma.
Ma, Phật tự người tạo nó ra
Biết khôn làm Phật, dại làm ma
Thuận đường Thiên lý vào Tiên cảnh
Nhơn dục khiến sai vương bấy tà.

THẬP NHỊ LIÊN PHONG

Cơ Đạo vận hành độ thể gian
Phương châm thoát khổ đến Thiên Đàng
Nhờ trong phép Đạo tu chơn tánh
Đắc quả thành công mặc chí nhàn.
Chí nhàn tu tịnh thanh cao
Ẩn thân lánh tiếng ồn ào đua tranh

Vui vì nước biếc non xanh
Một bầu nhứt nguyệt luyện thành đơn nguon.
Ngươn thần, ngươn khí với ngươn tinh
Hiệp lại lâu lâu nó tượng hình (Cười, cười...)
Phá cửa Linh Đài vào bái Phật
Ngũ hành hiệp nhứt rất mâu linh.
Linh hồn mê muội trầm luân
Ngày nay mặc sức gọi nhuần đức ân
Vây thì chuyên chú tu thân
Huyền quang nhứt khiếu xuất thần du Tiên.
Tiên thiên cướp đặng mới nên cho
Tâm tức nương nhau thần khí mờ
Tới lửa lui bùa diên hồng kết⁽²⁾
Biết phương bắc chảo với xây lò.
Lò Trời un đúc chúng sanh
Ban cho một điểm tánh lành linh thông
Giáng phàm lập quả bồi công
Mãng mê mỗi tục mà không trở về.
Về cảnh Tiên bang thú vị nhiều
Thanh nhàn xinh đẹp biết bao nhiêu
Hương bay gió phát riu riu mát
Náo nhiệt trần ai chốn thị triều.
Thị triều nặng với đạo đời
Càng vui đắm tục toi bởi điểm linh
Càng mê mệt với cảnh tình
Thì càng khổ chí lụy mình bến mê.

⁽²⁾ Tán dương hòa, thói âm phù.

MÊ GIÁC hai đường liệ u lấy con
Đạo tâm chức vụ trẻ lo tròn
Đường quanh ngựa chạy coi chừng vấp
Nhớ chữ từ tâm phận cú lòn.

Cúi lòn khỏi lúc gian nguy
Gặp cơ khảo đảo chịu lý cho qua
Níu nương trên dưới thuận hòa
Nhịn nhường tránh khỏi rầy rà nghịch nhau.

Nghịch nhau không lẽ xẻ banh THẦY
Dạy bảo con hành đạo đức đây
Kệ sớm kinh khuya lòng tưởng Đạo
Thoát thai thần hóa đến cung mây.

Mây lành năm thức đỡ chơn
Ngao du thiệp thủy đăng sơn thỏa lòng
Vui cùng gió mát trăng trong
Phú thi khiến hứng thần thông đủ nghề.

THẦY ban đặc ân cho các con. THẦY thăng.

11 tháng 8 Bính Tý (1936)

LUYỆN KỸ TU THÂN

THI

CAO ngời Thái Cực chương quần Tiên
ĐÀI thượng Linh Tiêu đạo lý truyền
GIÁO hóa âm dương thuần túy nhưt
CHỦ tâm định tịnh huệ thông thiên.

THẦY mừng các con.

THI BÀI

Tiên thiên Đạo cao thâm huyền bí
Quy ngũ tam tu kỹ luyện đơn
Giác mê cảnh tỉnh mộng hồn
Tâm cơ siêu thoát tinh thần thiêng liêng
Tam Thanh vốn chơn truyền tâm pháp
Tam Giáo quy phù hạp thiên nhiên
Nghịch hành phản bản hườn nguyên
Thuận hành sa đọa hạ miên trầm luân.
Này con Đại Đạo trung hưng!

Các con nên hiểu rằng lúc KHÔNG TỬ dạy về Nhơn Đạo thời chưa thông Thiên Đạo, còn dùng từ nhục. Đến ngộ Đạo cùng HẠNG THÁC thì trỉ trai thủ giới, nên mới có câu: “*Thiên sanh Khổng Tử chơn kỳ trỉ. Tánh mạng công phu thỉ bất minh. Vãng Trần lộ ngộ Hạng Thác vi sư. Lão tác đồ ti thiếu vi tôn.*” cùng câu “*Trai minh thanh phục, yếu dục dưỡng tinh.*” Sau người Châu Tử chẳng thông thời vụ, học Trung Dung chưa rồi mà luận đến Thiên Đạo lại chê LÃO TỬ, KHÔNG TỬ rằng luận thuyết hư vô tịch diệt là dị đoan. Có phải ấy là ếch nằm đáy giếng xem trời nhỏ chẳng?

Từ trung nguon đến giờ, cũng có kẻ tu theo đạo Lão phân minh lý thuyết ấy, song chẳng chi chứng rõ bằng THẦY cảm luật công bình mà phán đoán.

GIẢI VỀ LUYỆN KỸ TU THÂN

LUYỆN KỸ là lập cái tâm cho dứt sự thương yêu, trứu mến thể thiếp, tử tôn cùng ham muốn mọi sự ở thể gian.

Hễ tập đặng như thế thời cái nhơn tâm dứt rồi đạo tâm

mới sanh. Người có chí thành chí kính, tầm sư học Đạo, một lòng cung kính, chẳng vọng mọc bồn thủy nguyên, thiết hành Thiên Đạo thì sẽ đến bực huòn hư.

Huòn hư là yên tịnh thân tâm. Tịnh cho thuần thực tức là luyện cho cái khí hậu thiên tiếp tiên thiên hiệp với tánh Phật Tiên cùng hư vô chi khí. Hễ huòn hư là tự nhiên Đạo chuyển (chớ huòn hư rồi còn chi mà luyện). Bởi vậy có câu: “*Đạo bất khả tu du ly dã.*”

Người tu luyện để cái TÂM KHÔNG mà tưởng THẦY, chẳng nhớ việc qua rồi, không lo sự hiện tại, đừng tưởng sự sắp đến. Tai nghe giọng phù trầm, lãnh lốt thanh tao mà lòng không vọng động. Mắt thấy việc lạ lùng, xinh đẹp, tốt tươi mà ý chẳng say mê. Đối với cảnh chỉ tâm không, cũng như con hát lên hý trường làm vua, làm quan, trải qua cảnh khổ, hưởng đến hồi vui, lúc phải hỷ nộ, khi thời ái ó, song chẳng động lòng mê đắm, vì vẫn biết rằng bao nhiêu sự làm ấy toàn là chẳng thiết, chỉ giả dối, pha trò trong một thời gian ngắn ngủi đó mà thôi.

Hỡi các con! Các con phải bền chí rắn gan, mà sớm tối tu tâm luyện tánh. Trên có THẦY ban ơn bố hóa gìn giữ cho các con, dưới các con hãy bền lòng, chịu những sự khảo đảo khổ thân mà đền bồi oan trái. Sự thành đạo, tuy mau hay chậm, do THẦY bố hóa, nhưng cũng phải có các con. Các con cứ lo phận sự vuông tròn. Phạm hễ quyặng tam bửu ngũ hành thì đắc thành Tiên Phật; còn tán tam bửu ngũ hành thì đã đành làm ma làm quỷ.

Đời của các con có hai đường siêu, đọa. Người biết giác tánh tu chơn thì thành chánh quả, còn kẻ mê tâm gây họa tất xa chỗ bồn nguyên.

THI

Luyện dứt tâm phàm hóa Thánh tâm
Biết minh chơn lý Đạo cao tầm
Mến đường chánh giác về nơi cũ
Tự tại an vui thú vị trầm.

QUY TAM BỬU NGŨ HÀNH

Các con có biết vì tại sao mà phải quy tam bửu ngũ hành?

Như con người lo lắng vọng tưởng điều này sự nọ thì hao THẦN (linh hồn); còn muốn ham, mơ mộng phú quý vinh hoa thì tán KHÍ; bằng say đắm mê sa tình trường dục hải thì tổn TINH.

Hễ tam bửu hao mòn thì nào khác chi cái ngọn đèn tàn, dầu hao tìm lụn, leo lét canh khuya, khi mờ khi tỏ, tất nhiên một hồi phải tắt ngay. Vả như tam bửu hư hoại thì tự nhiên ngũ hành, ngũ tạng cũng phải tiêu bề suy nhược theo nhau.

Nguyên con người trong buổi thiếu thời, còn giữ tánh thiên nhiên thì đâu biết lo rầu, buồn giận. Mãi đến lớn lên, lần lần nhiễm lấy mùi trần, rồi ham giàu ham sang mới rấp ranh trừu nghệ kế nọ mưu kia, phương này chước khác, mà báo hại phải hao cái CHƠN TÂM (tâm ấy thuộc hỏa).

Đến khi mưu kế định rồi, lại còn phấn đấu tranh đua để đạt sao cho kỳ được mục đích mới nghe, thì báo hại tới phải hao CAN (can ấy thuộc mộc).

Bây giờ mục đích đạt xong, đã sang đã giàu thì lại đâm ra muốn vui xác thịt, nên bề dục sống tình tha hồ đắm đuối ngày đêm, báo hại thêm ra hao THẬN (thận ấy thuộc thủy).

Rồi đã vui sắc dục thì phải khoái ngọt bùi, nên lại kiếm

tâm hải vị sơn trân, sát mạng thượng cảm hạ thú để làm cho khoái dã sự thềm ngon của miệng lưỡi, mà lắm khi chất độc, món khắc cũng chẳng hề từ, thành ra bịnh từng khẩu nhập mà báo hại cho phải hao TỶ (tỷ ấy thuộc về thổ).

Lại khi ăn uống no say, ngon khoái rồi thì bị những vật thực bằng huyết nhục kia nó mới phát sanh ra tánh người táo bạo hung hăng, ganh gổ độc ác và háo thắng tự phụ, máu nóng ham sân mà báo hại thêm còn hao PHỄ (phế ấy thuộc kim).

Đó là ngũ hành đã suy mà ngũ tạng đã nhược.

Vậy nên người tu phải không ham giàu, không ham sang, không ham ngon, không ham dục. Không, không, không hết ráo, thế mới thành công.

THI

Làm người đồng đứng bực tam tài
Giữ vẹn tinh anh giới với trai
Luyện đạo phân thanh cùng khử trược
Thành công đắc quả lánh trần ai.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

01 tháng 10 Bính Tý (1936)

TÂM TU CHƠN ĐẠO

THI

GIÁC ngộ Thiên kinh phản cự ngôi
MINH tâm Đạo phát thoát luân hồi
KIM thân luyện đắc trường sanh bửu
TIÊN cảnh an vui thú vị rồi.

(*Cười, cười...*) **GIÁC MINH KIM TIÊN** chào chư hiền đạo tâm nam nữ đấng đấng. Giờ nay, Ngã lâm đàn báo tin cho chư đạo tâm hay trước đặng nghiêm tịnh đàn tiên, kiến giá **CHÍ TÔN**, có chư Tiên hộ vệ. Ngã chào. Ngã lui.

*

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THI

NGỌC bửu chiêu chương đạo đức hưng
HOÀNG Thiên thấy vậy rất vui mừng
THƯỢNG căn gặp đặng tràng phan rước
ĐẾ vị an nơi mặc lầy lưng.

THẦY đại hỷ, đại xả, các con tịnh tâm an tọa.

THI BÀI

Nguồn đạo đức gia công nghiên cứu
Pháp chơn truyền chí bửu Phật Tiên
Chúng sanh nương đây làm thuyền
Vượt qua biển khổ vào miền Bồng Lai
Luyện cho đắc Thánh thai Phật tử
Lập chí cao quân tử tu hành
Đề lòng yên lặng bạch thanh
Pháp luân tự chuyển vận hành ngũ quan
Phục chơn dương Khôn Càn định vị
Đem trở về nguyên thi linh căn
Đạo càng ngày một tiến tăng
Kiết đơn hiệp khí thượng tăng hư vô.

THI

Vô vi Đạo pháp ản không bày
Nay đến thời kỳ mới hoát khai

Tam Giáo thất vì siêu việt quá
Người tầm chẳng thấu hiểu lầm sai.

LUYỆN ĐẠO TU HÀNH

Đây THẦY minh về chương LUYỆN ĐẠO cho tất cả chúng sanh tường thức tu hành đặng thoát kiếp tử sanh cho kịp cơ tấn hóa.

Đại Đạo hoằng khai trải chín niên dư, mỗi chơn truyền chưa phải thời kỳ phát lộ, là vì đương buổi phôi thai phổ độ, để lần lần cho người tầm đến chỗ cao siêu.

Ngày nay Đạo đã trải qua thời kỳ phổ thông mà bước đến thời kỳ giáo hóa, nên chi THẦY mới giáng một pho kinh ĐẠI THỪA TÂM PHÁP để cho các con tầm lối băng về. Noi theo giáo lý của THẦY đây chắc là thoát khỏi bển mê bế khổ.

Các con phần nhiều tu có tu, mà hành không chịu hành. Tu là sao? Hành cách nào? Chữ TU HÀNH các con hằng nói mà các con không chịu tham khảo cho ra cái nguyên lý của chữ tu hành, rồi tu mãi không thấy ấn chứng [chẳng thành] thì các con lại ó Đạo của THẦY mà theo kẻ manh sư, lạc vào bồng môn ngoại đạo.

THẦY chỉ sơ cho các con tường chỗ Đạo.

Đạo THẦY là vô vi thì dẫn cho sự chi cũng dùng vô vi mà chuyển hóa. Cái tâm pháp bí truyền của Tam Giáo Thánh Nhơn xưa kia với cái tâm pháp bí truyền ngày hôm nay cũng một, nhưng cái nền tảng giáo lý xưa kia rất cao siêu tuyệt diệu, để khẩu truyền tâm thọ cho những người thượng đạt, kẻ hiền nhân, chớ những hạng trung trí, hạ ngu có dễ gì truy tầm cơ nguyên của Đạo. Lần lần trải qua trong

mấy thời kỳ, nhơn tâm biến đổi, xu hướng về lối vật chất phế bỏ tinh thần, nên chi cái tâm pháp lu lẩn là tại người tầm không thấu nổi.

Ngày nay THẦY thấy ba nền giáo lý đã xiêu bề xiêu đổ, làm cho nhơn sanh không biết đâu mà tề độ đặng trông vào. THẦY mới giáng thể khai Chơn Đạo đặng trao mỗi chuẩn thẳng tâm pháp cho các con nào có thiện duyên, lo tu luyện mà thoát miền trần thế.

THI

Đạo mầu nguyên tố ở đâu ra
CHIÊU xuất chơn linh đến Bửu Tòa
Học pháp huyền cơ truyền lại thế
Luyện thành Tiên Phật, dứt tiêu ma.

PHÚ

Đạo chuyển độ hồng trần phát hóa, tỉnh giấc nồng, đời mau khá nín nương theo.

THẦY nhìn con lụy đồ chua xót bởi con nghèo,
Nên chi phải lựa thế lựa dèo, bảo tồn cho đời an trị.
Nay đã đến thời kỳ Phật Thánh Tiên lập vị,

Hội Long Hoa là ngày phán đoán, ai mưu tà chước quỷ phải bị đọa đày.

Bảng Phong Thần trước mắt, cuộc dữ dần là cuối buổi tương lai,

THẦY mới đến hoằng khai chơn truyền Đại Đạo.

THI

Đạo đức ngày nay đã lộ mờ
Đạo mầu rực rỡ tợ trăng soi

Đạo minh chơn lý đời thông suốt
Đạo pháp luyện thành rất hiếm hoi.

THI BÀI

Hiếm hoi cuộc thế xây vắn
Long Hoa đặng bằng Phong Thần chẳng lâu
Thấy đời có biết gì đâu
Không lo luyện tập Đạo mầu thoát mê
Cả mang tội lỗi nặng nề
Trong vòng tứ khổ khó bề lánh tai
Cuộc trần nhiều lối chông gai
Trời hôm bước khéo lạc loài mạng nguy
THẦY thương mở lượng từ bi
Giáng trần khai hóa Tam Kỳ hạ nguon
Nay là đúng cuộc tuần hườn
Phật Tiên giáng thế ra ơn độ đời
Chấn hưng giáo lý Đạo Trời
Hầu toan đánh thức người đời tỉnh say
Bảo tồn cho cuộc tương lai
Dựng gậy nền tảng Cao Đài tiên thiên
Luận qua bí pháp tâm truyền
Phương châm tu luyện mỗi giếng xưa nay
Đạo là một cái gia tài
Lưu truyền giữ mãi tháng ngày không hư
Biết tầm Đạo, chơn minh sư
Thọ lời bí khuyết cũng như thành rồi
Phương chi thoát khỏi luân hồi
Chỉ nhờ pháp nhiệm phủi rồi nghiệp duyên
Muốn làm nên Phật Thánh Tiên
Làm chi cũng học pháp huyền luyện đơn

Luyện thành một vị Chơn Nhơn
Muôn năm bền vững chẳng sờn hư tan
Các con phải hiểu, phải tàng
Đạo THẦY u ân, minh quang tâm điền
Con nào hữu kiếp, thiện duyên
Gặp minh sư chuyển diệu huyền nơi tâm
Tu đừng luận phải nhiều năm
Có duyên đắc ngộ Đạo ngầm chuyển luân
Tâm thần phát hiện kết ngưng
Vỡ văn chế luyện có chừng thì thôi
Công phu bốn buổi xong rồi
Đề giờ tu tịnh đắp bồi linh căn
Xử tròn nợ thế đạo hằng
Làm ăn cứ việc làm ăn như thường
Nhưng mà đừng có vẩn vương
Đừng đem vào dạ, đừng thương ghét người
Đạo càng cao, đức càng tươi
Dầu ai nhục mạ cũng cười làm vui
Trái oan con gỡ cho xuôi
Nhơn tình qua lại tới lui bớt lần
Một mình ẩn dạng tu thân
Ngồi thiền định tưởng xuất thần cho quen
Đừng cho ngoại vật lấn xen
Tâm hồn mê muội như đèn lụn tim
Ngồi nằm kiếm chỗ im lìm
Lúc mê, giấc ngủ, lim dim xuất hồn
Nhưng mà tập đặng lớn khôn
Mới nên phá cửa Thiên Môn ra ngoài
Còn non yếu ớt lạc loài
Sợ e ma quỷ cản đài giáng thẳng.

THI

Thăng bình cơ hội ráng đua tranh
Lập vị nhờ chung luyện đạo thành
Thành chánh quả cao an Thánh thể
Tâm trong bí khuyết đặng tu hành.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

CHƯƠNG II

HÌNH NHI THƯỢNG HỌC

ĐẠI THỪA TÂM PHÁP

*

03 tháng 8 Bính Tý (1936)

TIÊN THIÊN CƠ NGÃU

THI

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO chuyển cần khôn
ĐỨC hóa vạn linh độ xác hồn
CAO thượng tâm truyền cơ xuất thế
TIÊN thiên phản bản vĩnh an tồn.

THẦY mừng chur đệ tử kim đàn nam nữ đặng đặng.
THẦY ban ơn lành cho các con.

THI

ĐẠI hóa âm dương sản Đạo mâu
THỪA ân đức cả độ năm châu
CHƠN truyền tâm pháp tu đơn tánh
GIÁO dục cơ quan pháp nhiệm mâu.

THẦY giải về hai chữ CƠ NGÃU.

CƠ là chiếc hay lẻ, còn NGÃU là đôi hay cặp. Đối với vũ trụ thì cơ là tiên thiên, thuộc dương, còn ngẫu là hậu thiên, thuộc âm. Vậy thì Thái Cực là cơ, âm dương là ngẫu. Còn đối với người thì phần hồn là cơ, phần xác là ngẫu, là vì phần hồn là nhứt điểm linh quang của ngôi Thái Cực, còn phần xác lại do bởi âm dương cấu tạo mà hóa sanh, cho nên cơ ngẫu phải hợp thành mới luyện phan trở nên Tiên,

Thánh, Phật đặng.

THẦY, giờ hôm nay, vì lòng từ bi, thương xót cả sanh linh nên phải hạ mình ban truyền đạo đức.

THẦY lấy làm thương tiếc cho đàn sanh chúng đã gặp thời kỳ Đại Đạo chấn hưng phục nhứt, phổ thông chơn truyền độ rồi nguyên căn phục hồi cựu vị; nhưng phần nhiều vì bị mang xác thịt nặng nề, khí hậu thiên đê ép làm cho lu lờ điếm tánh chí thiện chí linh, rồi chỉ quanh quẩn theo trần thế, luyến ái dục tình, mê say mùi đỉnh chung lợi lộc mà xa con đường TRUNG TÂM ĐẠO. Cứ mãi đeo mang lấy thói thấp thường, chuộng cái hư danh giả trá, toan lòng độc ác, chém giết lẫn nhau vì phân màu da nước tóc, chỗ ở miếng ăn, chớ không đem bốn phận làm người đối với nhơn quần xã hội. Càng ngày càng xa con đường Thiên lý, bỏ hết sự tự nhiên thanh tịnh vô vi mà mải đắm say về thực tế. Điểm linh hồn phải chịu dưới quyền hành của nhơn dục khiến sai lầm cho càng ngày càng tối tăm mù mịt thì mong chi thoát khỏi trầm luân nơi biển khổ được.

Vậy chư đệ tử về phái bí pháp tâm truyền Tiên Thiên Đại Đạo phải vâng Thiên mạng hành chánh cho hợp lý thiên nhiên.

*

THẦY giải sơ về phần TRỪU TƯỢNG VÔ VI.

Trước khi chưa phân định âm dương, càn khôn thế giới thì trong thời kỳ ấy, khí hồng mông đương hỗn độn mờ mờ mịt mịt, lặng lẽ vô vi, thanh trược hỗn hiệp, thì kêu là tiên thiên hư vô chi khí.

Trong khí hư vô ấy lại phát hiện ra một vòng đại quang

minh là Thái Cực, đó kêu rằng Vô Cực [một vòng 〇] sanh Thái Cực (không mà có).

Rồi vòng hư vô ấy nó lại có một điểm trung tâm 〇 thì Thái Cực là cơ, mà hể cơ là lẽ. Đã lẽ thì làm sao mà hóa sanh để tạo thành càn khôn thế giới, vạn vật muôn loài, côn trùng thảo mộc, thủy tú sơn xuyên, nên cái lý đơn nhứt ấy mới phóng ra một vầng quang minh phân định: Khí khinh thanh thượng phù giả vi thiên, khí trọng trược ngưng giáng giả vi địa. Khí nhẹ nhàng bay bổng lên, làm ngôi Càn ☰. Càn là thiên tức là nhứt dương chi khí. Khí nặng nề ngưng giáng xuống làm Khôn ☷. Khôn là địa, nhứt âm chi khí.

Cái năng lực mạnh bạo của khí âm dương vùn vùn quanh lộn, lẫn tròn, đùn đẩy nhau trong khoảng không gian. Khí dương động, âm tịnh. Âm thì đứng một chỗ, còn dương thì bao quát càn khôn.

Đức Thái Cực mới vận hành khí chơn dương hiệp cùng khí âm (âm dương là cơ với ngẫu). Khí âm dương hỗn hiệp nhau, đụng chạm mà hóa hóa sanh sanh là do trong chỗ điều hòa, tương ứng tương cảm, huân chung đầm ấm mới tạo thành nghìn giống muôn vẻ, thiên hình vạn trạng. Khí âm dương bắt đầu sanh hóa ra muôn loài vạn vật, muôn loài vạn vật cứ hóa sanh mãi mãi, đời nọ sang đời kia không bao giờ ngưng nghỉ. Đó là một sanh hai, hai sanh ba, ba sanh vạn vật, nhưng vạn vật cũng phải quày đầu về một, là vì *Nhứt bốn tán vạn thù, vạn thù quy nhứt bốn.*

Cơ siêu phàm nhập thánh là lẽ tự nhiên pháp nhiệm, nó luống vận hành châu lưu trong càn khôn thế giới mà đường dục muôn loài, bảo tồn vạn vật.

Cái lý Thái Cực là lý đơn nhứt, cảm quyền sanh hóa

thống chương càn khôn.

Âm dương là cái pháp nhiệm màu, sâu kín Thiên cơ. Có câu *Nhứt âm nhứt dương chi vị Đạo*. Âm dương ấy hiệp nhứt thì phát khởi càn khôn. Khí âm cướp một phần chơn dương của ngôi Kiền, Kiền mới hóa ra Ly (Ly là Thái Dương: mặt nhứt). Khôn đặng chơn dương biến thành Khảm (Khảm là Thái Âm: mặt nguyệt).

Trong âm ấy có lẫn lộn một phần chơn dương mới lững đững thặng lên là nhờ huyền khí. Kiền mất một hào dương mà lẫn lộn phần âm vào nên bị khí âm nó trầm xuống thành Càn lia ngôi mà Khôn thất vị. Tiên thiên mới biến hậu thiên. Hà Đồ phải hóa Lạc Thư, gọi rằng *Tứ cá âm dương cộng thành Bát Quái*. Âm dương ấy có khi động khi tịnh, lúc giáng hồi thặng mà dưỡng dục muôn loài vạn vật.

Cái khí tiên thiên sanh hóa là nhờ khí hạo nhiên nuôi nấng nó. Về phần vô hình, lấy mắt phàm trí tục mà so sánh, đo lường, dòm ngó sao cho thấu đáo.

Tiên thiên cơ ngẫu thuộc về thanh khí nhẹ nhàng, như cỏ cây hoa quả.

Những loài hoa quả, thảo mộc, lấy hột mà gieo thì mọc lên. Nó nhờ cái khí chất tiên thiên, hậu thiên của nó hấp thụ trong không khí mà càng ngày càng cao lớn, trở trái đơm hoa.

Vậy cái pháp đạo của tâm truyền cũng dùng âm dương mà tạo thành Phật tử. Còn hoa quả, thảo mộc lại hấp thụ khí âm dương của trời đất mà sống mãi, nên người tu hành phải cần ăn thảo mộc cho có khí chất nhẹ nhàng, chớ nếu ăn mặn, bị cơ ngẫu hậu thiên (đực cái lấy nhau) nên do ở khí

chất nặng nề, trọng trực hóa sanh ra thì người tu hành dùng nó ắt luyện đạo bị âm khí hậu thiên mà chơn thân mờ ám, không xuất ra khỏi thân. Các đệ tử khá biết à!

THI

Tiên thiên cơ ngẫu pháp tâm truyền
Chỉ giáo diệu huyền hóa Thánh Tiên
Sanh sản Thánh phàm đồng nhứt lý
Luyện tu Ly đủ phản ngôi Kiền.

THẦY ban ơn các con. THẦY thặng.

05 tháng 8 Bính Tý (1936)

HẬU THIÊN CƠ NGẪU

THI

CAO siêu huyền bí Đạo hư vô
ĐÀI điện Linh Tiêu pháp nhiệm đồ
NGỌC trắng ngân hà châu chiếu tủa
ĐẾ Hoàng tá thế Đạo huyền tô.

Nghe THẦY minh CƠ NGẪU HẬU THIÊN.

Luật Trời là vô vi, nhưng cũng phải có hai cái năng lực mạnh bạo phi thường là nhứt âm, nhứt dương mới tạo dựng nên càn khôn vũ trụ; còn đất thì lại cang nhu; người thì có nam nữ. Ấy là hai cái năng lực tương phản tương đối mà hóa hóa sanh sanh.

Tiên thiên cơ ngẫu thuộc về trạng thái vô vi, còn hậu thiên cơ ngẫu thuộc về cụ thể hữu hình (vật chất).

Trời, đất, người, vật cũng có hai cái cơ thể âm dương.

Âm là trực, dương là thanh. Thanh xung lên làm trời, trực giáng xuống làm đất, còn giữa thì âm dương lộn lạo mà làm người. Những người khôn ngoan, sáng suốt là nhờ bẩm chơn dương nhiều hơn, còn người mê muội, ngu hèn là thọ cả phần âm.

Vả như hột giống các người gieo xuống thì nứt mộng mọc lên cũng phân chia ra hai lá, đó là âm dương rõ ràng. Cái sự hiển nhiên của cơ Tạo Hóa là dẫu nòi giống nào tất cũng có chia ra âm dương mới sanh sản đời nọ sang đời kia mà không bao giờ ngưng dứt.

Trời trong đất đục, nữ trực nam thanh. Cái trong ấy cũng do chỗ đục mà ra, đục do trong mà ngưng giáng. Có thanh ấy mới có trực, có trực ấy mới ra thanh.

Sự sanh sản của loài người là do nơi tinh khí mà ra. Hễ nguon tinh tâu lậu ra ngoài hậu thiên gặp âm tinh ngưng kết lại thì thành hình. Đầy đủ ngày giờ thì sản xuất, ấy là phàm thai. Còn nguon tinh con người biết tu luyện mà vận hành nghịch chuyển trở lên cho hiệp cùng thần, khí thì cấu kết thành Thánh thai. Vậy phàm, Thánh khác xa mà chỉ có một chút đó thôi.

Trong thai, noãn, thấp, hóa (là tứ sanh, các loài bò, bay, máy, cựa) cũng có cơ ngẫu. Cả muôn loài vạn vật vì cái tâm tình mê đục mà sanh sản nối tiếp nhau. Âm dương cũng vì có cái tình đục tương đối, tương phản mà điều hòa khí chất đầm ấm, huân chung mới tạo sanh ra muôn loài vạn vật. Vậy thì cái sự sanh đó cũng do nơi hòa mà có. Thế nên Đạo của trời đất cũng bắt ngoại hai chữ TRUNG HÒA. Có hòa mới có hiệp, có hiệp mới có thương yêu trứu mến nhau mà phát sanh ra cái đục tình.

Vậy mỗi giống nòi nào cũng thủy vì chỗ đục. Ai cũng có một cái tánh đục tình, luyện ái. Tại sao?

Tại phu phụ dẫy lòng dâm đục mới ăn ở nhau, thương yêu nhau rồi cái dâm tinh, dâm huyết của hai đàng bèn hiệp lại mà cấu tạo thành một cái xác thân. Lâu ngày đầy đủ liền sanh đẻ ra thì có phải cái xác thân ấy đã do ở chỗ dâm đục mà sanh ra chăng? Vì thế cái linh hồn phải bị mang một mảnh hình hài toàn là thân đục. Bao sao loài người không say đắm về tình đời mà ham ngon chuộng lạ, muốn khoái ưa vui, mê xinh thích đẹp, rồi chôn nhận cái linh hồn phải bị giam hãm, phải luống miệt mài trong cái khám trần ngục khổ vậy.

Bởi vậy con người ở đời mà ví biết hồi tỉnh thiện tâm, tuyệt dứt lòng phàm, đoạn ngăn tình ái, để lo tu bổ cái nguon thần cho sáng suốt, gìn giữ cái nguon tinh cho đủ đầy, mà dụng công phu phan luyện cho hợp với lẽ vô vi thanh tịnh thì có lo gì mà chẳng thoát ngoài cõi tục, sông mê.

Người mà dứt dặng lòng dâm đục say mê, tánh kiêu ngạo độc ác, không đắm nhiễm tình đời thì là bực Thần Tiên tại thế đó rồi.

Nhưng sự làm lành làm phải thật rất khó thay! Ai cũng muốn làm lành, mà lành làm khó được. Ai cũng toan bỏ dữ, mà dữ bỏ không rời. Làm lành đến già đời, lành còn không đủ. Làm dữ trong chốc lát, dữ đã quá nhiều.

Vậy THẦY ước mong cho các con phải cố gắng mà làm lành. Có câu “*Tu là cội phước, tình là dây oan.*” Các con tu hành phải cố gắng mới thành công.

THI BÀI

Trong trời đất Đạo mầu quý nhưt
Làm nấc thang thoát vực ái hà
Châu vi khắp cõi ta bà
Ban truyền chơn lý điều hòa càn khôn
Đạo độ rồi linh hồn thoát khổ
Nương chơn truyền tấn bộ đường tu
Dầu cho những kẻ ngu phu
Biết đường tầm Đạo thiên thu hưởng nhàn
Dòm trong cuộc thế gian nhơn loại
Gây tội tình sao khỏi họa ương
Thấy vậy THẦY động lòng thương
Ban hành chánh giáo mở đường thiện duyên
Các con mau sẵn thuyền trở lại
Lánh cơ Trời biến cải tương lai
Tránh đâu cho khỏi họa tai
Trọn đời tín ngưỡng Cao Đài độ cho
Người cố gắng lòng lo tu luyện
Hễ pháp luân thường chuyển Đạo khai
Điều hòa ngưng kết Thánh thai
Sớm khuya luyện tập giồi mài bửu linh
Bỏ khuyết lấy tâm kinh vô tự
Thanh tịnh đừng ưu lự loạn tâm
Huyền cơ đoạt thẩu cao thâm
Tập tành hạnh đức lồi lằm chớ mang
Muốn cho đặng mở mang trí hóa
Thì để tâm khám phá cơ Trời
Suốt thông máy nhiệm đời đời
Dinh hư tiêu trưởng cuộc đời hiển nhiên
Lời bí khuyết tâm truyền ẩn giấu

Kẻ hữu duyên mới thẩu cội nguồn
Pháp mầu đóng chặt vào khuôn
Dòm xem những mấy tấn tuồng thế gian
Người mắc phải đa mang lảm chuyện
Linh hồn không huấn luyện cho thành
Lọc lừa không khí khinh thanh
Làm cho này tọc đơm cành lớn khôn
Bấy lâu nay linh hồn chôn chặt
Khí hậu đê phải mắc si mê
Lóng nghe những tiếng thần kê
Tĩnh tâm quày bước trở về cựa ngời
Muốn đoạn dứt cho rồi oan nghiệp
Đặng chơn thần trực tiếp thiêng liêng
Làm cho thẩu đáo mới giềng
Thì tua tin lấy thần quyền giúp cho
Đặng thoát khỏi cái lò sanh hóa
Cầu chơn sư mở khóa huyền vi
Vén màn bí mật thông tri
Càn khôn một túi thiếu gì pháp linh
Trong đạo thơ đơn kinh còn đó
Chơn truyền đâu dám tỏ bày ra
Chỉ là chút đỉnh sơ qua
Thiên cơ đâu dám bày ra rõ ràng
Làm Tiên Phật những hàng căn kiếp
Chơn sư truyền hòa hiệp âm dương
Máy linh máy kẻ thông tường
Đủ đầy hạnh đức thiện lương mới thành
Tuy thế gian tu hành lảm đó
Thành Phật Tiên đâu có được nhiều
Tầm về cội phước tiêu diêu

Dễ dàng quỷ quái ma yêu choán rôi
Kinh khuyến thế tô bồi bồn tánh
Tìm Đạo màu hành chánh pháp y
Về phần bí khuyết vô vi
Truyền nhau bằng miệng mới thì chơn kinh.

THI

Kinh sám lưu thông tỉnh thế thời
Đạo truyền độ rỗi kẻ lưng vơi
Biết đường Thiên lý noi theo bước
Thoát khỏi sông mê cuộc đời.

HỮU

Dời non đổi biển khó chi đâu
Những hạng không tu họa đáo đầu
Kiếp kiếp sùng lông thay đổi mãi
Tầm đường thiện phước mấy ai đâu.

THẤY LƯỢC LUẬN CHỮ TU

THI BÀI

Trong phép Đạo tu tâm đệ nhất
Tu tâm là đứng bực tiên thiên
Tu thì mới đoạt căn nguyên
Tu trau tánh mạng diệu huyền phát sanh.
Phật Tiên nhờ tu hành mà đắc
Phép tu là đường tắt nẻo ngay
Tu sao đứng bằng Thiên Đài
Tu cho siêu thoát trần ai bể sầu.
THẦY Chúa Tể pháp màu hồng hóa
Đạo chỉ truyền tất cả linh căn

Luyện tu thoát tục lẽ hằng
Tu cho cửu khiếu đường trăng đêm rằm.
Tu thì phải tồn tâm dưỡng tánh
Tu trau tria đức hạnh ôn lương
Tu phân địa ngục Thiên Đường
Thân tu, thân đắc, thân tường Đạo cao.

Xưa Tam Giáo dạy trau tâm chí
Nay tương truyền huyền bí đạo Tiên
Tu hành học tánh nhẫn kiên
Sớm trưa giới luyện tịnh thiên dưỡng an.

Mặc kẻ thế bua quan cầu lợi
Giữ phận mình nhân ngời vẹn toàn
Tu theo chơn pháp THẦY ban
Tu trong tam ngũ cơ quan máy Trời.
Điều quý nhất trong đời tu luyện
Ai hữu căn giục khiến vào tu
Hễ tu vệt phá ám mù
Đắc Tiên nên Phật thiên thu an nhàn.

Tu mới đoạt ngôi vàng phẩm báu
Tu luyện tầm gốc Đạo tiên thiên
Phế đời xa lánh lợi quyền
Học đòi tánh Phật ý Tiên kia là.
Tu thân đắc mới ra độ thế
Tu sửa đời u trệ hạ nguơn
Tam Kỳ Đạo chuyển tuần hườn
Châu nhi phục thí, Đạo chơn chánh truyền.
Tu chẳng luận sơn xuyên am cốc
Tu cũng đừng tịch cốc hành thân

Tu là tụ khí ngưng thần
Tu cho tráng kiện mười phần nhàn thanh.
Tu thiêng thị, tu thành mới đúng
Tu tại gia, chẳng dụng của ai
Chữ tu nó chẳng ở ngoài
Tu trong tâm tánh giới mài điễm linh.
Tu vẹn xử phận mình cho đúng
Chớ đừng tu ngoài bụng ngoài da
Khăn nu áo trắng nhuộm dơ
Rốt cuộc cũng quý cũng ma luân hồi.
Tu nguơn thần lên ngôi cai trị
Dẹp trừ yên lục quỷ bảy yêu
Tu bồi cơ sở Thuần Nghiêu
Gia môn bế chặt, ngựa chiều nhốt trong.
Tu lập đức bồi công độ chúng
Tu khuyên đừng lạm dụng Phật Tông
Khi thì bỏ đậy trong lòng
Cột xiềng cho chặt kéo tông chạy ngoài.
Tu thì tu mắt, tai, mũi, miệng
Mối dục tâm sai khiến diệt trừ
Mới mong lập đảnh an lạc
Long thăng, hổ giáng huệ từ chiếu soi.
Tâm thanh tịnh ra mờ thấy rõ
Tụ tam huê đặng có hườn đơn
Luyện thành chánh giác Chơn Nhơn
Mình châu đáy nước xanh dờn sáng soi.
Thọ pháp Đạo phải noi phan luyện
Tứ thời tu vận chuyển tâm điễm

Pháp luân xây mãi liền liền
Làm cho hồng đặng giao diên mới mau.
Tu lớp lang đuôi đầu sau trước
Hữu căn duyên thì được ngộ truyền
Phép tu tạo Phật tác Tiên
Thiên cơ ứng hóa diệu huyền phát sanh.
Bổn phận tu phải đành khờ dại
Ngữ ngôn gìn lẽ phải điều hơn
Tu rồi đừng giận, chớ hờn
Đề tâm thanh tịnh, linh đơn kiết thành.
Tu gạn đục lưu thanh tinh khiết
Thượng phù thiên trực miệt địa ngưng
Nước hồ phải quây tung bùng
Tịnh êm lóng lại cận ngưng thanh phù.
Lẽ thanh trực nhờ tu phân biệt
Bực Thánh phạm tu biết đôi nơi
Nhờ tu mà đoạt máy Trời
Tu nhờ cố sức chiêu mời năng bồi.
Nếm mùi Đạo, ôi thôi ngon ngọt
Mát mẻ lòng vui trót đêm ngày
Đạo mầu càng nhiễm càng say
Càng cao phẩm vị càng hay nhiệm mầu.
THẦY triết luận đôi câu tu luyện
Người biết tu tăng tiến cao siêu
Tu sao khỏi phạm Thiên điều
Tu thành Tiên Phật dất dừ chúng dân.
Nước không Đạo, quân thần rối loạn
Mới nảy ra phe đảng chiến tranh

Đời toan mưu chước giựt giành
Xa lìa đạo đức đã đành bại suy.
Nhà vô Đạo lỗi nghì tội quá
Có cần chi thượng hạ kính tôn
Loạn luân mất hết trí khôn
Như nhà không chủ, như đồn không binh.
Người mất Đạo, như hình cây cỏ
Sống ở đời mà có biết chi
Tối tăm khờ khạo ngu si
Sống càng đê tiện, ích chi cho người.

Thăng.

03 tháng 8 Bính Tý (1936)

LUẬN VỀ ĐẠI ĐẠO TAM TRUYỀN

CAO ĐÀI TIÊN ÔNG

THẦY mừng các con. THẦY tái bút. THẦY dạy tiếp về Đại Đạo tam truyền.

Từ cổ chí kim, chư Phật, Thánh, Tiên cũng phải dùng cơ bí truyền tâm pháp mà tu tánh luyện mạng mới mong siêu phàm nhập thánh.

Loài người tánh linh hơn vạn vật, thọ bẩm khí tiên thiên mà thành hình. Bởi vậy mới kêu rằng NHƠN.

Chữ NHƠN là gì?

Chữ Nhơn 人 có ẩn cái cơ huyền bí Đạo mâu, vì chữ Nhơn phết một phết bên tả là chánh dương, bên hữu là chơn âm. Âm dương lộn lạo, bởi con người có động có tịnh, nửa

trước nửa thanh. Người mà trực giác mẫn huệ, sớm biết tầm phương tu luyện, biện trước phân thanh thì được nhẹ nhàng sáng suốt.

Chữ TU là gì?

Tu là bồi bổ tinh, khí, thần cho đầy đủ, đức tánh cho hoàn toàn; bỏ nhưn đục tầm đường Thiên lý, thuận mạng, giữ thanh tịnh, ôn hòa; chỗ nào sứt mẻ, hư hao thì tô bồi cho đầy đủ.

Chữ LUYỆN là gì?

Luyện là trau giồi cho sáng suốt hoàn toàn, giữa mài, rèn đức cho trơn tru khéo léo.

Tu mà không luyện thì chẳng khác chi một cục sắt không rèn, làm sao thành một món khí giới. Luyện là rèn thì chẳng khác nào một cục sắt đó còn đương vô dụng. Luyện là phải nung cho nó chảy rồi đập, giũa, cạo, gọt, rèn, đúc mới thành cái khí giới. Người tu cũng thế.

Muốn cho huệ mạng trọn đầy, sáng suốt thì cần phải phanh luyện, mài giũa ngày đêm cho thành kim thân Phật tử. Ấy là phương pháp tu luyện.

Các con khá biết rằng THẦY hằng nói: THẦY là các con, các con tức là THẦY. Có THẦY mới có các con, mà có các con rồi mới có chư Tiên Phật, Thánh Thần, thì người là tiểu thiên địa. Điểm linh quang nào muốn tạo Phật tác Tiên cũng phải đầu thai vào thế giới hữu hình vật chất. Dầu cho một vị Đại La Thiên Đế giáng trần đây không tu luyện cũng khó mong trở lại.

Điểm Linh Quang là gì?

Là một cái yêng sáng mà thôi. Thái Cực là một khối Đại

Linh Quang chia ra, ban cho mọi người một điểm tiểu linh quang khi đầu thai làm người. Đến chết điểm linh quang ấy quày về hiệp nhứt với Đại Linh Quang.

Các con có rõ hai chữ THIÊNNG LIÊNNG chẳng?

THIÊNNG LIÊNNG là nối tiếp theo. Hễ kẻ nào tu đắc đạo cũng phải chịu dưới luật riêng cơ pháp.

Trời ban cho mỗi người một điểm linh quang (nguồn thần). Điểm linh quang ấy phải đầu thai xuống thế giới hữu hình vật chất này, mượn xác phàm tu luyện mới thành Tiên đắc Phật. Nhờ có cái xác phàm này mới thành đạo mà tạo Phật tác Tiên, tiêu diêu cảnh lạc. Tại sao vậy?

Tại tuy có nguồn thần mà không có nguồn tinh, nguồn khí thì làm sao tạo thành nhị xác thân. Nguồn thần là dương, nguồn khí là âm. Đạo phải có âm dương mới sản xuất anh nhi tạo thành xá lợi.

Mượn cái xác phàm này mà lấy nguồn tinh (khí, huyết), rồi luyện nguồn tinh cho thành nguồn khí thì tinh hậu thiên trở lại tinh tiên thiên.

Luyện nguồn khí là nuôi lấy nguồn thần cho sáng suốt. Dầu cho vị Phật Tiên nào cũng phải chịu đầu thai vào thế giới vật chất luyện cho đắc thành Thánh thai Phật tử mới về ở thế giới hư linh, chớ đừng nói trong hàng Phật Tiên đắc đạo mà không tu luyện theo pháp này thì làm sao thành chánh quả.

Phép luyện đơn chẳng chi lạ. Hễ muốn tạo thành Thánh thai tất phải dụng công phu nghịch chuyển pháp luân thì thành Thánh, còn thuận hành như dục là vi phạm.

Thăng.

12 tháng 8 Bính Tý (1936)

NHƠN VẬT TẤN HOA

THI

CAO thanh đạo lý tác Thần Tiên
ĐÀI các đắm say vương não phiền
THƯỢNG trí nào ai lo giúp chúng
ĐỂ ngôi trở lại thú nhàn yên.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THẦY dòm thấy cuộc đời nào khác chi phù vân mộng ảo, thoát có thoát không, sớm dời chiều đổi. Cái cuộc tang thương nào tránh khỏi.

Than ôi! Ách nước tai trời dồn dập, nào là nắng lửa mưa dầu, đó là cái họa chung cả nhưn loại. Hiềm vì cuộc truy hoan biến cải, cả đàn con sao cứ chen lẫn mãi vào chỗ vũng tanh hôi, xâu xé giựt giành vì mỗi danh bả lợi, mới có gây tai họa cho xã hội nhưn quần chịu lầm than khổ sở.

Than ôi! Kẻ trí hiệp người ngu, đũa khôn lừa lũ dại, mạnh còn yếu mất, nào để chút tâm ái vật yêu nhưn, miễn mặc đẹp ăn no, vợ con phu phi, quên đường đạo đức, nên chi phải tiêu tụy tinh thần, con bao nả vùi thân lấp thể.

Tam Giáo dạy đời đã chẳng kể, chỉ toan lòng độc ác, ngang dọc cõi trần ai, mới chịu dưới quyền pháp luật hình, để phạt răn lòng tà vạy: Cơ báo ứng không sai, cân thiêng liêng đâu xê xích đặng. Hễ làm lành thì gặp phước, toan lòng dữ họa lai, nhưn nào quả nấy, chừng đậu đắc qua xưa nay chưa hề có thấy. Như người ngồi trên xe kéo là phước, kẻ dưới xe là họa.

THI

Họa phước ai đâu buộc trời vào
Tầm đường chánh giác hưởng thanh cao
Bờ mê lẩn quẩn vô thường dặt
Nghịch quả mình gây chịu lấy nào.

THẦY vì thương xót đàn con áp út còn ngây ngẩn trong giấc mộng nam kha, đến dùng phép nhiệm mà trừ khử bệnh mê tà, tầm nẻo chánh dặt ra, hầu trở lại quê hương ngày trước.

Cái luật tấn hóa của vũ trụ càn khôn rất là im ản diệu huyền, tấn hóa ấy một cách tự nhiên. Các con nào lấy mắt phàm thấy đặng cái cơ mâu nhiệm ẩn tàng nhưng lý tuyệt diệu tinh xảo cực kỳ. Dẫn cho Phật Thánh Tiên có dễ gì tri cơ Tạo Hóa. Biết bao nhiêu tấm màn bí mật nó phủ kín, bao che sự mâu nhiệm của Đấng vô hình thiên nhiên sắp sẵn. Quyền lực của Tạo Đao định lệ, nào ai đặt tay vào sửa đổi pháp mâu vi.

Cái máy kín nhiệm Thiên cơ nó cứ vận hành bao quát, xây chuyển bốn phương, cái lại cái qua, hết cái này sang cái nọ, cứ nối tiếp nhau mà lưu chuyển khắp nơi trong nháy mắt đã lập thành cơ Đao.

Bởi vậy cho nên, Tam Giáo Thánh Nhơn vì đời lằm lạc gây tạo nghiệp quả, luân hồi chuyển kiếp mà đền bồi tội trước, Thánh Nhơn mới ra đời phát hưng cái lý thuyết đạo đức tinh thần mà diu dặt đám lương nhân thoát ra khỏi lồng trần giam hãm, dạy cho sanh chúng ăn ở theo luật thiên nhiên, chỉ tâm pháp bí truyền hầu phan luyện mà siêu phàm nhập thánh.

Tam Giáo Thánh Nhơn gây dựng cái nền tảng cao siêu, mâu nhiệm Tạo Đao, Thiên cơ bí mật, mà cái sự mâu nhiệm Tạo Đao, Tam Giáo chỉ truyền trong muôn một, có dám bày vẽ ra đâu!

Các con mà dòm thấy cái Thiên cơ của THẦY thì các con mới hãi hùng lo sợ.

Khờ lăm thay! Dại lăm thay! Đã sanh đứng làm người là chúa của muôn vật, sao chẳng biết tầm cái máy bí nhiệm ấy tu hành thoát ra khỏi cái phạm vi chật hẹp, để chỉ chịu mãi tội tình đầy đọa luân hồi chuyển kiếp, lúc thì mang vi cánh, hồi lại sừng lông. Ôi thảm! Ôi thảm!...

Người là gốc của muôn vật, muôn vật là ngọn của loài người, mà trời đất là gốc của loài người, người là ngọn của trời đất.

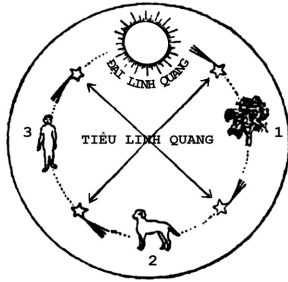
Luật tấn hóa của thảo mộc, thú cầm, nhơn loại, nó từ từ tăng tiến mãi, nhưng cũng có thời hóa vậy.

Các con nghe: Như loại thảo mộc cũng có thọ nơi THẦY một điểm nguyên hồn. Nó cũng sống, nhưng trí hóa khờ ngây.

Các con coi đó, từ thảo mộc bắt đầu lên cho chí loài người, nó có ba cái phép:

1. Như thảo mộc thì cái gốc trở xuống, ngọn day lên (gốc đầu, ngọn chơn).
2. Rồi nó tấn hóa đến bậc thú cầm thì cái đầu, cái đuôi ngang nhau.
3. Thú cầm qua nhơn loại thì cái đầu trở lên trên cái chơn xuống dưới.

Ấy là ba phép.

- [1]. Gốc trở xuống, ngọn day lên (gốc đầu, ngọn đuôi).
 [2]. Đầu đuôi ngang nhau. [3]. Đầu trở lên, chơn trở xuống.

Vậy từ thảo mộc có một phần hồn. Thảo mộc tấn hóa mãi, muôn vạn kiếp mới bước sang qua thú cầm thì từ thú cầm đã đặng hai phần hồn. Thú cầm mới dần dần tấn hóa mãi, trăm, ngàn, muôn kiếp lên đặng làm người thiết là trăm đặng ngàn cay, muôn thâm vạn sâu, biết bao nhiêu là công phu khổ hạnh, xả thân giúp đời một cách khó khăn cực nhọc, nhưng cũng vui lòng, mãn kiếp nọ sang kiếp kia, cứ lập công quả mãi.

Vạn vạn muôn muôn lần đầu thai mới qua đặng phẩm bậc loài người, thì tấn hóa đến loài người đã đủ trọn tam hồn thất phách.

Những con thú mới qua làm người thì còn khờ khạo, ngu ngây, tánh tình độc hiểm, nhưng biết khôn xả thân giúp đời thì chuyển kiếp đôi ba chục lần cũng đặng minh mẫn, khôn ngoan.

Nhưng đã đặng làm người phải tấn hóa, mà tấn hóa mãi thì cần phải chịu chuyển kiếp trăm ngàn lần đặng học hỏi mọi lẽ thế gian. Đặng làm người rất khó.

Người muốn tấn hóa đến phẩm vị Tiên Phật Thánh Thần

thì phải tu tâm dưỡng tánh, tích đức thi ân. Từ đây mà lên đến địa vị Tiên Phật rất là chua cay nông nổi, có dễ đâu chi...

Nhưng người nào có lòng thiện đạo tu hành, tánh cách hiền lương, hòa hảo thương yêu cả mọi người, thị của đời mộng ảo, không ưa vật chất, chỉ chuộng tinh thần, ý chán đời không lưu luyến đỉnh chung lợi lộc thì có ngày gặp Tiên Phật chỉ truyền cái phép tu tánh luyện mạng, quy tam bửu ngũ hành, tạo thành ngôi vị. Ấy là tấn hóa đến phẩm Tiên Phật rồi thì tiêu điều khoái lạc, an hưởng chốn thanh nhàn, không dòi dôi biến thay.

Điểm linh hồn nào cũng phải chun qua cái cửa đó mới thành Tiên Phật. Còn người không tu thì phải chịu ở mãi dưới thế giới hữu hình này mà lập công quả, học hỏi cho khôn ngoan cho đến tánh cách chí thiện chí mỹ thì chừng đó mới sang qua thế giới khác, cũng làm y như vậy mà đặng sang qua thế giới khác nữa. Ít ra con người phải đầu thai trăm ngàn lần, công phu khổ hạnh mới đặng bỏ địa cầu này đến địa cầu khác, khó nhọc biết bao, chuyển kiếp đi vòng quanh mãi, trong Tam Thiên Thế Giới, Tứ Đại Bộ Châu, Thất Thập Nhị Địa, Tam Thập Lục Thiên. Đứng ba ngàn vạn năm không có chí khó nhập vào Thiên Môn Phật Cảnh đặng, chỉ cho bằng tu tất là thọ bí pháp luyện Tiên đơn, ấy là cái thang phép mầu vi vượt cảnh hay là cái bửu phan để rước linh hồn. Các con khá kiếm hiểu lời THẦY nói đó.

Còn sự tấn hóa thì từ con thú đến làm người còn dễ, chớ người mà tấn hóa đến Tiên Phật khó thay, vì con người cả mang lòng dục vọng, ham muốn, ưa chuộng tử, sắc, tài, khí, lưu luyến tình đời, dâm dục quá độ, hung bạo không

ngần thì phải chịu thối hóa trở lộn xuống mang lông đội
sừng mà đèn bồi tội quá.

THI

Then máy huyền vi đã mở rồi
Vén màn bí mật dứt luân hồi
Thiên cơ phát hiện ai tầm đoạt
Tạo Phật tác Tiên trở lại ngôi.

THI BÀI

NGÔI HAI giáng thế cứu đời
Ban truyền pháp luật Đạo Trời phá mê
Cuộc trần ngổ đến mà ghê
Chúng sanh đắc tội khó bề thành thoi
Kìa coi vật đổi sao đời
Vững vàng chỉ một Đạo Trời chẳng lay
Thiên cơ mật pháp chỉ bày
Hầu đưa nhơn loại đến đài Linh Tiêu
THẦY vì quá lễ mến yêu
Nên chi giáng thế dắt dìu chúng sanh
Thấy con không nở bỏ đành
Bền quay bánh phép nghịch hành vớt lên
Chỉ phương xây móng đắp nền
Luyện hườn tam ngũ làm nên Tiên gia
Âm dương hỗn hiệp điều hòa
Huân chung đầm ấm mới là kiết đơn
Điểm khai trong khiếu Nê Hườn
Long thăng hồ giáng bảo nguơn xuất thân
Luyện thành đặng nhị xác thân
Lọc tinh lấy khí nuôi thần thông minh

Ngày đêm trau sửa tánh tình
Giữ tâm thanh tịnh vẹn gìn Đạo cao
Trong ngoài chẳng động đừng xao
Hồi quang phản chiếu hiện màu bạch quang
LY cung lập đặng thì CÀN
Chơn dương tám lượng rõ ràng trong âm
LY thuộc hỏa, hỏa tạng tâm
Hườn hư KHẨM vị khí trầm thần quang
KHẨM LY trở lại KHÔN CÀN
Hà Đồ chánh đạo, sai đàng Lạc Thơ
Tu đơn luyện kỹ bốn giờ
Hống diên giao cầu đợi chờ thuốc sanh
Dưỡng châu Bát Quái vận hành
Như gà ấp trứng, mèo rình chuột ra
Luyện đơn lấy thuốc Tiên gia
Xông riêm thân khí điều hòa đắc linh.

THI

Linh đơn chí bửu, bửu trường sanh
Luyện đắc Thánh thai đạo đức thành
Trường cửu thiên thu an hưởng mãi
Vò tròn quả phước đặng nhàn thanh.
Thanh nhàn hứng nguyệt vịnh thi tiên
Phủ dứt trần ai hết não phiền
An lạc cảnh trên vui đạo đức
Gác vòng danh lợi khỏe và yên.
Yên hà nhẹ gót bước xuê xang
Tâm chí người tu thích chử nhàn

Lung túi gió trắng du cảnh thượng
Dưới vòng đất bụi có gì sang.
Sang trọng làm chi bả thúì tanh
Đua nhau rộn rục đầy xô giành
Chán đời giả mộng tìm Chơn Đạo
Luyện phép Thần Tiên đắc quả lành.

THI

Lành dữ hai đường đọa với siêu
Đòn cân tội phước trả mai chiều
Khôn lên bờ giác thành Tiên Phật
Đại xuống bến mê hóa quỷ yêu
Thưởng phạt rõ ràng không phải ít
Nghèo giàu trước đó biết bao nhiêu
Luân hồi quả báo ra đâu đặng
Chỉ biết tu hành mới dứt tiêu.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

28 tháng 8 Bính Tý (1936)

THẬP TỰ TAM THANH

THI

NGỌC chăm huyền môn phá khiêu trung
HOÀNG lư pháp diệu Khảm Ly cung
THƯỢNG điền ký tế âm dương huợt
ĐẾ dĩ càn khôn vạn vật tung.

Mừng các con, đại tịnh, nghe THẦY minh đạo.

THẦY giảng giờ nay là vì các con nhứt tâm thiện

nguyện tu hành đặng thoát ly tứ khổ.

Than ôi! Các con còn khuyết điểm rất nhiều trong bước đường đạo đức. Ngày nay đã tìm ra lý chánh, lánh đường tà thì các con phấn lực tận tâm thiệt hành pháp diệu. THẦY sẽ truyền đạo pháp chỗ QUÁN NHỨT CHẤP TRUNG cho các con phan luyện, tụ khí ngưng thần hầu có siêu phàm nhập thánh. Nếu các con chẳng đặng nhứt tâm thì phải chịu luân hồi chuyển kiếp vạn vạn muôn muôn, tùy cơ tuần hườn vạn chuyển mà tấn hóa mãi cho tận đến nơi THẦY, biết bao nhiêu là khó khăn lao lụy. Vậy các con phải biết rằng Đạo là vô vi, hạo nhiên chi khí, vận tải châu lưu trước khi sanh trời đất. Trời đất phải bảm thọ khí hạo nhiên sanh ra rồi phân định nhật, nguyệt, tinh cùng muôn loài vạn vật.

Các con ngày trước thọ bảm nơi THẦY một điểm thanh hư huyền khí, giảng trần bị khí hậu thiên hãm sát làm cho vật báu linh biến tan ra nơi thất tình, lục dục, lục trần, lục căn mà tiêu tan lần lần hết tam bửu ngũ hành. Càng ngày càng làm cho hư hỏng cái điểm thanh quang của THẦY ban cấp, biết đường sá đâu mà trở lại, dầu có muốn trở lại cũng chẳng dễ gì. Là tại sao các con?

Là tại không có Thánh thai Phật tử đó vậy.

Tại sao các con phải chịu chuyển kiếp luân hồi?

Là vì các con xa nơi chỗ Đạo, hư hỏng tinh thần, tiêu mòn khí huyết, chẳng biết đem tánh mạng hiệp hòa, luyện tam bửu cho đầy, quy năm hành nhứt khiêu.

Sao lại tử tử, sanh sanh?

Các con muốn hiểu chỗ Đạo thì trước phải phan luyện tinh thần và phải tạo một cái xác thân thiêng liêng kêu rằng

mâu ni hay là xá lợi. Cái xác thân thiêng liêng ấy bất tiêu bất diệt, bất tử bất tồn, mà các con cần phải có xác thân ấy.

Xác thân ấy là chi?

Là cái bốn tánh thuần dương vậy. Khi các con bỏ xác phàm này thì điểm linh quang của các con nương theo đó mà về thẳng đến nơi THẦY. Còn các con không có cái xác thân ấy, các con phải chuyển kiếp khác hoài hoài, luân hồi khó dứt. Còn như các con không chuyển kiếp đầu thai thì các con phải luân vơi nơi âm dương khí mà hóa tan rã ra thành mây mưa gió bụi. Vậy thì điểm linh hồn của các con phải tiêu diệt còn chi. Các con phải biết rằng muốn tạo xác thân thiêng liêng ấy chẳng phải dễ mà cũng không khó chi. (Cười ...)

THẦY hỏi thử: như loài thủy tộc nó không luyện đến khí hư linh này, nó bỏ nước mà ở khô đặng chăng? Là vì nó ở chất thủy quen (khí chất lỏng). Ít nữa muốn ở nơi thủy mà lên khô ở thì cá ấy phải luyện cho hạp với khí hư không, còn không hạp thì trong đôi phút đồng hồ phải dứt hơi mà chết. Các con khá biết à!

ĐÂY THẦY GIẢI VỀ THẬP TỰ TAM THANH.

Tại sao thờ Thập Tự? (Cười...) Các con không hiểu đâu. (Cười...) Đó là Đạo.

Tại sao kêu là Đạo?

Cái số dài xuống | là nhứt dương chi khí hay là hạp nhiên khí.

Còn cái ngang qua — là nhứt âm chi khí hay là huyền khí.

Âm dương ấy có động có tịnh, nó có trực có thanh mà trong âm dương đó có lẫn lộn nhau:

Âm có lẫn lộn một phần chơn dương (trung âm hữu dương) nên có huyền khí xung lên.

Dương có lẫn lộn một phần chơn âm (trung dương hữu âm) nên có lửa hư vô trầm xuống.

Hai khí ấy bèn đùn đẩy, đụng chạm nhau mà hỗn hiệp mới huân chung đằm âm, hóa hóa sanh sanh muôn loài vạn vật. Hai điểm quang ấy gác chông nhau (làn điện dương nằm trên, làn điện âm nằm dưới), kêu rằng Lưỡng Nghi. Lưỡng Nghi mới sanh Tứ Tượng là vì làn điện âm dương gác chông nhau, ló ra bốn cánh thành chữ Thập +. Chữ Thập đó mới vắn vắn quanh lộn, chạy lẫn tròn như chong chóng mà văng tủa ra muôn ngàn triệu quả linh cầu thể giới.

Chữ Thập ấy ở dưới có bốn cái bóng kêu là Tứ Âm. Tứ Âm với Tứ Dương mới kêu rằng Bát Quái. Bát Quái ấy tác thành thì biến hóa vô cùng vô tận, nên mới phân định ngũ hành cùng là càn khôn muôn vật. Các con rõ chăng? Đó là THẬP TỰ.

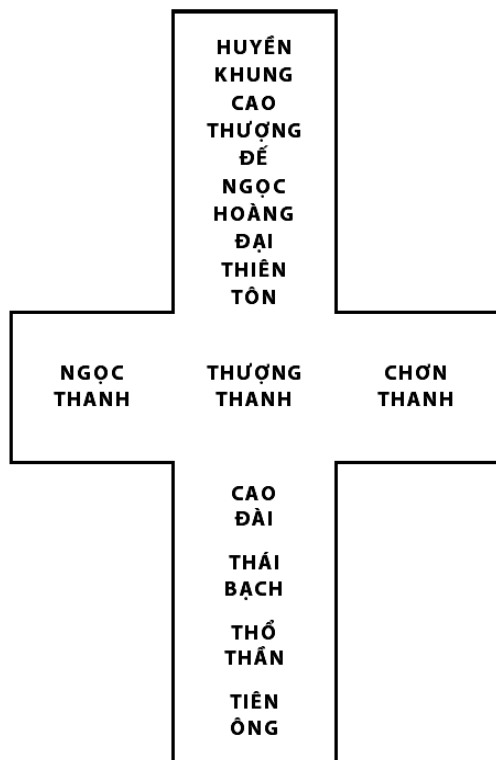
Trong Thập Tự các con thờ ngày nay đó lại có đề:

1. *Số dài xuống*:

a. Ở phía trên đề: HUYỀN KHUNG CAO THƯỢNG ĐẾ, NGỌC HOÀNG ĐẠI THIÊN TÔN.

b. Ở dưới: CAO ĐÀI, THÁI BẠCH, THỒ THẦN, TIÊN ÔNG, là ý nghĩa gì?

Ở trên thuộc về cao thượng vô hình, còn ở dưới thuộc về hậu thiên hữu chất.

Chữ CAO ĐÀI là chi?

Là Côn Lôn đánh hay là Nê Hườn, thuộc về thượng giới.

Chữ THÁI BẠCH là cái tâm kêu là Linh Sơn tháp, thuộc về trung giới.

Chữ THỔ THẦN là đơn điền kêu là Huỳnh Đình, thuộc về hạ giới.

Tại đơn điền là chỗ chứa đơn, an lư lập đánh mà luyện Thánh thai. Chừng nào Thánh thai đó đặng siêu xuất tam giới thì hiệp với thượng thanh chi khí.

Vậy trời cũng có tam giới là vô sắc giới, sắc giới và dục giới; còn trong thân thể con người cũng có tam giới. Chừng nào linh hồn phá Thiên Môn đặng là nhập vào Thượng Thanh cung.

Thiên Môn là chi? Là cái khiêu Nê Hườn cung đó.

2. *Sở ngang qua* lại có đề TAM THANH chi vị. Tam Thanh là CHƠN THANH (Thái Thanh), NGỌC THANH, và THƯỢNG THANH.

CHƠN THANH là nguơn khí của các con.

THƯỢNG THANH là nguơn thần.

NGỌC THANH là nguơn tinh.

Tinh, Khí, Thần hiệp nhứt mới thành đạo, các con khá hiểu à.

Trời có ba báu là nhựt, nguyệt, tinh, hay là tam nguơn (thượng, trung, hạ).

Đất có ba báu là thủy, hỏa, phong.

Người có ba báu là tinh, khí, thần.

Trời nhờ ba báu ấy mà dưỡng dục muôn loài, hóa sanh vạn vật, luân chuyển cần khôn mới chia ra ngày đêm, sáng tối.

Đất nhờ ba báu đó mà phong vũ điều hòa, cỏ cây tươi nhuận, phân ra thời tiết xuân, hạ, thu, đông.

Người nhờ ba báu đó mà tạo Tiên tác Phật.

TAM GIÁO

Đây THẦY giải về TAM GIÁO (Nho, Thích, Đạo).

NHO thì có Tam Cang là:

Quân thần cang là nguồn thần.

Phụ tử cang là nguồn khí.

Phu thê cang là nguồn tinh.

Tại sao quân thần cang là nguồn thần?

THẦN ở trong mình con người như vị đế vương cai quản một quốc gia; KHÍ cũng như chư hầu, bá tước; TINH như con dân.

Hễ vị đế vương hôn muội thì quốc dân bắt minh, chư hầu bắt phục, làm sao mà bình trị quốc gia?

THÍCH thì Tam Quy là:

Quy y Phật là tịnh dưỡng nguồn thần.

Quy y Pháp là gìn giữ nguồn khí.

Quy y Tăng là bảo tồn nguồn tinh.

ĐẠO thì Tam Thanh là:

Chơn Thanh (Thái Thanh) là nguồn khí.

Thượng Thanh là nguồn thần.

Ngọc Thanh là nguồn tinh.

Đó là Đạo, các con phải biết.

NGŨ HÀNH

Đây THẦY phân ra NGŨ HÀNH.

Trong chữ Thập áy, âm dương gác chồng lên nhau mới lộ ra bốn cánh mà kêu rằng Tứ Tượng thành hình. Bốn cánh áy phân ra Nam, Bắc, Tây, Đông.

Lấy trung tâm cốt là Mò Kỵ: Thổ.

Bên tả làm Đông phương thuộc Giáp Ất: Mộc.

Bên hữu làm Tây phương thuộc Canh Tân: Kim.

Trên làm Nam phương thuộc Bính Đinh: Hỏa.

Dưới làm Bắc phương thuộc Nhâm Quý: Thủy.

Trời thì có tiên thiên ngũ khí, hậu thiên ngũ hành. Ngũ khí, ngũ hành ấy là:

Thiên nhứt sanh Thủy, Địa lục thành chi.

Thiên tam sanh Mộc, Địa bát thành chi.

Thiên ngũ sanh Thổ, Địa thập thành chi.

Địa nhị sanh Hỏa, Thiên thất thành chi.

Địa tứ sanh Kim, Thiên cửu thành chi.

Ngũ hành, ngũ khí giao nhau mới sanh hóa đặng.

Lại trời có ngũ khí, thì đất có ngũ phương, người có ngũ tạng. Người ngộ Đạo phải lấy ngũ hành ấy chế tạo mà luyện kim đan cho thành xá lợi. Muốn thành xá lợi cần vận chuyển pháp luân cho ngũ khí triều nguồn, tam huê tụ đánh.

Làm sao cho ngũ khí triều nguồn, tam huê tụ đánh đặng?

Muốn tam huê tụ đánh phải bảo tinh, dưỡng khí, tồn thần. Luyện chơn chưởng thành đồ cho tinh hóa khí, khí hóa thần, thần huồn hư. Ba báu quy về tại kim đánh là thành đạo.

Còn muốn cho ngũ khí triều nguồn phải dụng công phu định cái tâm, gìn cái ý, bế ngũ quan, thì ngũ tạng hiệp về, tâm hồn thanh tịnh vô vi thì:

Nam phương Xích Đế triều nguồn.

Bắc phương Hắc Đế triều nguồn.

Đông phương Thanh Đế triều nguồn.

Tây phương Bạch Đế triều ngươn.

Các con khá hiểu.

Trước khi con người chưa tu luyện thì mỗi hành ở riêng mỗi chỗ, xa nhau như vậy: Còn biết tu luyện rồi thì ngũ khí triều ngươn như vậy (dính chồng nhau):

Ngũ khí ấy mới xung lên biến hóa vô cùng vô tận: 1 thành 5; 5 đó thành 25; 25 biến hóa ra mỗi một thành năm nữa, là 125... biến hóa mãi thiên hình vạn trạng. Các con ngồi một chỗ mà muốn đi muôn ngàn chỗ thì hóa ra muôn ngàn cái xác thân cũng đặng, đó là Ngũ Khí hiệp thành, Tam Thanh quy nhất.

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO VÀ CAO ĐÀI TÔN GIÁO

Đây THẦY giải về CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO và CAO ĐÀI TÔN GIÁO.

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO thuộc về phần tiên thiên vô vi, tâm pháp bí truyền, chỉ cách tu tánh luyện mạng mà phản bản hườn nguyên, siêu phàm nhập thánh cho rõ chơn lý căn cơ của trời đất để chọn lựa riêng những [phần ít] người có tánh cách nguyên nhân chán đời tầm Đạo, gác vòng danh lợi, phé dẹp tình đời, không lưu luyện hồng trần, cầu bất sanh bất tử. Đó thuộc về khoa nội giáo tâm truyền khẩu thọ, luyện đạo tu đơn.

Còn CAO ĐÀI TÔN GIÁO là tôn giáo để phổ thông đạo đức, độ người mới bước đầu tiên vào tầm chơn lý, nên chỉ còn dùng hình thức bề ngoài mà giục lòng sanh chúng, noi theo đường đời, dùng thanh âm sắc tướng, có áo rộng mào cao, tước phẩm chức sắc Thiên phong làm cho vẻ vang trật

tự. THẦY hay vừa lòng chúng sanh, muốn món chi THẦY cho món nấy. Đứa thì ham ăn ngọt, đứa lại thích món chua; nào ngọt, chua, cay, chát, con nào dùng món nào, THẦY cũng sẵn sẵn cho các con.

ĐẠO là vô vi, vô hình, còn TÔN GIÁO là cái cửa.

Mỗi người muốn thành Phật Tiên phải chun qua cái cửa ấy rồi vô trong là Đạo.

Nhưng THẦY thấy phần nhiều các con lấy làm ngạc nhiên về lẽ đó, sao lại chia nhiều phái nhiều chi, chỗ lại thích vô vi, nơi thì dùng hình thức. Đó là cái cơ tấn hóa của nhơn sanh THẦY để chọn Thánh phân phàm, lọc lừa sàng sảy, nhưng cũng tại lòng dục vọng của các con ham món này, muốn vật kia, ưa phép lạ, mới có chia rẽ ra tịnh thất tịnh trường, chi này phái nọ, thấp cao tranh biện. Sự ấy là sự giả, bào ảnh bề ngoài, mà dầu cho thật đi nữa, các con luyện thành bửu pháp thì các con cũng không thể làm cho các con đặng thoát khỏi luân hồi. Muốn luyện thành pháp nhiệm thần thông, trước phải tu thân, chánh tâm cho chí thiện chí mỹ. Mà hễ luyện đặng chí thiện thì mới đoạt chí linh. Chớ các con còn mang lấy xác phàm làm sao mà truyền bửu pháp.

Đạo THẦY vô vi, không huyền diệu thần thông chi cả, cốt dạy người nên đạo đức hoàn toàn thành Phật Tiên, chớ không truyền bửu pháp như bên tả đạo, hễ thấy môn đệ bất cứ ai cũng ban, chớ không chọn lựa người hạnh đức, hiền lương. Trao như vậy có phải là phá đời, hại chúng không?

Thăng.

20 tháng 8 Bính Tý (1936)

SẮC KHÔNG LUẬN

THI

CAO thăng linh diệu quán thần thông

ĐÀI các nguy nga nổi bận lòng

TIÊN Phật thoát ra ngoài cảnh khổ

ÔNG thành đạo chỉ giữ tâm không.

THẦY mừng các con.

THẦY nắm cơ quan mà vận hành Chơn Đạo chuyển hóa chúng sanh. THẦY bỏ ngôi Thiên giáng thế là vì thương xót đám sanh linh mới lập Đại Đạo mà cứu vớt cho khỏi tội tình để tránh cuộc tang thương cứ mãi vùi chôn trong gió bụi.

THẦY nay ban xuống một pho ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO minh lý Đạo, thức tỉnh chúng sanh [riêng cho kẻ luyện đạo] tu hành, làm mỗi chuẩn thẳng, lưu truyền tập tục. Sẵn đây THẦY giải qua chữ SẮC, chữ KHÔNG. Các con nên học nằm lòng mà lo giải thoát.

THI

Muôn vật thế gian chẳng vững bền

Có thì hư hoại mấy hồi nên

Không là trường cửu, không tan rã

Nên mượn chữ KHÔNG đúc móng nền.

SẮC tức thị KHÔNG. Ở thế gian hữu hình vật chất này, không bao lâu nó tan ra gió bụi.

Các con có hình trạng, mắt thấy, tai nghe là giả, mộng ảo. Các vật sống trên thế giới không bao giờ bền bỉ, có đó

rồi nó lại hóa ra không. Sự có, không ấy nó dễ dàng mau lẹ như bọt nước trôi sông, như sương đeo ngọn cỏ. Đã vậy, cõi trần ai là nơi dục giới, con người cả ham muốn, ưa vật này, thích món nọ. Cái túi tham không đáy, chứa mãi chẳng đầy. Lòng tham dục chuyện này việc khác, đấm đuổi trong bốn vách tửu khí sắc tài, say mê bả lợi mồi danh, cứ quần quăn quanh trong trường mộng ảo. Không xét cặn nghĩ cùng cuộc đời là giả. Các vật sắp bày trên mặt đất nó hư hoại chẳng vững bền mà con người cứ tham chạ tưởng vợ, cứ bỏ chỗ không mà tìm nơi chỗ có. Có kia sẽ hóa không, không ấy là đường Chơn Đạo. Cái xác phàm hư hoại thì linh hồn trở lại chỗ không. Vậy thì các trẻ ráng nỗ lực gia công mà tham khảo con đường thâm viển.

THI BÀI

Đường Chơn Đạo trông KHÔNG mà CÓ

Pháp chánh truyền có đó hóa không

Làm sao phải sạch bụi hồng

Giữ tâm thanh tịnh để lòng tự nhiên.

Cõi vật chất hiện tiền thấy đó

Vật sắp bày nhưng có mà không

Nó mau hư nát lẹ làng

Chẳng chi bền bỉ vững vàng đặng lâu.

Mắt dòm thấy sắc màu, hình tướng

Thì chắc gì ảnh hưởng về sau

Nhục vinh, sang tiện, nghèo giàu

Sang qua sót lại biết bao nhiêu lần.

Định trí nghĩ cuộc trần giả mộng

Thoát ra ngoài hư hồng tang thương

Ngày đêm tâm chí lo lường
Tâm tu chánh giáo là phương chữa mình.

Kìa những đóa hoa xinh sắc đẹp
Mọi người đều mê mết mến ham
Thánh kia lộn kiếp ra phàm
Sóng trần bủa khắp đành cam lấp vùi.

Người thích cuộc mua vui ham lạ
Đắm sắc rồi như cá vương câu
Ruột, gan, tâm, trí, lộn nhau
Tinh thần tiêu tụy, đèn dầu lụn tim.

Phân tội phước nặng chìm nhẹ nổi
Kiếp luân hồi tiếp nối mãi ru
Nghiệp dày mắc phải tội tù
Bối chung tham dục không tu chịu hèn.

Đời nhiều lúc trắng đen thay đổi
Đời nhiều người lầm lỗi quá chùng
Vừa lòng ham muốn vui mừng
Không vừa oán trách lấy lòng ghét ganh.

Các sự quấy nầy sanh ra mãi
Xác thịt còn nó lại đeo đai
Ý, thân, miệng, mũi, mắt, tai
Trừ xong thì thấy lộ bày cảnh không.

Kìa muôn vật ở trong thế giới
Tụ rồi tan, có lại thành không
Dòm xem THẦY luống nãi nông
Dinh hư tiêu trưởng non sông chắc gì.

Chi bằng trước quy y hành đạo
Bỏ lòng phàm mà tạo lòng Tiên

Lòng phàm chác những nãi phiền
Buồn lo, than trách, xẻo xiên, giận hờn.

Lòng Tiên mới là chơn chánh Đạo
Không không mà thông thạo diệu huyền
Dứt rồi nghiệp quả nhơn duyên
Đoạn xong tư tưởng nói chuyện về sau.

Không, không sắc, không màu, không tướng
Không, không hình, không tượng, không nghe
Không ham kết đảng lập phe
Không ham sang trọng, không khoe khoang mình.

Không cầu lợi cầu danh, tham dục
Không làm điều tà khúc hại đời
Không làm khó nhọc cho người
Không làm chuyện quấy để đời phiền phân.

Không lưu luyến hồng trần buộc trí
Khỏi bốn tường trực chỉ Đào Nguyên
Không không mới thiết diệu huyền
Chữ không làm đặng thì tiên trong đời.

Đề tâm không Phật Trời bỏ hóa
Người tu hành chẳng khá bỏ không
Chữ không màu nhiệm nơi lòng
Hành theo thấy rõ tâm trong diệu huyền.

Người nên Thánh, nên Hiền, nên Đạo
Trước phải lo rèn tạo chơn không
Mặc ai tham chạ đèo bông
Mặc ta, ta cứ giữ lòng an nhiên.

Dẫu người dụng oai quyền húng hiếp
Cứ nhân hòa bật thiệp thanh minh

Chẳng vì sợ hại hư mình
Ngơ tai bít mắt, vẹn gìn lòng son.
Nã Phá Luân gương còn ở đó
Ngang dọc trời, công khó biết bao
Xông pha tên đạn ồn ào
Rốt rồi cũng bại, anh hào hóa không.
Kìa Hạng Võ non sông ngang dọc
Lúc suy thời khử nọc bạo hung
Xưa nay biết mấy anh hùng
Rốt rồi chẳng khỏi đến cùng thành không.
Đạo Tiên Phật rèn lòng luyện tánh
Tìm chỗ không mà lánh luân hồi
Ở trần nhân quả nó trôi
Ráng tu một thuở gỡ rồi nợ duyên.
Mượn cảnh không diệt phiền trừ não
Bực chí thành nương Đạo an vui
Gỡ xong thế cuộc rồi nùi
Trắng thanh gió mát là mùi thanh tao.
Ai là bực anh hào quân tử
Ai lâu thông kinh sử Thánh Hiền
Sao mang chứng bệnh não phiền
Không lo thoát khỏi cái xiềng quý vương?
Sao không biết tầm đường chánh đại
Mê lợi danh mắc phải tội tình
Khôn chi chôn cả tánh linh
Hai đường, đường nhục, đường vinh, chọn làm.

THI

Làm sao xứng đáng Đạo nhà Nam
Nam nữ luyện tu cõi lốt phàm
Phàm Thánh khác xa mê với giác
Giác quan cảm dỗ chớ nên làm.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

18 tháng 8 Bính Tý (1936)

LUẬN VỀ CHỮ TÂM

THI

Đạo tâm phát triển chí thanh cao
Vùng vẫy nhảy ra khỏi bốn rào [tứ tường]
Sắc tức thị không thành chánh quả
Trung không hữu sắc khí thần giao.

Đây THẦY giải sơ về chữ TÂM.

Trong vũ trụ cần khôn lấy cái lý Thái Cực làm chủ tể của muôn triệu ức sanh linh và chương quản vật chất hữu hình (linh hồn và xác thịt).

Trong trời đất có cái lý nhứt định thanh quang là Thái Cực làm trung tâm điểm cho vũ trụ cần khôn, muôn loài vạn vật. Cái lý độc nhứt ấy toàn tri toàn năng, biến hóa vô cùng vô tận, dưỡng dục cả sanh linh, bảo tồn vạn loại. Lý độc nhứt ấy bao quát thần thông, quay chuyển bánh xe vô hình mà làm nấc thang tiến hóa chung cho tinh thần vật chất, mở mang cái trí huệ cho mọi người noi theo Thiên lý vận hành mà tăng tiến mãi lên cho đến chỗ kỳ cùng mục đích là nơi nhứt định.

Trong khoảng không gian ấy cũng có khi động tịnh, mưa nắng, hồi thanh quang minh bạch, lúc u ám vũ vân, thì có khác chi tâm con người có khi động khi tịnh, lúc ưa đạo đức thuận Thiên lý lưu hành, còn có hồi lại thích vui vật chất, dầy dầy lòng nhờn đục gây mãi tội tình, cũng có sáng suốt trí huệ thông minh, mà cũng có ngu hèn đần độn dốt nát. Ấy là một sự trung tâm điểm của càn khôn vậy.

Một thế giới hay là một nước cũng phải có một vị chương quản quyền hành. Nước có dân, nhưng dân phải tuân mạng lệnh của vua mà thi hành. Vị đế vương ấy là trung tâm của một quốc dân. Quốc dân ấy đặng hạnh phúc lớn lao là nhờ có ông vua minh quân cầm quyền thống trị, ưa đạo đức của Thánh Hiền, làm cho nước trị dân yên, gia vô bé hộ. Đời thái bình lạc nghiệp âu ca, phong vũ điều hòa, quốc dân cộng thành một đoàn thể lớn lao, giữ đạo đức hiền từ mà làm thành lũy ngăn binh đón giặc, lấy gương minh triết (nhẫn hòa) để làm khí giới chống ngăn loài bạo ngược. Còn rũi quốc dân vô phước gặp phải hôn quân, đắm mê tử sắc, tài khí thì ngoại quốc, chư hầu khởi loạn, còn dân trong nước oán thù.

Lấy lý ấy thì về quốc dân, vị đế vương là trung tâm cho xã hội; còn với nhờn loại cái tâm lòng lại là trung tâm của con người, nó làm chủ cho nhờn thân mà điều khiển ngũ quan vận hành khí huyết.

Cái trung tâm Đạo ấy rất mâu nhiệm thông linh làm cho con người được an vui trên con đường tấn hóa. Vậy người cần phải lấy cái tâm làm chủ tể, đừng để cho tâm bị vật đục tế tắc làm cho hư hỏng đi.

Cái tâm con người sáng suốt, quán cổ tri kim, hay khiến

con người làm điều hay sự phải, giục cho con người mến đạo đức, chuộng tinh thần, biết thuận theo Thiên lý. Nhưng người phải nhớ lấy đừng cho lòng đục dầy lên, tội tình gây mãi.

Cái tâm thì là thiện, là sáng suốt, nhưng bị vật đục ngoài đưa dầy vào làm cho choán cái thanh quang, sanh lòng quấy quá, mà cái tâm thì tức là TÁNH, tánh tức TÂM. Người quân tử bao giờ cũng giữ cái tâm cho thanh bạch tịnh an, không cho phóng túng chạy bậy ra ngoài. Biết cách gìn giữ cho định cái tâm rồi thì trăm mạch lưu thông khí huyết, nhờn đục tịnh tận, Thiên lý lưu hành, tâm tánh không không, chẳng một vật chi dính vào, ấy là “*Vạn pháp quy tông, ngũ hành hiệp nhất*” (duy tinh duy nhất). Chớ con người để cái tâm buông lung thì sự chết một bên chơn, quý vô thường chực rước. Vậy người phải suy cặn nghĩ cùng. Thí dụ: con gà, con chó nó rũi sậy ra mình còn biết đi tìm kiếm nó về thay, lựa là cái tâm mình tán lạc ra ngoài mà không biết đem trở lại sao?

Tâm là cái kho chứa đồ, nhưng kho chứa đựng đầy rồi, không chứa đựng nữa, chớ cái tâm chứa đựng bao nhiêu cũng đựng.

Con người nên chủ cái TÂM, gìn cái Ý, mà bảo tồn lấy tam bửu, ngũ hành. Tam bửu là quý nhất của con người. Thành Phật Tiên cũng do đó, mà làm ma quỷ cũng tại đó. Trước khi muốn giữ ba báu ấy thì cần phải bế ngũ quan. Ngũ quan là nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân. Ngũ quan lại thuộc về ngũ tạng ăn với ngũ hành.

Bế nhãn quan thì tâm hỏa không bùng cháy.

Bế nhĩ quan thì thận thủy mới lưu hành.

Bé tý quan thì phé kim phân chì sắt.
Bé thiệt quan thì can mộc chẳng đảo xiêu.
Bé thân quan thì tỳ thổ đặng sanh khí.

CÁI BÁU CỦA NGUƠN TINH

Con người biết cách gìn giữ đủ đầy, thanh tịnh thì nó có thể làm cho linh hồn minh mẫn, xác thịt an vui.

Trong *Tây Du*, Tề Thiên hái trái nhơn sâm, không biết cách móc quèo, rung rẩy cho trái nhơn sâm ấy rớt xuống đất, chun lọt hết, không còn trái nào, là tại không biết cách hái. Nhơn sâm ấy ăn đặng sống đến mấy ngàn năm, thiệt là đơn dược trường sanh bất tử. Trái nhơn sâm ấy hình thù giống hệt người ta. Trái nhơn sâm là chi? Là nguơn tinh của con người. Biết cách hái nó thì còn, không biết cách hái nó thì mất (để cho tinh tẩu lậu ra ngoài là trái nhơn sâm chun lọt vậy).

Còn nguơn khí, con người mà làm mất cái khí hạo nhiên thì khó bề an ổn. Khí hạo nhiên phải châu lưu vận hành bao quát trong thân thể mà nuôi lấy nguơn thần. Cướp đặng khí hạo nhiên vào trong thì thành Đạo.

THI

Nhứt điếm trung tâm Đạo chiếu minh
Định ngôi chủ tề đắc an ninh
Tánh cùng Thiên lý khai quan khiêu
Thủ chấp chơn hồn khả bảo tinh.

THI BÀI

Bảo tinh, dưỡng khí, tồn thần
Theo đường trung đạo thoát thân luân hồi

Nghiệp duyên đoạn dứt cho rồi
Kiếp này phải chịu quả nhồi mới mau
Đừng cho tâm chí lãng xao
Co chơn nhảy khỏi bốn rào hãm vây
Ngày đêm bán phép chuyên xây
Làm cho tam bửu đủ đầy minh quang
Khâm Ly trở lại Khôn Càn
Luyện hồn, chế phách, vóc vàng ngoại thân
Hà xa quay nước biển dâng
Côn đòai ngọc chiếu ba vầng hào quang
Chín tầng trên dưới mở dang
Nguơn thần xuất chánh ngũ quan bé rồi
Diệt trừ phiền não phục hồi
Tam bành, lục tặc, khứ rồi tâm minh
Châu thân phẳng lặng như bình
Làm cho sáng suốt thần linh trung hòa
Mới rằng Tứ Tổ quy gia
Âm dương hiệp nhứt Tam Hoa tụ về
Thì là đắc giác trừ mê
Đơn thơ chiếu triệu hội về thọ phong.

THI

Phong tước thiên tiên bảng ngọc đề
Giác rồi trở lại độ người mê
Vô vi biến hóa thần thông nhiệm
Cứu vớt nguyên căn trở lại quê.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

16 tháng 8 Bính Tý (1936)

XUẤT THẦN

THI

CAO minh chánh giáo phục linh căn
ĐÀI thượng lạc quan đạo lý hoằng
THƯỢNG chấp tài năng quy thống nhưt
ĐẾ dân minh đức thiện tâm năng.

THẦY mừng các con.

THI

Bao lần giáng thể cực lòng CHA
Thương nỗi đàn con bỏ phép nhà
Đạo đức buông trôi ngoài trí não
Bực mình nên phải giáng lần ba.
Ba phen dạy biểu mấy muôn xe
Khuyên nhủ người đời chẳng chịu nghe
Đổ máu cứu nguy hồn chúng loại
Nhưng người độc ác thiết không dè.
Dè đâu nước đã ngập tràn then
Sóng gió vùi chôn mật tối đen
Xông chiếc thuyền từ ra cứu độ
Trách đời sao cứ chịu ngu hèn.

PHÚ

Đời mạt hậu nên Phật Tiên đồng giáng thể,
Dem chơn truyền mà phổ tế mấy triệu ức sanh linh.
Cuộc dinh hư tiêu trưởng, nào là người trí huệ thông
minh sao chẳng chịu bươn bả đem mình ra khỏi.

Ôi! Trò đời thấy thêm chán, chỉ tranh hay giỏi, ấy mà gọi
rằng khôn.

Mấy muôn thu trí hóa lập chôn, làm mờ ám điếm linh
hồn, khó bảo tồn cho cơ thể.

THI

Thể phách tinh anh kẻ thoát trần
Nương về cõi Thánh ẩn tu thân
Cõi rồi xác thịt muôn vắn nhẹ
Hạnh phúc Đạo hưng có mấy lần.

Giờ hôm nay, THẦY thấy các con có chí nhiệt thành,
nên chi THẦY giáng minh lý Đạo mà thức tỉnh chúng sanh
trong giấc mộng. Các con phải biết rằng cái điếm linh
quang rất quý báu, các con không lo mà giới luyện cho tinh
ba thì rất là uổng.

Đời của các con có chi là vinh diệu, an vui. Đời đáng thị,
đáng khinh mà các con mãi chôn mình trong vũng tanh hôi,
ao nhơ bẩn. Các con vì phong trần đưa đẩy, bởi mang xác
thịt nặng nề khó bề day trở. Điếm linh hồn các con nhập
vào xác thịt bị hậu thiên che lấp, ngũ trược chặn dè, không
tu luyện khó mong thoát ra cho khỏi, bởi mang xác thịt. Mà
hễ mang xác thịt nặng nề này, tránh sao khỏi thất tình lục
dục sai khiến.

Than ôi! Trong cơ thể con người vì bị thất tình cám dỗ,
lục dục khiến sai, càng ngày càng yếu ớt, tuy nguon thần
sáng suốt, ưa thanh tịnh vô vi nhưng bởi có thức thần nên
mới hay động tác, mà nguon thần thì thất chánh, còn thức
thần lại đưng quyền, nó làm chủ nhờn thân, nên ưa sự này,
muốn việc kia lằng xằng rộn rục, không cần đạo đức, chẳng

kẻ tinh thần, chỉ chuộng thỏa thích lòng vui của nó, nên nhiều khi nó giục con người làm chuyện quấy điều hư, xấu xa đê tiện, mà hễ nó sai khiến đặng thì nó lại còn khiến mãi không thôi. Nó chác lòng ác đức, gây chuyện bất lương mà con người chỉ vừa theo nó mãi. Nó lại có quỷ thất tình phụ sự, ma lục đục giúp tay, nên chi mới có tội lỗi, mà hễ có tội lỗi phải chịu đọa đày trong vòng quả báo.

Thất tình, lục đục là mối loạn hằng ngày ở trong tâm trí, không phương trừ khử. Một đám giặc liệt cường tài trí đánh phá ruộng trong núi cao non thẳm còn dễ trừ dẹp đặng, chớ mối loạn nơi tâm khó mà diệt đặng cho yên, nhưt là ma lục đục (nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý) nó phá hại hằng ngày.

NHÃN thì ưa màu sắc tốt đẹp.

NHĨ thì thích nghe những giọng nói tao nhã, thanh bai.

TỶ thì ưa mùi thơm, hơi ngọt.

THIỆT thích nếm vật lạ món ngon.

THÂN thì mến vợ đẹp hầu xinh, cả đục tình, còn dâm niệm.

Ý lại tư tưởng việc vất vả, quấy quá, mà nhưt là ý là mối hại cho con người. Nó tư tưởng sự này sang sự nọ, chuyện ấy hết đến chuyện kia. Nó xẹt vô nhảy ra lẹ làng, không chi ngăn đón nó đặng. Nên mới cho nó là đũa ăn trộm tài nghệ, xách món này, lấy vật nọ mà trước mắt muôn người có ai thấy.

Còn THÂN, cái thân thể muốn sự dâm đục quá độ mới hao tán nguơn tinh, nguơn khí, nguơn thần.

THIỆT là lưỡi, miệng ham ăn món ngon vật lạ, đồ mỹ vị cao lương, nên phạm tội sát sanh mà sa đọa vào đường lục

đạo.

TỶ là mũi, mũi ưa thơm tho mới khiến lòng ham muốn.

NHĨ là tai, tai nghe điều phi lễ.

NHÃN là mắt, mắt ngó thấy sự tốt đẹp màu sắc thì khiến lòng đục dấy lên.

Vậy thì mắt thấy, tai nghe, mũi ngửi, miệng nếm, thân ham thì mới làm cho thần xao động, sanh lòng quấy quá. Vả lại, lục đục là sáu con quỷ, tức là sáu đũa du côn, nhưng nếu biết cách thâm phục chúng nó đặng thì sáu con quỷ ấy trở nên lục thông là đắc đạo. Muốn thâm phục quỷ ấy phải làm cách nào?

Cần phải chủ cái TÂM, tâm cho thanh tịnh, định cái TRÍ, trí phải tự nhiên. Lục đục được an, lục thần đầy đủ, hễ có lục đục thì có lục trần, mà có lục trần thì mới sanh lục tặc. Có lục tặc thì hại lục căn, lục thức, lục thần nên sa vào lục đạo. Ấy là kiếp con người không có nguơn thần chấp chánh, để thức thần đương quyền thì dầu có sống, sống một cách vất vả, như bù nhìn trợ trợ, để gió lay người đẩy.

Vậy con người cần phải phân biệt cái nào là nguơn thần, cái nào là thức thần, sự nào chơn, điều nào giả. Có khi thức thần tính làm chuyện quấy quá, tội tình, vô đạo đức mà trong đó lại có nguơn thần không chịu cho làm những chuyện quấy quá.

Nguơn thần muốn làm điều ích lợi chung, còn thức thần thì toan bề ích kỷ.

Sự nào không cần rút lương tâm là của nguơn thần muốn vậy, còn sự nào nhưt nhối lương tâm là của thức thần ham muốn, khiến sai.

Trong tâm con người có nguon thân và thức thân, khi thì muốn động tác, lúc lại chịu vô vi, ấy là hai điều khá chọn lựa. Phải biết chọn tâm, đạo tâm khác xa. Giả thân, chọn thân hai thứ.

Sao là chọn thân, giả thân? Ngoài cái giả thân này, còn một cái chọn thân khác nữa. Chọn thân ấy là chi? Là nhị xác thân vậy. Cái xác thân ấy vững bền muôn kiếp, sống mãi bằng Trời, không tử không sanh, không thêm không bớt. Luyện đặng cái chọn thân này thì trường sanh bất tử, khỏi chịu quả báo luân hồi, đời đời kiếp kiếp an hưởng vui chơi nơi Bồng Lai Tiên Cảnh, ấy là Chọn Nhơn vậy.

THẦY thấy người đời hằng lầm tưởng cái giả thân (nhon thân) này tu luyện đặng cầu bất tử trường sanh. Khờ lắm thay! Dại lắm thay! Bởi câu chấp mà sa mãi tội tình, trầm luân muôn kiếp. Cái xác thân nặng nề, như bản thúi tha này còn ham hố làm chi. Cái điểm linh hồn bị mang xác thịt này, chẳng khác chi bị núi Thái Sơn dẫn chận. Cái điểm linh hồn ngày nào bỏ đặng xác thân này thì chẳng khác chi để gánh Thái Sơn xuống vậy.

Người tu hành đắc đạo không bao giờ chịu mang xác thịt này nhiều ngày. Ở thế, nó nặng nề lắm, đường xa muôn dặm voi voi, dầu dùng sức ngựa truy phong đi mãi kiếp cùng đời chẳng thấu, chớ linh hồn mà đặng bỏ xác thịt nặng nề này rồi thì trong bốn biển nháy mắt đến nơi tận chốn.

Linh hồn ra khỏi xác thân này thì mừng vui không xiết, khoái lạc vô cùng. Những linh hồn nào còn nặng nghiệp quả tiền khiên phải chịu vâng theo Tạo Công sai khiến, mượn xác thịt lập công, trả cho rồi nghiệp quả. Những Phật Tiên ngày trước cũng dùng điểm linh quang giáng thế,

mượn xác thịt mà luyện đạo. Lấy nguon khí, nguon tinh hiệp cùng nguon thân tạo nên Tiên Phật. Có nhị xác thân thì từ đó sắp sau mới là có thứ ngôi địa vị, chớ điểm linh quang là một cái yểng sáng mà thôi, nhưng cũng biết linh thông biến hóa.

THẮT TÌNH

Đây THẦY nói về thất tình là hỷ, nộ, ái, ố, ai, lạc, cụ.

Con người vì bị thất tình, lục dục mà hao tổn tinh thần, tiêu mòn khí phách. Nó luống đầy xô nhon loại vào ao lừa núi gươm, hang sâu, vực thẳm.

Hỷ, nộ, ái, ố toàn là sự thường tình, hèn thấp của con người, lúc mừng khi giận, con ghét hồi thương, không chừng không mực.

Hỷ là mừng, nộ là giận. Hễ gặp sự vui thích, thỏa mãn lòng dục thì mến mà mừng. Còn gặp điều nghịch ý, bất mãn tâm tà, lại thăm lại sâu mà giận. Bị vậy ngũ khí, tam huê mới mau hao kém.

Ái là yêu, ố là ghét. Hễ thuận tình trứu mến, khoái sự ái ân thì mê thì thích mà yêu. Còn nghịch chỗ muốn ham, trái lòng thèm muốn, lại đổ lại ganh mà ghét. Bị vậy tinh huyết, thần lực mới chóng giảm suy.

Còn những ai, lạc, cụ là buồn, vui, sợ, thì cũng là những món rất hại trong đám thất tình, nên ví không sớm khừ trừ cho tiêu ắt nó cứ mãi khuấy rối con người mà bắt phải sa vào những thói thấp hèn, ngu dốt.

Làm người phải lập chí cho cao thượng, đừng để thất tình cám dỗ, lục dục khiến sai. Mình phải mạnh bạo, cương quyết mà làm chủ nó, chớ đừng yếu ớt lồi thối để nó làm

chủ mình. Rồi nó muốn chi cứ phải vùa theo nó mãi hay sao?

Ngoài những thất tình, lục dục lại còn tam thi, cửu cô, ấy cũng là mối hại cho người.

Tam thi thần ở tại thượng tiêu, trung tiêu, hạ tiêu. Ba con quỷ này trấn ba cửa ải, không cho thần, khí giao thông với càn khôn thăng giáng. Còn chín con ma nọ, lại giữ chín lỗ khiếu không cho tiên thiên tiếp ứng với hậu thiên chi khí, thành thử con người phải chịu sa đọa mãi hoài.

Vậy người luyện đạo, tu đơn là phải khử trừ bao nhiêu trở lực ấy cho tiêu tan thì tam tiêu, cửu khiếu mới có thể xung thông trời đất được.

Thí dụ như quả cầu (balle) cứ bơm hơi vô mãi cho đầy đủ, no nê, nhưng phải coi chừng vá mấy lỗ trống cho kín lại thì bơm nó mới còn chứa hơi lại. Nhỏ như mũi kim, nó cũng xì hơi ra hết. Các con dậu có bơm mãi cũng vô ích. Lỗ trống ấy ở đâu? Là giống gì? Là nhãn, nhĩ, tỷ, thiệt, thân, ý, mấy đường cốt đạo, dương quan và ái, ô, sân, si chớ chi. Các con bơm mãi vào mà không bít, vá hàn nó lại thì nó xì lọt ra ngoài hết, các con nên chú ý, ấy là phép tu luyện. Người tu hành chẳng nên nóng giận, nóng giận không tốt; mà cũng nóng giận đặng vậy, nhưng nóng giận về lẽ nghĩa, chớ không nóng giận về khí huyết sanh ra.

THI

Thất tình, lục dục sớm trừ xong
Luyện tập ngày đêm sửa tâm lòng
Khử diệt thất tình an tánh thiện
Tu hành phải để chí không không.

Tam thi, cửu cô đặng trừ yên
Cửu khiếu thông thương luyện Đạo huyền
Thần khí giao hòa tâm huệ phát
Âm dương hỗn hiệp đắc thành Tiên.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

16 tháng 9 Bính Tý (1936)

TÒN TÂM DƯỠNG TÁNH

THI

CAO minh chánh đại phục linh căn
ĐÀI chiếu điện quang đạo lý hoằng
THƯỢNG phẩm chi nhơn tâm tánh thiện
ĐẾ thành cơ hội đắc siêu thăng.

THẦY lấy làm vui cùng các con mà giờ nay nự giá trước đàn để chỉ bày đôi lời đạo đức cho các con rõ thấu nguồn cả cội cao mà trau giồi linh tánh cho hiệp với không khí thượng tầng là cơ siêu phàm nhập thánh. (Cười...)

THI

Tồn tâm dưỡng tánh kiến Như Lai
Đạo pháp thông lưu huệ đức khai
Thường chuyển pháp luân minh lý nhiệm
Nhứt tâm tu luyện đắc tam tài.

Các con ngày hôm nay mà đặng nắm mối Đạo vào trong thì rất là hạnh phúc. Từ cổ chí kim đã biết bao nhiêu là lời Thánh Hiền để lại mà khuyên thế độ nhơn, ngặt vì đời không chịu tầm chỗ u huyền thâm viển, thành thử thế tục ngày luống biến thiên, nhơn tâm ngày càng trụ lạc, đạo

đức ngày một lu lờ, bèn xô đẩy con người cứ mãi xa lữ cội phước nguồn lành, mà vương phải vào vòng luân hồi lục đạo. THẦY rất lấy làm tội nghiệp, xót thương, đau đớn, THẦY bao nỗ niềm nhiên tịnh tọa để xem cho bấy con lữ lữ lần nào đùn cục nhau mà đắm đuối chôn sông mê bể khổ. Ôi! Những luồng gió thảm vang lừng, những tiếng sóng sào xao xác, nó hằng xúc động tận đến tâm THẦY. Vậy nên THẦY phải đành phé Ngọc Kinh mà đem chơn lý Đạo Huỳnh để cứu vớt sanh linh trong thời hạ nguon mặt kiếp này.

Vả trong đời, nhơn loại phải phân ra làm ba hạng người: trên là thượng trí, dưới là hạ ngu, ở giữa lại có hạng trung nhơn là đám phổ thông tầm thường.

Bực thượng trí ấy là hạng Thánh Triết, là đám con giữ được cái tâm hồn thiên nhiên chí thiện chí mỹ của Trời phú cho nên lòng trắc ẩn dồi dào, khỏi dạy mà xử thế cũng không sai lẽ Đạo. Đến bực tầm thường là hạng trung nhơn của xã hội thì thiện tánh tuy đã thiên di, song hễ có dạy là mau thức tỉnh. Duy có đám hạ ngu thiệt là rất khó, tuy nhiên nếu lấy đạo đức mà tập rèn, huấn luyện cho dày công tất cũng có thể mở mang tâm trí được.

Trời đã sanh ra loài người thì đã phú cho một cái tánh thiện lương để người nương đó mà trau dồi cho sáng rõ thêm lên, hầu tấn hóa lần lần cho đến bực cao siêu thuần túy. Nào dè người bị thâm nhiễm thói đời vật chất, cứ mãi dần thân vào vòng tục lụy mà thiên tánh biến đổi, đến phải dang xa nẻo Đạo.

Tánh ấy là gì? Tánh là nguyên lý sở dĩ sanh ra nhơn loại, thế nên cái bản nguyên về tinh thần của con người là lý.

Lý ấy rất linh diệu thiêng liêng, của Trời đã phân ra mà ban cấp cho mọi người, nên lý ấy tức là tánh vậy. Của Trời là lý, về người là tánh; lý, tánh như nhau, vì thế nên Trời với người mới có thể ứng tiếp liên lạc nhau rất là mật thiết, bởi vậy người hễ muốn tính sự gì tuy chưa làm ra mà Trời đã biết trước.

Trời với người cũng đồng một lý, một khí mà ra, thì không cảm ứng nhau sao được. Vậy người nếu biết trau dồi linh tánh cho thiệt sáng suốt anh minh thì tự nhiên giao tiếp với Trời, thiệt là chẳng khó. Thế mà người đã linh hơn vạn vật, đã có cái bản tánh thiêng liêng rất quý báu vô giá như vậy, có sao người chẳng trau dồi mà cứ để lu lờ như bản ngày một chồng lấp thêm lên mãi mãi. Ôi! Khờ lăm thay! Nghiêu, Thuấn cũng người, mà dẫn cho Tiên, Thánh, Phật thì trước kia cũng vẫn là người.

BÀI

Cơ mầu nhiệm huyền diệu diệu
Lý thiên nhiên bí yếu cao thâm
Mấy ai để chí kiếm tầm
Hầu toan đào luyện chơn tâm thiện từ.
Phải biết rõ dinh hư tiêu trường
Phải nghĩ suy độ lượng độ đời
Kiếm tâm tận chỗ cùng nơi
Người đồng một tánh của Trời ban cho.
Muôn vật đồng trong lò Tạo Hóa
Hậu bạc chung căn bã trực thanh
Cho nên có dữ có lành
Dữ lành tại bởi tập tành thói quen.

Tánh dốt nát ngu hèn người tạo
Giám hãm vào lục đạo luân hồi
Bởi chung chẳng biết trau dồi
Đặng cho bốn tánh phục hồi cội căn.

Tánh thì thiện như trăng tỏ rạng
Tánh ấy là Thiên mạng ban cho
Tánh đâu lại có vạy vò
Tánh lành thông suốt ráng mờ kiếm ra.

Tâm tánh đặng hiệp hòa trời đất
Mà thông đồng muôn vật thể gian
Tánh như thể một con đàn
Không đi thường ắt mọc tràn chông gai.

Tánh như nước chảy dài là thiện
Tánh luyện đào phát triển tinh vi
Tánh là cách vật trí tri
Người người cần phải gắn ghi trau dồi.

Đem trở lại vị ngôi cao thượng
Đặng an nhàn thọ hưởng phước hồng
Người nào còn giữ đặng lòng
Cho mình mãi tiếp không không chói lòa.

Người quân tử chẳng xa tâm tánh
Gìn cái tâm cho chánh đáng tin
Nó là một vật thần minh
Đừng cho lục đục, thất tình lấp chôn.

Giỏi luyện mãi tâm hồn hiển đạt
Hậu thì làm mà bạc thì thôi
Ngày đêm cố gắng tô bồi
Cũng như ngọc báu có giỏi mới xinh.

Tâm thì thiện mà linh uyên bác
Giữ cho còn thì phát Thiên cơ
Đừng cho hư hỏng vất vơ
Muôn ngăn nước phải đắp bờ trước khi.

Người để tâm mất đi mạng dứt
Trong thân người quý nhất là TÂM
Mất đi nào khác thú cầm
Thánh Hiền biết giữ cái tâm cho còn.

Tâm ráng đức muốn tròn hay méo
Tâm nhờ người thợ khéo đó con
Tâm gìn đừng để hao mòn
Làm cho nhớ bản thì còn chi không?

Nghiêu, Thuấn dữ nhờn đồng là đó
Người với ta nào có khác chi
Thánh Hiền làm đặng khó gì
Biết nuôi tâm tánh gọi thì Phật Tiên.

THI

Tiên phạm cũng bởi tại tâm ra
Tâm vạy thì làm những quý ma
Tâm chánh còn nuôi thành thánh đức
Tiểu nhờn vì bởi mất đi mà.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

22 tháng 9 Bính Tý (1936)

THAM THIÊN NHẬP ĐỊNH

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con.

Đây THẦY giải về THAM THIỀN NHẬP ĐỊNH.

THI

Tham thiền tâm lý huệ tâm khai
Luyện đạo vận hành tạo Thánh thai
Nhập định gom thân minh trực giác
Thông công thiên địa phục Như Lai.

Người tu hành cần nhứt là phép tham thiền đặng tâm cái lý Đạo cao siêu của Tạo Công đặt bày trên mấy cõi hư linh ngũ cho thấu triệt đến cả cõi nguồn nguyên thủy.

Không tham thiền định trí thì làm sao đoạt nổi Thiên cơ, hiểu điều mắc mỏ cho được. Thế nên người tu hay người không tu mà muốn hoát thông sự vật, tham cứu nguyên nguyên thì làm sao cũng phải tham thiền.

Vả lại đã sanh ra đứng làm người mà nếu không hiểu biết cõi nguồn như loại, ví như loài người bắt đầu bởi đâu mà có? Có làm chi? Sao lại sanh rồi tử? Tử rồi sanh? Mà cứ mãi mãi, hoài hoài vương vấn với bánh xe luân hồi của Tạo Hóa? Vào chi chỗ trần ai cay nghiệt, biển khổ sông mê, để chịu mang lấy kiếp nặng nề mà luống khổ tâm lao碌, sớm thăm chiều phiền, rày than mai khóc? Nếu tự hỏi mình bao nhiêu vấn đề ấy mà chẳng gia công nghiên cứu, tham khảo suy tầm cho tận cùng đáy bể, hầu trực giác được cái nguyên lý của Đạo thì há còn phương pháp nào khác nữa đâu! Vậy phương pháp ấy chính gọi là THAM THIỀN đó.

Không tham thiền thì làm sao mở mang trí hóa để đạt cho thấu cái lẽ hư vô huyền diệu. Nhưng phương pháp tham thiền rất là khó lắm. Trước hết, cần phải chủ cái tâm vào một tư tưởng nào cho cao thượng, rồi mới lấy cái tư tưởng

thanh quang ấy mà nghĩ ngợi cho cùng, xét suy cho tột thì huệ tâm tự phát, trực giác tự khai, chừng ấy chơn lý nó mới hiện bày ra một cách rõ ràng, minh bạch.

Con người đã sẵn có cái Thiên tánh đặc biệt của Trời ban phú cho từ lúc mới đi đầu thai, rồi xuống ở thế gian này lại cần phải mượn lấy xác phàm mà kinh nghiệm mọi lẽ của trần để cho lần lần trở nên uyên bác, hầu tấn hóa mãi trên con đường đạo đức vậy.

Vẫn biết thế gian là bể khổ sông mê, nhưng chính thế gian lại là một chốn học đường của muôn loài vạn vật. Nhờ học đường ấy mà muôn loài vạn vật mới mở mang trí hóa, sáng suốt tinh thần, để tấn bộ trên nấc thang cao thượng.

Làm người là cần phải học hỏi, có học hỏi mới thông đạt minh mẫn, mới biết lẽ dữ điều lành, mới tường đường quý sự phải, mà tránh cho khỏi tội tình. Chớ nếu không học hỏi thì điểm linh quang phải trở nên mê muội mà người cam đốt nát ngu hèn.

Bao nhiêu những món bày trò ở nơi trước mắt là bao nhiêu những bài học hay ho, hữu ích cho người, bất luận tốt hay xấu, bất cứ dữ hay lành, chi chi cũng có thể làm bài học được. Sự nào tốt đẹp, cao siêu, thuần khiết thì nên lấy đó mà làm mẫu mực để luyện trau, rèn đúc tinh thần; việc nào xấu xa, hèn mạt, bạo tàn thì nên xem đó như tấm gương soi, để sửa đổi cải canh đức tánh. Cái bước đường lầm lạc đã trải ngày nay tức là cái bài học phòng ngừa khỏi vấp ngày mai. Trên đời nào có cái chi là vô ích bao giờ? Ích hay vô ích là chỉ tại nơi mình biết dùng hay không biết dùng đó mà thôi.

Người tu hành tuy chẳng tầm chương trích cú, tuy không

nấu sử sôi kinh mà cũng có thể rõ thông suốt cả cái lý của đời rất nên đúng đắn. Rõ thông như thế là nhờ nhập định tham thiền, rồi được trực giác nơi tâm thì tất nhiên trí huệ quang minh phát triển mà giúp cho thần hồn lẹ thấy mau nghe, nên không học mà tự nhiên cũng biết.

Không học mà biết là do nơi cái lương tri, lương năng nó phát lộ được trong tâm thần, làm cho cơ đạt thức phải khai minh sáng suốt.

Vậy nên người tu cần nhứt là phải tham thiền, có tham thiền mới nghĩ ngợi được đến lý thiên nhiên của cơ Tạo Hóa mà thấu triệt cái bản thể hư vô, rồi mới thấy rõ cuộc đời ấy chỉ là trường mộng ảo. Các vật đã la liệt khắp bày trên mặt địa cầu này thì chẳng bao lâu nó thấy phải rã rời, đời đời chẳng khác nào như mù tan, như sương rã, như khói tỏa, như mây bay, nên cuộc đời nào có vững bền đâu, chỉ là một giấc huỳnh lương, một cơn hồ điệp, bởi vậy nên mới có câu “*Thế sự vạn ban đô thị giả.*” Biết vậy rồi tự nhiên con người mới gắng chí lập tâm, quyết phứt bỏ cuộc giả hư, mà mong kiếm tìm nơi chốn thật, hầu có thoát thân ra khỏi chốn mê đồ, trần khổ.

Nhưng hễ muốn tham thiền cho có kết quả thì phải lo nhập định cho hẳn hoi. Nhập định là cốt để cho tâm thần an ổn, nghĩ ngợi, hầu có sửa mình mà trừ khử các bệnh do trong cốt tủy và diệt xong cả mấy mối loạn của thất tình, lục dục khiến xui, khuấy rối đêm ngày. Rồi gom các tư tưởng vào nơi khối óc, đừng cho nó tưởng nhớ bá vơ những điều không tốt, lại ráng gắng công tập luyện nó sao cho lần lần trở nên thuần túy tinh anh. Mà phải nuôi cái tư tưởng ấy cho cao thượng, trọn lành mãi mãi, đừng để ngoại vật lẫn

vào báo hại tâm hồn xao động. Được vậy rồi mới hồi quang phản chiếu nơi tâm mà thấy cũng như không thấy, nghe cũng thể không nghe, biết cũng dường không biết. Vạn sự thể gian đều không lưu ý vào chi hết ráo.

Hễ nhập định đặng như vậy thì tham thiền mới thấy kết quả tốt đẹp phi thường, vì mỗi khi tham thiền mà trầm tư mặc tưởng vào một vấn đề gì thì các bộ phận, máy móc trong châu thân nó lần lần ngưng nghỉ bớt, mà để cho chơn thần các con xuất ra khỏi xác theo làn tư tưởng lóng nghe cái lý thiên nhiên.

Cũng có kẻ tham thiền mà bị điên cuồng, ngây ngẩn, ấy cũng tại tham thiền mà không nhập định cho an thần rồi tưởng xét quá, làm cho xao động tâm linh, nên ra đến thế. Nếu rủi bị vậy thì chỉ phải tịnh an cho đúng là tất sẽ huòn phục lại ngay.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

22 tháng 9 Bính Tý (1936)

LUYỆN ĐẠO

THI

NAM Bắc cộng hòa đạo lý minh
PHƯƠNG châm thoát khổ luyện tâm linh
GIÁO truyền cơ nhiệm siêu tam giới
CHỦ định huòn hư tạo Thánh hình.

Đây THẦY giải về thiên LUYỆN ĐẠO.

Phương pháp luyện đạo là một phương pháp để đoạt huệ đặng siêu thăng. Người tu hành đã ăn chay mà không luyện

đạo, thiệt là rất tiếc cho những đứa còn mê như thế lắm.

Mà tại sao THẦY lại buộc các con luyện đạo đều phải giữ tròn ngũ giới cấm? Tại phép luyện đơn là không phải dễ. Nếu các con phạm quy điều, không giữ giới, thì không bao giờ các con tu đắc quả đặng.

Sự ăn chay là bổ cho tiên thiên, còn ăn mặn lại bổ cho hậu thiên. Các con nếu ăn mặn mà luyện đạo thì chơn thần bị khí hậu thiên làm như bần nặng nề mà khó thể xuất ra cho khỏi vùng trung giới được.

Còn sự dâm dục là một điều quan hệ nhứt cho người tu. THẦY đã nói một nhều tinh dịch của các con tức là một khối tinh thần. Nên nếu các con để nó chảy lọt ra ngoài chừng trong một nhều, thì cũng đủ cho các con phải hư hại đến hình hài thể phách rồi, hưởng chi mấy nhều tinh rót lọt ra đó là mấy điểm tiêu linh quang. Sau các con chết, chúng nó sẽ kéo đến Nghiệt Cảnh Đài mà bắt thường Thiên mạng. (Cười...) Các con phải biết Thiên mạng chớ không phải là nhơn mạng đâu nghe!

Trong xác thân của con người có bảy thể cần yếu là chơn dương, tinh, khí, thần, xương, máu, và thịt.

Đây THẦY giải về DƯƠNG.

Con người sống là nhờ dương khí nó châu lưu trong thân thể mà nuôi nấng cho các chất yếu cần của nhơn thân. Nên hễ dương khí khi nào đã tuyệt thì tức khắc con người phải dứt hơi liền. Vậy người luyện đạo phải lấy phép hô hấp rồi dụng công phu vận chuyển dương khí ấy vào châu thân cho tráng kiện thêm và cho thông lưu khắp chỗ để đuổi các khí uế trước, nặng nề ra thì bảo không vĩnh tồn sức khỏe sao

được? Và người luyện đạo cũng nhờ chơn dương ấy mà tạo nên Huệ Mạng Kim Cang. Phải dùng hô hấp mà đem khí hạo nhiên vào chơn thể. Còn tinh, khí, thần là một cơ quan bí yếu của loài người. Có tinh, khí, thần mới tạo thành Chơn Đạo.

Thần là chủ nhơn ông, tức là điểm linh quang của Trời ban cấp; khí là cái khí hư vô để giúp cho cơ thể con người được an nhàn, vô bệnh; mà muốn rõ căn nguyên thần, khí thì phải truy tầm diệu lý Thiên cơ mới được. Diệu lý Thiên cơ đó là phép chơn truyền mà THẦY đã ban bố cho các con tu luyện ngày nay đó vậy.

THẦY giải về bảy thể của linh hồn.

Linh hồn của con người từ ở cõi Bồng Lai Tiên Cảnh hoặc Cực Lạc Niết Bàn mà muốn đầu thai xuống cõi hạ giới này là cõi thứ bảy thì đã phải trải qua sáu cõi hư linh ở thượng tầng không khí, mà mỗi khi trầm xuống mỗi cõi hư linh thì linh hồn phải chịu dưới quyền cấu tạo của Tạo Hóa chi cơ, nghĩa là phải thọ bảm thần khí ở cõi hư linh đó mà bao bọc thêm ra ngoài một lớp thể chất nữa, mà hễ càng trầm xuống xa chừng nào thì lại càng nặng nề thêm chừng nấy. Khi trầm xuống đến cõi dục giới này lại còn phải mang thêm một cái xác thân phàm tục trọng trước đủ điều, nhưng cũng nhờ có cái xác thân phàm, đủ đầy tam bửu ngũ hành mà kẻ giác ngộ con đường lành lo tu hành đặng có tấn hóa trở về nguyên vị cũ. Đó là THẦY giải về sự thối hóa hay tấn hóa của linh hồn do luật dinh hư của Tạo Hóa. Chí như ngày hôm nay, nhằm thời kỳ Thiên ân đại xá, THẦY giáng trần gieo rải mối chơn truyền để độ rỗi cả toàn linh, tức là THẦY vạch con đường tắt cho tiên thể hay kim thân của

các con về thẳng nơi THẦY, khỏi phải ngưng nghỉ ở mấy cõi hư linh để cõi cho rồi bấy lớp thể chất bao bọc lấy linh hồn.

Thăng.

19 tháng 8 Bính Tý (1936)

TAM THỪA CỬU CHUYỂN

THI

NGỌC chiếu huy hoàng vạn vật minh
HOÀNG Thiên chuyển hóa độ quần linh
THƯỢNG thừa tâm pháp truyền ban thể
ĐẾ lĩnh thi ân nhứt quyện kinh.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THẦY miễn lễ, các con an tọa.

THI BÀI

THẦY xuống thế kỳ ba khai Đạo
Đem ba nền tôn giáo thuyết minh
Gây thành chủ nghĩa hòa bình
Đại đồng chánh lý, Đạo Huỳnh phát hưng
Quay bánh phép chuyển luân trở lại
Vớt chúng sanh khỏi hại luân hồi
Tiên hành phục đáo cự ngôi
Phá tan tứ khổ, dứt rồi nghiệp duyên
Chốn sông mê sẵn thuyền cứu vớt
Nước cam lồ rửa bớt oan khiên
Muốn làm nên Phật Thánh Tiên
Thì THẦY khẫu khẫu tương truyền cho tu

Đặng vệt phá ám mù tục tánh
Rồi noi theo đường chánh tâm phăng
Luyện thân không khí thượng tầng
Kim thân xuất hiện đặng đặng kinh thanh
Có hai lẽ là lành với dữ
Có hai đường là tử với sanh
Biết tu thì đặng chứng thành
Không tu phải chịu nhọc nhằn bại vong
Tu cũng có đi vòng đi tắt
Đi tắt là ngộ đắc Thiên cơ
Công viên quả mãn đoạt cờ
Nương theo xá lợi đơn thơ triệu hồi
Đi vòng cõi cho rồi thất phách
Trả quả mà rửa sạch lòng phàm
Tùy cơ tấn hóa mà làm
Vòng quanh khu ốc quét tam tâm tà⁽³⁾
CAO ĐÀI GIÁO kỳ ba chánh giác
Người chán đời tầm đoạt chơn truyền
Đại thừa Đạo chánh tiên thiên
Luyện hồn chế phách đặng Tiên hưởng nhàn
Trong cửu chuyển phải tàng tâm pháp
Phải y hành cho hạp phép tu
Ở ăn theo lẽ hạp phù
Trước tua vệt phá ám mù cho tan
Làm Tiên Phật phải tàng cơ nhiệm
Phải tham thiền mà kiếm lý minh
Nhứt là dưỡng khí, tồn tinh
Tinh khô khí tận, thần linh chẳng còn

⁽³⁾ Tam tâm là: tâm quá khứ, tâm vị lai, tâm hiện tại.

Sơ NHỨT CHUYỀN lo tròn luyện kỹ
Xây đắp nền thần khí giao thông
Diệt trừ phiền não lòng không
Thất tình lục dục tận vong, đơn thành
Tâm đạo phát thanh thanh tịnh tịnh
Dưỡng Thánh thai chơn bình Đạo huyền
Ngày đêm cướp khí hạo nhiên
Hiệp hòa tánh mạng, hồng diên giao đầu
Sang NHỊ CHUYỂN điệu mâu ứng lộ
Bế ngũ quan Tứ Tổ quy gia,
Âm dương thẳng giáng điều hòa
Huân chung đầm ấm tam hoa kiết hườn
Khai cử khiếu kim đơn phan luyện
Vận ngũ hành lưu chuyển càn khôn
An nhiên dưỡng dục chơn hồn
Làm cho cứng cáp, lớn khôn diệu huyền
Đến TAM CHUYỂN hậu thiên ngưng giáng
NHỨT BỘ thành ngọc bảng đề danh
Công phu khứ trực lưu thanh
Linh đơn một phẩm trường sanh muôn đời
Qua TỨ CHUYỂN cơ Trời phát lộ
Thoát ngoài vòng tứ khổ trần ai
Gom vào tư tưởng trong ngoài
Luyện phan trong sạch Thánh thai nhẹ nhàng
NGŨ CHUYỂN Đạo thông tàng cơ nhiệm
Ngôi định thần tâm kiếm căn nguyên
Xuất thần lên cảnh Thần Tiên
Học thêm tâm pháp bí truyền cao siêu
Lân LỤC CHUYỂN tam điều bất động
Tâm vô vi trống lỗng căn cơ

Bụi trần không thể đóng đờ
Linh đơn hai phẩm giứt cờ Thánh Tiên
THẤT CHUYỀN pháp hạo nhiên chi khí
Luyện chơn thần quy vị hưởng an
Linh Sơn nở búp sen vàng
Cởi rời bảy thể nhẹ nhàng biết bao
BÁT CHUYỂN đức thanh cao thắm nhuận
Đến bực này thì chứng Kim Tiên
Không không, không hậu không tiền
Không hay không biết, không phiền não an
Lửa cung Ly nấu vàng cung Khảm
Lọc âm dương hai tám thành cân
Hồn còn nung nấu xác thân
Nhưng không dính líu bụi trần vào tâm
CỨU CHUYỂN đắc, Lôi Âm an hưởng
Mặc vui chơi bốn hướng ba nhà
Rượu cờ vui thú sen tòa
Đào Tiên chung cuộc điều hòa cảnh không
Phép Tiên Phật thần thông vô lượng
Ứng hóa linh cao thượng toàn năng
Quý thay cảnh báu chi bằng
Nghêu ngao khiển hứng gió trăng khó lường
THẦY chỉ sơ con đường TRUNG ĐẠO
Đạo trung hòa thánh giáo phát minh
Trung là nguồn cội nhơn sanh
Không chinh không đảo chung quanh quy về
Trung là cốt không xô chẳng xích
Trung là không lúc ít hồi nhiều
Trung bình bằng thẳng một chiều
Vật chi không khỏi ngoài điều cái trung

Không thái quá, không dùng bất cập
Giữ bực thường bồi đắp thiện căn
Lương tri lại với lương năng
Mở mang trí hóa Đạo hằng luyện tu
Hòa âm dương thượng phù ngưng giáng
Kết lại thành hình trạng chúng sanh
Âm dương phản đối vận hành
Huân chung đầm ấm hóa sanh muôn loài
Người luyện đạo đừng sai Thánh huấn
Mà để làm triệu chứng đơn kinh
Người tu trước phải dọn mình
Cho thanh bạch tượng, cho tinh sạch lòng
Giữ ngoài rồi gìn trong đúng đắn
Để cho tâm an lặng không không
Ấy là thần khí giao thông
Cần Khôn thẳng giáng, cạo rỗng xuống lên
Pháp CỨU CHUYỂN là nền thanh khiết
Thoát luân hồi đoạn diệt oan khiên
Còn chi nghiệp quả nối chuyền
Tâm không đặc Phật, thành Tiên tại trần.

THI

Trần ai đày đọa biết bao hồn
Sóng đục đời người chịu lấp chôn
Nặng nghiệp oan khiên nhờ quả kiếp
Tùy cơ tấn bộ mới là khôn.

THẦY ban ơn các con. THẦY thẳng.

18 tháng 9 Bính Tý (1936)

DƯỠNG SANH TÁNH MẠNG

THI

CAO đại hư vô quán nhứt trung
ĐÀI liên cử phẩm hóa thiên trùng
BỒ đề tâm niệm minh minh đức
TÁT [Tác] Đạo thâm vi dụng đại hùng.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

THI

DƯỠNG dục muôn loài trở lớn khôn
SANH linh giác ngộ bảo chơn hồn
TÁNH cùng Thiên lý thông cơ Đạo
MẠNG lệnh THẦY truyền diệu pháp môn.

Đây THẦY giải qua DƯỠNG SANH TÁNH MẠNG.

THẦY lập Đạo tại xứ Nam này nhằm thời kỳ cuối cùng của nhơn loại. Các con ôi! Vách tường sắp đổ, nạn khổ hầu kề, THẦY há nỡ điềm nhiên tịnh tọa để xem cho bây con sắp phải tận vong tiêu diệt sao? Thế nên THẦY không nài gay khổ nhọc nhằn đem mỗi Đạo mà cứu vớt các con trong hồi khẩn cấp này.

Các con khá biết: Đạo có ba nguồn, ba nguồn ấy là cái số cuối cùng của trời đất. Trước hết, mở đầu là THƯỢNG NGUỒN. Thượng nguồn đây chính là nguồn tạo hóa, là nguồn đã gây dựng cả càn khôn vũ trụ. Vậy khi mới tạo thiên lập địa, nhơn loại sanh ra thì tánh chất con người rất đổi hồn hồn ngạc ngạc, còn đang thuần phác thiện lương, nên chi cứ thuận tùng Thiên lý mà hòa hiệp dưới trên,

tương thân tương ái. Thời kỳ ấy người người đồng hấp thụ khí thiên nhiên, nên hằng cộng hưởng thanh nhàn khoái lạc mà vui say mùi Đạo tháng ngày. Bởi đó, đời thượng cổ mới có danh là đời THƯỢNG ĐỨC, mà thượng nguon ấy cũng kêu là nguon THÁNH ĐỨC nữa.

Kể đó bước qua TRUNG NGUON thì nhơn tâm bắt nhứt, tập quán theo thói đời, thâm nhiễm những nét xấu mới làm cho xa mất điểm thiện lương, bèn cậy ở sức mình mà hiếp bức lấy nhau, chém giết lẫn nhau, tương sát tương tàn, mạnh còn yếu mất thì mới sanh ra biết bao trường huyết chiến, không còn kể đồng loại đồng chủng, đã lợt tình đồng nghĩa đồng bào. Bởi đó, đời trung cổ mới có danh là đời THƯỢNG LỰC, mà trung nguon ấy cũng kêu là nguon TRANH ĐẤU nữa.

Tiếp đến HẠ NGUON, sự tranh đấu ngày càng ráo riết, dữ tợn, góm ghê thì nhơn loại lại chê sức mạnh mà dùng não cân nên mới bày ra chước quý mưu tà, kế sâu bẫy độc, thiệt là khốc liệt phi thường. Song đó cũng lẽ tự nhiên, càng tranh đấu mới càng tấn hóa. Ngặt càng tranh đấu lắm lại càng ác liệt lắm, nên tranh đấu thết phải đến ngay thời kỳ tiêu diệt. Bởi đó, đời hiện tại là đời MẠT KIẾP, còn hạ nguon này là nguon ĐIỀU TÀN.

Nhưng hễ loạn là tới trị, vong tất phục hưng, nên nguon tiêu diệt tất sẽ bước đến nguon bảo tồn là nguon đạo đức phục hưng, để sắp lập lại như đời thượng cổ, thế nên cũng gọi là nguon TÁI TẠO.

Vậy nhơn loại bước qua thời kỳ này là thời kỳ quy nhứt thống, đại luân hồi của thiên địa đó. Mà ngày nay đã đứng số nhứt định của Tạo Đaoan, đã tới nguon cuối cùng của

thiên địa, vì tính ra thì đã mười hai vạn chín ngàn sáu trăm năm, nên đã tới thời kỳ tạo thiên lập địa một lần nữa.

Các con, ngày nay THẦY đã đến đây rồi là THẦY muốn ngửa tay ra mà tế độ các con. Vậy các con phải nương núp lấy Đạo mẫu, ráng luyện chơn tánh cho thuần dương thì ắt tránh khỏi cuộc dinh hư tiêu trưởng của đời sắp đến, nghe các con!

Vả sự tu hành là phương giải thoát cuộc đời khốn nạn khổ tâm, nên người quân tử hằng chú trọng về tinh thần mà cố gắng trau giồi đạo đức. Các con phải biết rằng hễ muốn cho chơn thần đặng tinh khiết thì phải giữ gìn thân thể cho tráng cường, muốn dưỡng phần hồn tất phải nuôi phần xác. Bởi thế, các con chẳng nên trọng vô mà bỏ hữu, hay là trọng hữu bỏ vô. Hữu, vô phải nương núp với nhau cho mật thiết mới được. Phép tu phải đừng ép xác hủy mình, vì hễ xác phàm mà khương kiện thì linh hồn mới đặng thông huyền.

Đây THẦY chỉ sơ sự NUÔI THẦN HỒN cho các con rõ.

PHẬT GIÁO chú trọng về HU VÔ TỊCH DIỆT, để nuôi lấy tâm thần, nên dùng phép thiền tọa mà gìn lòng, không cho xao động.

TIÊN GIÁO thì thích sự THANH TỊNH VÔ VI để tự nhiên tùy tùng Thiên Lý, cứ mãi gom thần định trí cho đến chỗ yếu yếu minh minh, quyết không để cái tâm lưu luyến hồng trần mà trợ lực cho thất tình, lục dục đẩy lên làm quấy.

Còn NHO GIÁO lại là TỒN TÂM DƯỠNG TÁNH chỉ

tịnh tọa mà bảo dưỡng cho còn cái tâm lạc thiện, háo đức, cái tánh tiết độ cao siêu.

Ấy vậy, nay các con nếu muốn dưỡng trau phần hồn cho thanh khiết thì cốt nhứt là đừng để tâm thần lay động, phóng túng ra ngoài, mà cần phải giữ sao cho tự nhiên, yên tịnh luôn luôn mới được.

Vả trong thân thể con người thì có chi báu trọng, cao quý, yếu cần bằng cái LƯƠNG TÂM, nên lương tâm ấy ví không còn nữa, ví đã táng tận đi rồi thì con người còn chi báu nữa đâu. Mà con người dường ấy tất có khác gì kiến, bọ, đê, trùn. Sống kia như chết, có cũng bằng không. Hỡi ôi là khổ!

Vậy nay THẦY đã truyền giáo cho các con, các con phải ghi nhớ lấy lời THẦY dạy, ráng lo dưỡng tánh, tu tâm lắm mới nên. Hễ muốn cho linh hồn trong sạch, nhẹ nhàng thì các con hằng ngày phải cần tập tánh cho thiệt không, đừng ghen ghét, giận hờn, buồn lo, sợ sệt chi chi hết ráo, để nuôi lấy tư tưởng cho thanh cao, phải ép kềm cái ý muốn của mình chớ để nó chấn động dấy bùng mà làm điều sai quấy.

Lại trong thân thể con người cũng phải biết chia ra phần nào lớn và phần nào nhỏ, đặng nuôi lớn bỏ nhỏ, cho lớn khỏi mất quyền mà nhỏ đừng lấn thế. Chớ nếu bỏ thờ lại để cho phần nhỏ lấy lừng, ép đè phần lớn, tất là hại khôn lường vừa. Vậy phần lớn ấy là cái LƯƠNG TÂM, còn phần nhỏ ấy là TAI với MẮT.

Lương tâm ấy chính là thần minh của trời đất đã phú ban cho, còn tai mắt lại là mối giặc của lương tâm mới khổ. Vậy các con nếu để cho tai mắt nó điều động cái tâm lòng dục

vọng mà chôn lấp lương tâm, rồi dần chận xuống dưới năm hòn ngũ trược, thì ôi thôi, há có để gì đào bởi xúc giở nó lên mà đem cái lương tâm ra khỏi được đâu.

Bởi vậy, làm người là cần phải chủ lấy cái tâm cho lắm, đừng vọng niệm, chớ tà tâm, chẳng ghét ganh, không thù oán, cứ miễn sao cho tâm chí mãi được yên vui là quý nhứt. Vĩ gì miếng ngon, của quý mà hại lấy thân hồn. Tham chi sắc đẹp, mùi thơm mà lấp chôn linh tánh.

Lại tu cũng cần phải cứ kiêng vật thực hằng ngày cho chính mới nên. Đã biết ăn cho ngon miệng mới nuôi được thân phàm, song nuôi thân tuy béo mà hại đến linh hồn thì sao? Bởi vậy như loài ngũ luân là loài ăn vô có thể làm cho yếu ớt linh hồn thì lẽ nào không cứ.

Còn bốn vách của đời là sắc, tài, tửu, khí, mà người tu nếu hễ mang vào thì thôi có mong chi siêu rồi nữa.

SẮC hễ gần rồi thì thân hồn hôn muội.

TÀI hễ máng đến thì tâm chí lo ra.

TỬU hễ say mê thì kim đơn hư hỏng.

KHÍ hễ còn vương thì xá lợi tiêu tan.

Mà cái độc nhứt chỉ là cái GIẬN, vì các con, dầu công phu đến mấy chục năm, song các con nếu để cho lửa giận một phen bùng cháy thì cũng đủ thiêu đốt kim đơn phải rã tan ra nước hết tron.

Thậm chí những vật tầm thường như thuốc, trà mà không bỏ, tất cũng có hại cho kim đơn nữa đó. Thế nên các con khá rõ mà dè dặt tiểu tâm vậy.

TRƯỜNG THIÊN

Ba ngươn cũng sắp cuối cùng
Đất trời, nhơn vật phải tùng Thiên cơ
Dinh hư tiêu trưởng đến giờ
Con thuyền bát nhã sẵn chờ rước đưa
Phật Tiên đương lúc lọc lừa
Độ người căn kiếp thượng thừa bước lên
Người lo xây móng đắp nền
Móng nền cứng cát vững bền muôn thu
Làm sao mà gọi rằng tu
Tu thì như thể đũa mù đi đêm
Khó khăn con chớ ty hiềm
Tâm hồn thanh tịnh mỏng mềm nhẫn kiên
Tu như giống một kẻ ghiền
Như người mê sắc, như siêng làm giàu
Bước lữ từ thấp đến cao
Ngày đêm luyện tập dồi dào tâm linh
Đừng cho kẻ thế thị khinh
Các con nên phải quên mình là chi
Mặc tình những tiếng thị phi
Khó khăn khảo đảo chịu lỳ mà tu
Làm tuồng như thể đũa ngu
Khờ khờ tai mắt giả mù không nghe
Mùi đời chất gắt chua lè
Mùi Tiên nếm đặng, không the, ngọt bùi
Tu là thật sự mà vui
Chuyện chi gay cán cũng xuôi cho rồi
Muốn cho thoát khổ luân hồi
Thì nay lập chí trau dồi linh căn

Dễ là uổng lúc còn măng
Sớm khuya đào luyện giữ chân chớ lia
Đặng vậy thanh sử tạc bia
Con ôi! Khóa chặt không chìa làm sao
Chìa đây THẦY sẽ sắp trao
Trao mà chọn lựa con nào chí tâm
Muốn tu thì phải đi tầm
Tầm đường chánh giác cao thâm mới tài
Ngày nay Thiên Đạo hoằng khai
Quy nguyên Tam Giáo, Cao Đài chấn hưng
Bầy dò nhiều lắm coi chừng
Lầm mưu vô ý sĩa chun sụp giò
Đạo Trời khó dễ lường đo
Lấy ngao lường biển để cho mẫn ngày
Thời kỳ nhơn vật đổi thay
Nên chi THẦY mới ra tay độ hồn
THẦY là Chúa Cả càn khôn
Nhưng không thể sửa phép công Thiên điều
Thấy con phạm tội rất nhiều
Thương con xuống thế dắt dìu các con
Đông phương hồng phước cũng còn
Nên chi Tiên Phật chiêu lòn độ nhơn
Đạo đời hai lẽ nào hơn
Chí tâm quân tử chớ sòn dạ tu
Chuyên cần đào luyện công phu
Cho thuận đạo đức nhẫn nhu ôn hòa
Song tu tánh mạng cho già
Âm tiêu dương thối mới là siêu thăng
Khuyên đừng lâm lỗi ăn năn
Đề tâm thanh tịnh mốt cần quả công

Làm cho thần khí giao thông
Hồi quang phản chiếu cạp rỗng xuống lên
Sự chi phải giả đồ quên
Rèn lòng tu luyện mà đền tội xưa
Đã vào thọ pháp đại thừa
Làm sao hạnh đức cho vừa chúng sanh
Tánh tâm tập lấy gương lành
Trí tri cách vật cho rành phận ta
Dưỡng sanh tánh mạng diêm đà
Cữ kiêng cho hợp theo mà vệ sanh
Tâm đạo tịnh tịnh thanh thanh
Cướp cơ Tạo Hóa vận hành hạo nhiên
Làm cho khí tụ đôn điền
Làm sao hồng kết với diên thai thành
Muôn cho hợp với dưỡng sanh
Tu luyện tánh mạng cao thanh thiện từ
Trời lập đảnh, đất an lư
Xây lò bát quái huyền hư tâm thành.

THI

Thành đạo là nhờ một cái tâm
Tâm linh giác ngộ khỏi sai lầm
Lầm đường ma quỷ không phương thoát
Nhiễm thói hung hăng hóa thú cầm.
Cầm cân Tạo Hóa rất công minh
Lành thường phước ban, dữ phạt hành
Một mây không ly, đời tương dễ
Nạn tai dường ấy cũng chưa kinh.
Chưa kinh sợ cú họa gây hoài
Khuyến bảo dường như nó đã chai (*Cười...*)

Đạo đức giả lơ không biết tới
Sắc tài bàn đến thật là hay.

THẦY ban ơn các con. THẦY thắng.

23 tháng 9 Bính Tý (1936)

VỮ TRỤ

THI

CAO xanh dòm thấy cuộc đời xiêu
ĐÀI ngọc lia ngôi xuống đất dàu
THƯỢNG giới vĩnh tồn nhân lạc Đạo
ĐẾ Quân cứu thế buổi thời tiêu.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

Buổi đời bá đạo cạnh tranh, xúm cầu xé giựt giành, đua nhau trong trường đời mộng ảo, nhơn tình sôi nổi, thế sự đổi thay, biết bao nhiêu nông nổi trong cuộc đời, THẦY không nỡ ngờ tai cho đành dạ.

THI

Nhơn tình sôi nổi lắm chua cay
Dòm thấy khổ ương nhứt mặt mày
Hoàn cảnh nguy nan lôi cuốn mãi
Tai trời chung chịu đổi đời thay.

Đây THẦY giải về thiên VỮ TRỤ (luận qua mấy cõi hư linh).

THI

Một bầu vũ trụ rộng thênh thang
Mấy cõi hư linh cảnh lạc nhân

Pháp nhiệm Tạo Công bày sắp đủ
Lập thành đạo đức dựng cơ quan.

Sao kêu vũ trụ, các con biết chăng?

Khắp cả càn khôn thế giới là vũ, cùng chỗ vũ kêu là trụ. Vũ nghĩa là trùm cả bốn phương và trên với dưới. Trụ cũng có nghĩa là xưa qua nay lại, nên trong chữ vũ trụ nó có gồm cái nghĩa cả không gian và thời gian.

Trước khi chưa định ngôi Thái Cực thì trong khoảng không gian ấy còn đương mịt mịt mờ mờ với khí hồng mông, vì đó là còn trong thời kỳ hỗn nguyên vậy.

Không gian ấy tức là Vô Cực. Trong Vô Cực ấy lại có một cái nguyên lý thiên nhiên tuyệt diệu tuyệt huyền, rồi lại có thêm một cái nguyên khí tự nhiên nữa. LÝ với KHÍ ấy tức là ÂM với DƯƠNG trong buổi hồng nguyên thời đại. Lý, khí ấy lại lần lần ngưng kết với nhau mà đông tụ lâu đời nhiều kiếp mới thành ra một khối tinh quang rất đủ đầy các sự tốt đẹp. Chừng đúng ngày giờ khối ấy mới nổ tung ra một tiếng vang lừng dữ dội phi thường, làm cho rúng động cả không gian, bèn có một điểm linh quang từ trong tiếng nổ ấy văng ra mà lẫn lộn quay quần giữa chốn không trung, giăng tủa hào quang rất chiếu diệu rạng ngời, trùng trùng điệp điệp, rực rỡ chói lòa khắp cả mọi nơi. Ấy chính là ngôi Chúa Tể của càn khôn vũ trụ đã biến hóa ra vậy; mà vũ trụ từ đây mới bắt đầu có ngôi Thái Cực tròn lành trọn tốt, toàn tri toàn năng, thiên biến vạn hóa, vô tận vô cùng, nắm trọn quyền hành, thống chương cả càn khôn vũ trụ, và lấy cơ thể âm dương mà phân thanh biệt trước, làm máy động tịnh để gom tụ cái hư vô đặng hóa sanh muôn loài vạn vật.

Máy âm dương ấy cứ vẫn vẫn xây chuyển, không ngừng

ng nghỉ một giờ khắc nào mà dưỡng dục chúng sanh, bảo tồn thiên địa.

Khắp trong vũ trụ biết bao là quả linh cầu, có quả trước quả thanh, có bực cao bực thấp, có cái sáng cái tối, thấy thấy đều tuân theo máy Thiên cơ mà tuần tự chuyển luân xây chạy, cái lại cái qua, cái lên cái xuống, không bao giờ ngừng nghỉ đặng.

Linh cầu nào cao thanh, khinh phù thì vượt qua mấy cõi khác mà lên ngất trên thượng tầng không khí. Vậy quả địa cầu của các con đây tuy là một quả cầu vật chất, hữu hình, trọng trước, song cũng còn thuộc về bực khá, chớ dưới nữa lại còn lẫn quả địa cầu còn trọng trước hơn nữa. Những quả địa cầu như thế thì nó nặng trầm chìm tột dưới đáy sâu của vũ trụ, nên rất tối tăm mờ mịt, âm khí nặng nề, thâm sâu buồn bã gớm ghê, để đày đọa các linh hồn nào bị phạm tội ở thế gian xuống đó.

Những cõi ấy mà linh hồn nào phải rui ro bị đọa lạc vào thì càng ngày càng thêm mê muội, tối tăm mãi mãi. Ôi! Khốn khổ biết bao! THẦY khó tả ra cho hết những sự đọa đày trả quả của các linh hồn phạm tội phải cam chịu trong mấy cõi ấy.

Cõi ấy là chi? Là cõi Diêm Phù, mà bên Phật Đạo thường gọi Âm Ty hay miền Địa Ngục.

Nhưng cõi Diêm Phù tuy là nơi các linh hồn phạm tội phải chịu khổ nguy hành phạt đến điều, thế mà đối với lũ quỷ ma thì những hồn bị đọa ấy lại còn hữu phước hơn chúng nó nữa. Vì sao vậy?

Vì con người hễ khi làm mất hết chơn dương thì tất phải thuần âm, mà người đã thuần âm tuyệt dương là tất phải

chết, mà chết như vậy thì tất phải làm ma làm quỷ, chớ không được nhập vào một thế giới nào mà an nghỉ hết, dầu thế giới ấy là nơi Diêm Phù cũng vậy.

Đã không được nhập vào thế giới nào thì lũ quỷ ma ấy chỉ phải nương dựa gió mây mà chờ ngày tiêu diệt thôi.

Và không nhập vào thế giới nào được là cũng chỉ tại chúng nó đã làm cho tiêu mất hết cả các phần chơn dương của chúng nó rồi. Chớ như các linh hồn phạm tội, tuy vậy chớ còn được chút ít chơn dương, vì còn chơn dương nên còn nhập vô cõi Diêm Phù mà chịu hình phạt được, mà hễ còn chơn dương thì lại còn mong mỗi có ngày sẽ đầu thai trở lại được nữa. Bởi vậy, tuy thọ hình trả quả nơi Diêm Phù mà còn có phước hơn là làm ma làm quỷ.

Còn mấy cõi trên đây một chút thì là nơi các linh hồn ít tội lỗi một khi bỏ xác thịt này được về đó nghỉ an một lúc, rồi chờ ngày chuyển kiếp đầu thai.

Các con hãy xem dưới đây thì rõ.

THI BÀI

Khấp trong vũ trụ càn khôn
Một ngôi Chúa Cả CHÍ TÔN nắm quyền
Trên cai Tam Thập Lục Thiên
Cả trong chư Phật Thánh Tiên phục tùng
Thần thông biến hóa vô cùng
Đức ân vô tận, thi chung nhiệm màu
Dưới bày hai quả địa cầu
Quản cai thưởng phạt người hầu tinh mê
Thế gian cõi trược nặng nề
Linh hồn phải chịu trăm bề gian nan

Có chi bèn bị vũng vàng
Quý là xác thịt còn tan nát liền
Sao bằng mấy cõi thiêng liêng
Linh hồn an ổn nghỉ yên đời đời
Tránh sao khỏi cuộc đời đời
Người noi đạo đức cơ Trời thuận theo
Mới mong trốn kiếp hiểm nghèo
Lìa trần hồn khỏi lộn mèο thỏ than
Dựng nên cõi tạm thế gian
Làm trường tấn hóa cho hàng chúng sanh
Biết lo bỏ dử làm lành
Chơn linh sau đặng rở thành cõi trên
Nhưng chưa chắc hẳn vững bền
Tái sanh lại thế đắp đền lập công
Trải qua mấy cảnh hư không
Càng cao càng thấy trắng trong nhẹ nhàng
Tùy theo công quả trần gian
Chết rồi Trời Phật thưởng ban chi phần
Thăng bằng họa phúc có cân
Không hề sai chạy một phân đặng nào
Các con THẦY nhốt trong rào
Luật công thưởng phạt mây hào chẳng sai
Bầu trời THẦY nắm trong tay
Dẫu cho xa chạy cao bay ngõ nào
Biết phương tầm nẻo mà vào
Cướp cơ Tạo Hóa luyện trau tinh thần
Người còn một cái chơn thân
Nên lo bồi bổ lần lần lại con
Đừng cho tan rã hao mòn
Thì ngôi vị cũ vẫn còn y nguyên

Luận qua bí pháp tâm truyền
Cho đời rõ thấu Đạo huyền cao siêu
Luyện thành huệ mạng tiêu diêu
Muôn đời ngàn kiếp không xiêu đảo mà
Tại sao có quỷ có ma
Quý ma trước bởi người ta tội nhiều
Chết rồi mới hóa tinh yêu
Không nơi nương dựa máng điều tai ương
Thân người thì bán âm dương
Có trong có đục Đạo thường chuyển xoay
Biết tu luyện mãi đêm ngày
Làm cho tam bửu đủ đầy hòa minh
Trau giồi cơ thể hữu hình
Cho trong sạch cái thân mình đạo tâm
Lần lần tuyệt hết phần âm
Thuần dương thì đặng cao thâm trở về
Còn người nào mắc tánh mê
Cả đem âm khí nặng nề vào trong
Tinh thần tiêu tán không xong
Khí dương đã tuyệt khó mong sống đời
Nên chi hồn xác rã rời
Tại chung làm mất khí Trời muội hồn
Âm thần thành quỷ âm hồn
Thành ma khuấy phá làm khôn với đời
Dựa vào đồng cốt gạt chơi
Xung cô, xung cậu dối đời kiếm ăn
Độc hung bắt buộc lạng xăng
Những người mê tín nghe xăng thì tin
Chọc người gheo chúng sợ kinh
Nương theo mây gió ẩn mình lánh tai

Sao mà chẳng chịu đầu thai
Đầu thai đâu đặng, Như Lai mất rồi
Ngặt vì không có vị ngôi
Biết đâu trú ngụ qua hồi tai ương
Tại làm mất điêm chơn dương
Thành ra phải chịu trăm đường chông gai.

THẦY ban ơn các con. THẦY thăng.

25 tháng 9 Bính Tý (1936)

ĐỊA CẦU 68

THI

CAO thanh tuyệt đối lý hư vô
ĐÀI bảng nêu danh của tín đồ
TIÊN được phá mê trần mộng ảo
ÔNG nào mất đạo chết phơi khô. (Cười ...)

THẦY mừng các con. Các con ngồi nghe dạy.

Tu sao cho linh hồn tinh tấn, trực giác quang minh thì phẩm vị Thần Tiên không khó.

Đây THẦY luận qua quả Địa Cầu 68 của các con nó gần ngày tiêu diệt.

THẦY không nỡ để cho các con chung chịu vùi lấp trong cuộc tang thương nên phải giáng thế độ đời, thả linh hoàn mà đưa về Bồng Lai Tiên Cảnh.

Cái quả địa cầu của các con ở đây nó gần đúng thời kỳ tan rã, ấy là Thiên thơ THẦY định trước ngày giờ, mà cũng vui cho các đấng chúng sanh được trở bước lên một nấc

thang cao vọi. Hễ thế giới này tiêu diệt thì linh hồn nhơn loại tẩn hóa sang qua quả Địa Cầu 67 là nơi tiền định của đạo màu.

THẦY mới đến đây lần chót mà đem các con sang qua thế giới nhẹ nhàng, còn những đũa mê muội, ngộ ngang, tội tình thì lại bị tiêu tan ra gió bụi. Các con phải cố gắng tận tuyệt. Đũa nào thuận Thiên cơ biết đạo đức, thiện từ thì Phật Tiên chực rước, còn đũa nào cả ác độc, trược trần, khó mà an thân ngày chót.

Nạn tiêu diệt lẽ nào? Các con có biết chăng?

Một ngày kia, những con nào biết đạo đức, ăn chay lạt, thân thể nhẹ nhàng hiệp với khí tiên thiên thì lúc dương sanh mới có thể chịu nổi với khí ấy mà còn vững vàng sống đặng; còn những con vô đạo bị cả khí hậu thiên nên tới ngày âm tuyệt dương sanh ấy, chúng nó sẽ không bao giờ hứng chịu nổi khí chơn dương, nên phải dứt hơi lìa mạng.

Vậy thì ngày nay thế giới đã đúng luật tuần hoàn, THẦY đến đặng sẽ đem các con vào một thế giới khác mà cho an nghỉ hầu tầm cơ siêu xuất đến cảnh Thần Tiên. Các con chẳng nên khinh lời ấy là dị đoan, một ngày kia sẽ có.

THI

Thái Cực lâm trần buổi hạ nguơn
Giơ tay độ chúng lại đường chơn
Con nào thấu đáo cơ màu nhiệm
Thấy vậy không lo lại biếng lờn.

Thăng.

25 tháng 9 Bính Tý (1936)

THIÊN ĐÀNG ĐỊA NGỤC

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con.

Đây THẦY giải về chương THIÊN ĐÀNG và ĐỊA NGỤC.

Thiên Đàng, địa ngục cách nào? Các con ôi! Hễ cái tâm sáng suốt, thiện từ, đạo đức là Thiên Đàng, còn tâm mê muội, vạy tà, hung bạo là địa ngục. Vậy thì địa ngục, Thiên Đàng cũng chỉ tại tâm.

Theo thế thường các con hiểu, thì Thiên Đàng là cảnh tuyệt mù trên cõi hư vô, là nơi cực kỳ tráng lệ, tinh xảo an vui, còn địa ngục là ở dưới đất.

Nếu các con cho địa ngục là ở dưới đất thì lầm lắm. Trong trung tâm trái đất chỉ toàn là lửa không, còn bốn phương thì phân ra gió, mưa, nóng, lạnh. Và trong vũ trụ này có biết bao nhiêu là quả địa cầu, những quả khinh thanh thì vượt nổi lên trên mà hưởng lấy khí dương rất dồi dào, sáng suốt, còn những trái trọng trược thì lặn chìm xuống dưới mà bị lấy khí âm rất nên đen tối, u minh.

Vậy nếu các con, hoặc đã phạm tội với trời, hoặc mang đại ác với người, thì linh hồn tất phải bị đọa xuống nơi mấy quả địa cầu mà âm khí nặng nề, khổ nạn ấy để chịu buồn rầu, khổ cực, nhưc nhối tâm hồn, xốn xang trí não. Đó là nhơn quả, nghiệp chướng, oan gia của các con đã tạo gieo, nó theo các con mà hành phạt lấy các con chớ không có cửa xẻ, trừng trị như theo các con hiểu lầm của người ta thường gọi là Thập Điện Diêm Vương đâu.

Còn linh hồn nào trong sạch thì đừng nhập vào cõi hư linh hay là đừng chung lộn với người trên dương thế mà lo giúp đỡ cho thế gian chờ ngày đái công thực tội, hay là học thêm cho tấn hóa đến cảnh trí huệ quang minh. Lại khi các con đã bỏ xác phàm thì linh hồn xuất ra về trú tại miền trung giới, nơi chốn hư linh, chờ ngày các con phải đến tại trước Tòa Phán Xét mà chịu lãnh những tội tình, đi đầu thai trả quả. Còn đũa nào có phước đức nhiều thì trở lại thọ hưởng hồng ân THẦY ban đáp cho.

TRƯỜNG THIÊN

Vệt màn hắc ám chúng sanh
Tâm ra chơn lý hiệp thành thiên nhiên
Đạo mâu hoằng hóa ban truyền
Phá mê phong tục dựng giềng đạo Cao
Thối đời mê tín biết bao
Nghe không suy nghĩ a nhào mà tin
Bối còn một nỗi vô minh
Nên chưa giác ngộ Đạo Huỳnh tu tâm
Biết bao nhiêu sự sai lầm
Dự đoán bày đặt người thâm thúy rồi
Bóng chàng, đồng cốt gạt đời
Xung hô thần thánh dối lời giả mang
Ứng vào nói chuyện mơ màng
Làm cho phong hóa tội tàn ngàn nẻo
Người mê nghe chẳng kịp ngờ
Tưởng tin nhảm nhí cúng thờ quỷ ma
Kiết hung ta chác lấy ta
Linh không tự ngã, chánh tà do tâm
Vệt mây lô bóng trắng rằm
Biết tu phải biết kiếm tâm lý chơn

Nghĩ coi mọi lẽ nào hơn
Nên thờ nên kính, đáng lờn đáng chê
Tâm đường giác, tránh đường mê
Phượng thờ chi lắm bọn bề tướng tin
Truy ra nguyên bản của mình
Tại đâu mà có, mà sinh hóa vậy
Chắc rằng có lý chi đây
Mới sanh hóa dựng dựng gầy thế gian
Tưởng sao một cách rõ ràng
Chủ tâm vào lý minh quang ngưỡng sùng
Trời là một đấng Cha chung
Kính thờ trọn đạo thì chung đủ rồi.

THẦY ban ơn các con. Thăng.

20 tháng 9 Bính Tý (1936)

ĐẠI ĐẠO PHỤC HUNG CAO ĐÀI XUẤT THẾ CÁCH THỨC THỜ PHƯỢNG

THI

CAO quá đổi cao mấy kẻ tầm
ĐÀI linh thần khí tụ nơi tâm
THƯỢNG điền lập danh âm dương kết
ĐẾ dĩ long thăng hổ giáng lâm.

(Cười...) Cuộc đời cay nghiệt, nhiều nỗi éo le, nạn nọ tại kia kể đến ngày tạo thiên lập địa. Máy hành tàng chưa thấu đáo, phép nhiệm màu cơ Tạo đã bày ra. Ôi là thảm khổ cho đời sẽ chịu vùi chôn trong cuộc tang thương biến đổi.

THẦY nay giảng đàn là đem đôi lời đạo đức giảng giải cho đời tỉnh giấc ngậy ngần huỳnh lương chi mộng.

THI

Đại Đạo vô hình giục chúng sanh
Đạo khai thiên địa Đạo lưu hành
Đạo truyền xuống thế đời an trị
Đạo đức năng tu quả vị thành.

Đạo là vô vi mà hữu tác. Đạo có động mà có tịnh, để dưỡng dục chúng sanh và lưu hành trong càn khôn vũ trụ. Cũng trong một Lý một Khí mà Đạo đã tạo thành nghìn giống muôn vẻ. Đạo lại lúc ẩn hồi bày, cứ biến hóa đổi thay, thiệt là toàn năng cơ mầu nhiệm.

Đạo hay sanh mà hay sát, nhưng sanh hay sát cũng do tại lòng người đào tạo mà ra. Lắm khi nó ở chỗ gần mà người kiếm nơi xa, nó ở chỗ dễ mà người tầm nơi khó. Và Đạo không xa người, chỉ tại người thường xa Đạo; mà hễ người xa cách Đạo thì người khó sống đời. Đạo lại vô ảnh vô hình, vô thính vô xúc, bởi vậy lắm khi người tầm không đặng, kẻ kiếm không ra, đó cũng vì lúc nó lại, hồi nó qua, không bao giờ ngưng nghỉ.

Đây THẦY giải sơ chỗ Đạo vô vi mà ứng lộ nơi hữu hình.

TẠI SAO ĐẠI ĐẠO PHỤC HƯNG CAO ĐÀI XUẤT THẾ?

Đạo phục hưng là vì lòng bác ái, từ bi của THẦY thấy cuộc tuần hườn hầu mãn, cơ dĩ định cận kề, không lẽ để đám con thầy phải chung chịu trong cuộc tang điền thương hải, mà bị chôn lấp cả xác hồn, nên mới giảng thế phục hưng chơn truyền để chinh đốn đời U Lệ trở lại đời Nghiêu

Thuần, cho người người rõ đạo đức tu hành, hầu thuận theo Thiên lý mà bỏ dữ làm lành và kèm nhơn dục để xa đường tội lỗi.

Đạo lập ra cốt yếu để độ phần hồn của nhơn loại cho thoát khỏi chốn mê đồ, vòng tân khổ, nên mới gieo chơn truyền khắp chỗ, cốt tỉnh ngộ nhơn sanh.

Đã biết rằng Đạo là thanh thanh tịnh tịnh, không ứng lộ ra ngoài, nhưng muốn lập giáo phải làm sao?

Phải bày cơ hữu hình để chỉ cho rõ lý mới được. Vậy cách lập giáo của THẦY cũng không chi lạ, chỉ noi theo Tam Giáo trước mà làm quy củ chuẩn thẳng rồi đem gồm về một mối chánh.

Tam Giáo trước là NHO, THÍCH, ĐẠO vì hoàng khai cũng đã lâu đời, nên bị biến cải mà thành thử phải thất chơn truyền làm cho sai lạc mất hết cả Thiên cơ mầu nhiệm, bởi đó nhơn sanh tu tuy nhiều mà thành thì chẳng có.

Lại cũng bị thất truyền mà Tam Giáo lần lần phải chịu lu mờ mờ mịt. Nẻo chơn không ai đến, đường chánh chẳng người đi, nên cỏ mọc bìm leo, gai rào cây lúp. Vì lẽ đó nhơn loại phải chịu mãi trong vòng dây luân hồi tứ khổ, đày đọa mãi ở chốn trần ai. Nhơn sanh cũng vì vậy mà lần lần tiêu đạo đức, phế tinh thần mới chuộng sự hữu hình, nên bày những âm thanh sắc tướng. Không ai còn để chí, lưu tâm đến chỗ thâm huyền cao viễn, chỉ ưa sự dễ dàng, **tạn** thấy **tạn** nghe, rồi cứ đẩy lòng nhơn dục tham mê, mới gây tội ác nặng nề, phải mang lấy sừng lông mà bị thối hóa lại súc sanh và luân hồi lục đạo.

Ba nhà tôn giáo đã thất chơn truyền:

1. Đạo THÍCH, đạo THIÊN bày dị đoan từ đời THẦN TỬ làm mê hoặc chúng sanh. Vậy cũng phổ độ, cũng giết giành mà chỉ đem con người vào đường u ám, lạc lằm. Kinh sám truyền lại mà không khảo cứu kiểm tầm cho ra chơn lý, chẳng định trí tham thiên, không gom thần nhập định.

2. Còn NHO GIÁO, sau đời MẠNH TỬ, càng ngày càng lạc lằm, đường Thiên lý chẳng cần, chỗ thâm nhiệm không rõ, chỉ học đặng khoe tài hay giỏi, dục lợi cầu danh, tồn nhơn ích kỷ chớ không chịu học để sửa mình, tầm hiểu cho tốt cùng cái lý cao siêu huyền bí, cái cơ nguồn cội muôn loài.

Học là cốt để mở mang tinh thần trí hóa đặng trau dồi cho tận thiện tận mỹ cái cơ hữu hình, chớ học mà để cầu vinh hay là mong mỏi đến quyền cao chức cả, ấy là người tiểu nhơn hạ trí, không biết cầu lấy cái cao siêu quý trọng, nhứt là Thiên chức mà Trời đã nấy trao cho.

Con người có hai cái phận sự: thứ nhứt là Thiên chức, thứ nhì là nhơn tước. Thiên chức là cái chức vụ thiên nhiên của Trời phú cho người, còn nhơn tước là cái tước phẩm phàm trần của người phong cho người.

Người quân tử bao giờ cũng cần phải trau dồi tánh cách cho hoàn toàn, đào luyện tinh thần cho thuần khiết, để lo cho tròn cái Thiên chức ấy. Vả con người hễ Thiên chức đã hoàn toàn thì Nhơn tước nào lại khó chi. Nhưng người đời lại hay có tánh ham ngọn mà bỏ gốc, nên hằng đem hết thần hồn mà đắm say về nhơn tước chớ không cần nhớ đến cái Thiên chức chút nào. Ấy thiệt là đám hủ nho vậy.

3. Còn ĐẠO GIÁO là huyền bí, thậm chí ư huyền bí, chỉ có người bực thượng trí mới thấu đáo chỗ căn nguyên, còn

bực thường nhơn hạ trí thì rất khó thông cơ mầu nhiệm, bởi vậy mới hiểu lằm tưởng sai mà bày ra phép tắc, phù chú làm cho mê hoặc thói đời thêm hư phong tục, khiến người nhiễm lấy dị đoan nào là hô phong hoán vũ, tróc quỷ trừ ma, bày binh bố trận, mới biến ra tả đạo bàng môn, thiệt là rất hại.

Ngày nay, THẦY đến đây đem ba nền tôn giáo hiệp nhứt lại, tạo thành một tòa lớn lao để đời đời kiếp kiếp cho nhơn sanh nương vào đó mà lánh cơn nạn khổ thảm sâu. Ba nhà tôn giáo ấy tuy đồ sập mặc dầu, nhưng THẦY cũng vì lòng từ bi, chọn lựa cái nào còn dùng đặng thì THẦY lấy, cái nào hư nát thì bỏ ra; như cột, kèo, xuyên, trính, ngói, gạch, cái nào còn nguyên thì dùng, cái nào bể nát hay hư hao, bị mối ăn sâu đục thì bỏ ra. Cây nào cong vạy thì uốn nó lại, trừ ra uốn không nổi mới bỏ. THẦY lấy các vật ấy ráp lại thành một tòa ĐẠI ĐẠO cho nhơn sanh sùng bái, tu hành là tòa nhà ngày nay THẦY lập thành đó.

Tại sao ba nhà tôn giáo đó phải bị tiêu đổ? Là tại cái nền tảng không đặng cứng cáp, vững vàng, cất ở trên nông cát, bảo sao gió thổi không xiêu, giông to chẳng đổ. Chớ còn ngày nay THẦY đến đây lập một tòa CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO thì trước hết THẦY đã biểu các con xây nền đắp móng dưới cho chặt chĩa, vững vàng rồi mới cất tòa nhà đồ sộ ấy lên, thì sẽ đặng bền vững lâu dài hơn ba nền tôn giáo trước.

CÁCH THỨC THỜ PHƯỢNG

Đây THẦY giải sơ về cách thức thờ phượng của CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO. Tại sao THẦY lại biểu các con tạo ra THÁNH NHÃN mà thờ, không dạy thờ hình tượng như các tôn giáo khác? Các con phải biết rằng Trời là Lý thì Lý ấy

rất thông linh bao quát càn khôn thế giới. THẦY đâu phải có xác phàm như các con mà tạo hình thể như các con, nên chi thờ Thiên Nhân là thờ THẦY.

Tại sao Thiên Nhân là THẦY? THẦY có dạy trước: “*Nhân thị chủ tâm, lưỡng quang chủ tế, quang thị thần, thần thị Thiên, Thiên giả ngã dã.*” Nhân là trái tim của con người. Trái tim ấy là Tạo Hóa tức là Thần mà Thần là cái lý hư vô. Lý hư vô ấy là Trời vậy.

Người tu hành chừng nào luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần huồn hư, luyện hư huồn vô thì Huyền Quan nhưt khiêu ấy mở hoát ra.

Huyền Quan nhưt khiêu ấy là chi? Là Thiên Nhân vậy. Nó ở ngay Nê Huồn cung, gom trọn chơn dương chánh đạo. Hai con mắt của các con là nhục nhãn, tức là âm với dương, thì cũng như Thái Cực là Thiên Nhân, còn lưỡng quang là nhật nguyệt hằng soi sáng khắp càn khôn, cứ tuần huồn mãi, hết ngày đến đêm, hết đêm kể ngày, không bao giờ dứt sự hành tàng của Tạo Hóa.

THI

Luyện thuốc kim đơn rõ Đạo mâu
Thành tiên tác phật tại song mâu
Âm dương toàn ẩn cơ tại mục
Thần khí thông linh tại thượng đầu.

Đây THẦY giải về VÔ CỰC ĐĂNG.

Trước khi chưa phân trời đất thì khí hư vô bao quát càn khôn sáng soi đây trong vũ trụ. Nó là một cái trung tâm điểm tức là Đạo. Đạo ấy mới sanh Thái Cực, hóa Lưỡng Nghi. Lưỡng Nghi là âm với dương (động với tịnh). Có âm

dương rồi mới hóa sanh muôn vật.

Ngọn đặng các con thờ chính giữa đó là giả mượn làm tâm đặng. Phật Tiên truyền đạo cũng do đó, các con thành đạo cũng tại đó. Nó ngay chính giữa không lay động, xao xuyên, chiếu soi khắp cả càn khôn. Mặt nhật, mặt nguyệt có lúc sáng hồi tối, chớ nó thì giờ khắc nào cũng tỏ rạng không lu lờ. Nhơn vật nhờ đó mà sanh, nhờ đó mà thành, nhờ đó mà an vui. Trời đất nhờ đó mà quang minh trường cửu. Người tu hành nhờ đó mà tạo Phật tác Tiên, siêu phàm nhập thánh. Hễ chinh qua bên tả thì thành tả đạo, xê qua bên hữu thì lại bàng môn, ngay ở giữa là chánh đạo. Các con nên tường lý ấy. Lý ấy ở trong tâm. Tâm an tịnh vô vi, tự nhiên bất động là chánh đạo. Tâm còn tính mưu thần chước quỷ, độc ác hiểm sâu, ấy là bàng môn tả đạo chớ chi các con.

Còn HAI CHÉN NƯỚC là âm dương (động và tịnh). Âm dương là cơ động tịnh của trời đất tức là thần khí của các con. Tu hành không nhờ thần khí lấy gì luyện đắc Thánh thai. Trời đất không có âm dương làm sao hóa sanh vạn vật. Muôn vật không trông mái làm sao sanh sản thêm ra. Vậy âm dương là cái diệu động tịnh của trời đất vậy. Âm dương lại có thêm cái thể dụng của âm dương nữa là nhật, nguyệt, tức là CẤP ĐÈN (Lưỡng Nghi). Người tu hành biết cách hồi quang phản chiếu thì đắc kim đơn. Cơ tại mục là vậy.

Trên có LƯ HƯƠNG tức là tiên thiên lập đánh, tượng ngũ khí, ngũ hành.

Dưới có LƯ TRÂM là hậu thiên an lư, hóa ngũ linh, ngũ đức. Trên đầu là đánh, dưới đơn điền là lư.

Còn HOA, QUẢ, TRÀ là tam bửu của các con. Ngày

nào hiệp tam bửu rồi là ngày thành đạo.

TRƯỜNG THIÊN

Khí hư vô tạo ngôi Thái Cực
Tức là ngôi độc nhứt quang minh
Vô vi, vô ảnh, vô hình
Thần thông quảng đại chí linh diệu huyền
Trong vũ trụ trọn quyền sanh hóa
Nắm trong tay khắp cả càn khôn
Nấng nuôi vĩnh kiếp trường tồn
Làm cho xác thịt linh hồn an vui
Người tâm chí nhiễm mùi đạo đức
Gia công tìm mọo mực Tạo Đoan
Rõ thông trong máy hành tàng
Bảo tồn thân thể vững vàng bền lâu
Khắp vũ trụ một bầu thiên địa
Cơ vận hành bốn phía mở mang
Phân ra địa ngục Thiên Đàng
Các con sao vén nổi màn huyền vi
Đạo ẩn tàng, có khi ứng lộ
Phật Tiên truyền để độ chúng sanh
Chỉ phương siêu thoát đảnh rành
Thuận tòng Thiên lý tu hành lại ngôi
Phép Đạo tránh luân hồi tứ khổ
Mà tâm vào đến chỗ quang minh
Bày ra giả tướng hữu hình
Đặng làm thể Đạo chí linh diệu huyền
Người gọi là tiểu thiên địa đó
Người với Trời nào có khác chi
Hề Trời có những món gì
Người người đều cũng đủ y như Trời

Trong thân thể đời đời tán hóa
Người biết tu mau khá trau giồi
Coi như có lỗ thì bồi
Cho đầy đủ lại phục hồi cựu nguyên
Phật nhập định tham thiền tâm lý
Mà dưỡng thần, tinh, khí đủ đầy
Làm cho bánh phép hằng xây
Âm dương luân chuyển gió mây vận hành
Tiên tịnh tịnh thanh thanh bất động
Đề cái tâm trống lỗng chẳng xao
Tâm xao biển dậy ba đào
Trước thanh cũng phải lộn nhào đó con
Con biết Đạo giữ còn tâm đạo
Mang thân người lộn lạo âm dương
Pháp luân con chuyển cho thường
Xuất huyền nhập tẩn là đường giao thông
Luyện âm tuyệt lòng trong đặc quả
Âm tuyệt rồi Đạo đã thuần dương
Thuần dương thẳng đến Thiên Đường
Làm Tiên Thánh Phật thoát đường tử sanh
Chơn dương hết thì thành ma quỷ
Âm dương đồng tức thị là người
Hạo nhiên cướp đặng tốt tươi
Đem vào nuôi nấng thân người trường sanh
Dạy sơ qua hiểu rành lấy trẻ
Phép nhiệm màu không lẽ chỉ nhiều
Tìm vào đường giác thì siêu
Biết phương thoát khổ phải chiều Thiên cơ
Đạo không thấy, nghe rờ sao đặng
Đạo im lìm phẳng lặng tự nhiên

Đạo thông lưu khắp hậu tiền
Đạo là then máy diệu huyền biết bao
Đạo không thấp, không cao chi cả
Đạo không dùng phép lạ hoặc nhờn
Đạo là chí chánh chí chơn
Toàn năng, toàn thiện là đôn luyện thành
Đạo dưỡng dục vận hành bao quát
Đạo độ người hay sát hay sanh
Suy cho thấu, hiểu cho rành
Giải sơ hình thể chúng sanh bề ngoài
Tôn chỉ đạo Cao Đài tỏ rõ
Mượn hữu hình bày tỏ chỗ vô
THIÊN BÀN làm cái bản đồ
Coi ngoài mà biết điểm tô trong mình
Tuy là sự giả hình sắp đặt
Trái trông sao thì mặt cũng in
Người tu phải biết giữ gìn
Chuẩn thẳng quy củ mà tìm Thiên cơ
Tại sao lại dạy thờ THIÊN NHÃN
Thiên Nhân là căn bản chúng sanh
Đó là một Đấng trọn lành
Một ngôi CHÚA TÊ hóa sanh muôn loài
Trong các giống, các nòi do đó
Mà ngày nay mới có tại đây
Hạ nguơn máy Tạo vẫn xây
Nên chi TỬ PHỤ dựng gầy cơ quan
Biết tu sớm hội bàn lập vị
Trước dạy rồi nhãn thị chủ tâm
Tâm là chủ tể cao thâm
Quang minh chánh đại muôn năm vững vàng

Phải rõ biết lưỡng quang chủ tể
Quang thị Thân, Thân thể thị Thiên
Thiệt là diệu diệu huyền huyền
Trời người có một chẳng riêng khác gì
Trời là Lý vô vi tuyệt diệu
Tức là Thần phản chiếu càn khôn
Người kêu bốn tánh linh hồn
Đời đời kiếp kiếp trường tồn không hư
Phép biến hóa đầu từ suốt cuối
Khai Huyền Quan tánh muội đặc thông
Toàn tri hiển hiện chơn không
Huyền Quan khai xuất nhãn thông cơn đòi
Đoạt thấu chỗ bốn lai diện mục
Luyện cho thành cửu khúc minh châu
Tha tâm thông mới nhiệm màu
Lấy kim đơn tại song mâu vào lò
Thần cảnh thông Đạo do tâm đặc
Diệt lục trần, lục tặc ngoài trong
Làm sao cho lậu tận thông
Thành tâm tuyệt vọng trống trong mới màu
Đạo hư vô người hầu đoạt lấy
Thiên Nhân thông mới thấy suốt tường
Nhãn là Thần đã thuận dương
Công viên quả mãn đặc trường sanh an
Cách sắp đặt Thiên Bàn thờ phượng
Mượn hữu hình sắc tướng truyền đăng
Tam Tông đem Đạo khai hoằng
Dụng tâm chánh giác công bằng chấp trung
Nói sao cho tận cùng lý Đạo
Vẽ vờ ra máy Tạo khó thay

Mỗi người có tánh Như Lai
 Tầm ra thấy sẵn Thiên Thai bên mình
 Chỗ chí diệu, chí linh Đạo cả
 Âm dương hòa sanh hóa Phật Tiên
 Cái cơ động tịnh diệu huyền
 Luyện thành chánh quả nhờ truyền âm dương
 Trời, đất, người, một phương một lý
 Trong mình người thần khí giao nhau
 Cang nhu, trống mái một màu
 Đục trong lừa lọc thì mau chứng thành
 NĂM CÂY NHANG ngũ hành mới tượng
 Mới phân ra bốn hướng bốn phương
 CẤP ĐÈN là tiểu âm dương
 Túc là nhật nguyệt chiếu chương đêm ngày
 Vận hành mãi trở day lẫn lộn
 Soi sáng cùng chôn chôn nơi nơi
 Làm cho rục rở đất trời
 Người là đôi mắt ấy thời khác chi
 Mắt thuộc hỏa là Ly thần trụ
 Luyện thâm về cho đủ một cân
 Kim đơn nhờ hiệp khí thần
 Tan ra là khí tụ đông thành hình
 Tinh, khí, thần, trong mình có đủ
 HOA, QUẢ, TRÀ thể dụ tam quang
 LƯ TRẦM để tại trước bàn
 Tiên thiên lập đánh, hậu càn an lư.⁽⁴⁾

⁽⁴⁾ Hậu là hậu thiên.

CHƯƠNG III
 (PHỤ THÊM)

ẤN CHỨNG THIÊN LIÊNG

Danh hiệu của những đạo hữu có thọ lãnh chơn truyền tu theo phái Vô Vi Tam Thanh đã chứng quả vị và có giáng đàn từ năm Bính Dần (1926) đến năm Canh Dần (1950).

15 tháng 8 Bính Tý (1936)

ĐÀN RA KINH ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

- I -

GIÁC ngộ đơn thơ luyện pháp màu
BỮU đài an hưởng thể dài lâu
NƯỞNG chơn bước thẳng đàng Tiên Phật
NƯỞNG bóng Từ Bi tránh bề dâu.

Chào chư đạo tâm nam nữ lưỡng phái.

TRƯỜNG THIÊN

Chán đời tầm Đạo thoát thân
 Nhảy ra cho khỏi lưới trần bao vây
 Gẫm suy cơ Tạo vẫn xây
 Người đời sống đó thác đây mấy hồi
 Ưa gì những bả tanh hôi
 Lợi danh vốn thiệt miếng mỗi quỹ câu
 Trần gian mai thảm chiều sầu
 Không lo nhảy tránh cái bầu tang thương
 Tập tành đạo đức làm gương
 Phủ mùi thể tục tầm đường quang minh

Đời người mộng ảo phù sinh
Chắc chi an lạc chôn mình bến mê
Biết đi sao chẳng biết về
Biết khôn sao cứ dựa kê bấy hang
Trước ta cũng ở thế gian
Cũng mê cũng mệt, cũng lòng chuộng ưa
Đến sau thức tỉnh bỏ chừa
An vui cùng Đạo sớm trưa tu hành
Mùi đời đã biết hôi tanh
Thì đâu còn có giựt giành làm chi
Học câu bác ái từ bi
Giữ tâm thanh tịnh vô vi rất nhàn
Luyện đơn nấu thuốc Tiên bang
Chí tâm trau tánh vững vàng chín uơm
Đời là vũng máu núi gươm
Mưa dầu nắng lửa họa chung tràn đồng
Chi bằng phủi sạch bụi hồng
Ngoài vòng cương tỏa tâm không mới màu
Mồ trắng chi đáy nước sâu
Sắc màu hình tướng có đâu vững vàng
Cảnh Tiên chi xiết là nhàn
Phồn hoa náo nhiệt rộn ràng mừng lo
Miễn đời mặc ấm ăn no
Gia thế đái tử lo cho đủ đầy
Luyện trần phải chịu đắng cay
Sùng lông biển kiếp lôi cày, kéo xe. (Cười...)

THI

Xe loan đẩy thẳng đến đàn Tiên
Mừng hội Tam Thanh chuyển đạo huyền

Kính báu một pho đầy nghĩa lý
Ắt là hơn loại đứng ngồi yên.
Tôi xin kiếu chư đạo tâm nam nữ. Thăng.

02 tháng 9 Bính Tý (1936)

- II -

BẠCH Ngọc đồ rèn tỉnh giấc mê
BỬU linh luyện đặc cảnh Tiên kê
TIÊN bang thú lạ vui khôn xiết
NƯƠNG bóng CAO ĐÀI ngoại cõi quê.

Chào chư hiền đạo tâm.

THI

Ngã tu thành đạo trọn lòng tin
Khuya sớm siêng năng tập sửa mình
Bốn buổi công phu không môn chí
Quyết lòng thoát khỏi kiếp phù sinh.

TRƯỜNG THIÊN

Sinh ra từ bé đến già
Biết bao nông nổi thiết tha khổ nài
Chưa giờ nào đặng rảnh rang
Trí tâm lo lắng liệu toan suốt đời
Khổ thay cơ Tạo đổi dời
Đọa đày hơn vật không rời dây oan
Thấy vậy lòng luống thở than
Quanh năm mãi tháng đa mang nợ đời
Vùi chôn trí não buông trôi
Nỗi lo quả báo luân hồi kiếp sau

Thiệt là biển khổ lao xao
Trăm ngàn nhơn loại lộn nhào hụp bơi
Thầm than trộm trách với Trời
Sống mang kiếp đọa nợ đời lấm ru
Giục lòng mền Đạo tâm tu
Hầu sau thoát khỏi ngục tù thế gian
Lập thân luyện kỹ Đạo Vàng
Mùi đời ta đã chả màng sướng vui
Gỡ xong cuộn chỉ rối nùi
Đoạn dây oan nghiệt diệt tiêu lòng phàm
Đời ta còn chẳng mền ham
Không ưa sang cả, không làm bất minh
Theo THẦY giữ trọn đức tin
Nên chi mới đặng hồn linh được về
Nhờ THẦY điêm hóa tánh mê
Giải oan kiếp đọa dựa kê Đào Nguyên
Dòm đời ta luống than phiền
Cả làm nên phải đảo huyền khổ tâm
Tu mà tính thảng kể năm
Chớ không nỗ lực tận tâm giới mài
Từ trong cho chí bề ngoài
Nên gương đức hạnh, nên tài Đạo thông
Khó là tập tánh không không
Nhưng mà phải ráng làm xong gỡ lẩn
Nặng nề mang một mảnh thân
Khác chi như thể núi dẫn chận trên

THI

Trên cõi Thần Tiên có những gì
Những lòng đạo đức tánh từ bi

Những đồ bửu bối thanh cao thượng
Những hạnh hoàn toàn hiệp nhứt quy.

Đạo mầu báu trọng biết hay không
Đạo đức lưu hành suốt lẽ thông
Đạo mắc mỏ thay tâm kiếm mãi
Đạo đâu rẻ rúng tợ hàng bông.

Tu hành lừa lọc bạc riêng chì
Ngọc báu đặng tường có mấy khi
Gặp đặng Thần Tiên khuyên nhủ ráng
Vàng mười chớ để lẫn vàng xi.

Ngã chào chư đạo tâm. Ngã kiếu.

14 rạng 15 tháng 11 Kỷ Sửu (1950)

- III -

CAO minh thương phạt rất công bình
ĐÀI Đạo độ người biết kính tin
GIÁO hóa tâm kinh truyền bí pháp
CHỦ tâm phan luyện kiến châu minh.

THẦY mừng các con nam nữ.

THẦY miễn lễ, các con tịnh tâm nghe THẦY dạy.

Đạo THẦY tuy khó nhưng cũng có chỗ dễ, sự dễ hay khó là do nơi người học đạo hiểu hay chẳng hiểu chỗ chánh lý mà thôi. THẦY hay độ những kẻ có lòng thành biết trọng Đạo kinh THẦY, một tiết cầm không dờn dỗi, hằng giữ câu chánh kỹ hóa nhơn, chẳng tham danh luyến lợi.

THẦY thấy phần đông trong hàng môn đệ còn làm tướng mà tranh cao luận thấp với nhau về chỗ tu Tiên, tu

Phật. Vậy THẦY giải thích cho các con rõ.

Ở vào thời kỳ hạ nguồn này, chính mình THẦY lãnh phần thống chương quyền hành của Tam Giáo là Phật, Thánh, Tiên giữa Hội Công Đồng. Bởi vậy, tu theo Đạo THẦY ai có duyên Phật thì đắc Phật, ai có căn Tiên thì thành Tiên, cũng có kẻ chứng quả vị Thánh Hiền hoặc chuyển kiếp luân hồi đặng thọ hưởng cuộc vinh hoa phú quý. Bởi vậy cho nên mới gọi rằng Đại Đạo quy nguyên hay là đại đồng tôn giáo.

Đàn nay, THẦY ân phong cho Lưu vào hàng HẬU BÁT TIÊN, chứng quả vị là BÍCH VÂN TIÊN CÔ thế cho HÀ TIÊN CÔ thăng cấp.

Vậy các con tiếp cầu. THẦY thượng ý.

TIẾP CẦU

THI

BÍCH thủy châu lưu chiếu rạng ngời

VÂN nghệ vận tải khắp cùng nơi

TIÊN đơn độ thế con nguy biến

CÔ đọc tâm kinh rõ mạng Trời.

Trời đất chuyên xây tạo thế trần

Bốn mùa tám tiết cứ dần lên

Hà Đồ luyện đặng trường xuân thọ

Đắc nhứt nhơn gian Đạo tối cần.

Cần mẫn lo tu luyện kiếp này

Đắc thành mới rõ hội Rộng Mây

Non Tiên khiên húng nhuần ân cả

Động Thánh tiêu diêu gọi đức THẦY.

THẦY dạy năm xưa tạc để lòng

Tu hành nên luyện tánh không không

Trao tâm bất nhiệm điều trần tục

Đoạn dứt ý phàm đắc lục thông

Mừng chư hiền huynh, chư hiền tỷ cùng chư hiền hữu nội đàn.

Từ ngày nợ mãn số trần, căn Tiên phục vị đến nay, tôi hằng thừa lúc nhàn thanh ngao du khắp cả non Tiên, động Thánh. Nay tôi mới rõ lại cõi trần gian đen tối, lạnh lùng, nặng nề, trọng trực, sánh với non Tiên muôn phần khác hẳn, nào là thú non nhơn nước trí, dị thảo kỳ hoa; bốn mùa thoai khí đầm ấm, êm đềm, thanh tịnh. Người thì muôn tuổi chẳng thay hình, còn cảnh vật lại ngàn năm không đổi sắc, thật cảnh tục người Tiên không thể trú, còn cảnh Tiên người tục dễ chi gần.

Sánh ra kiếp con người ở trần gian chẳng khác nào như sương sa ở ngọn cỏ, như tuyết đóng ở đầu non, chỉ rã tan trong giây lát, mà kẻ thế chẳng mấy ai nghĩ đến chỗ đó mà giựt mình hồi tâm tự tỉnh hầu có tầm phương tu luyện để giải thoát kiếp phù sanh sớm nở tối tàn, cứ mải lo chen lấn phú cường, mua vinh bán nhục, đoạt lợi tranh danh mà đành chôn lấp tinh thần vào nơi tử lộ.

Tôi, buổi sanh tiền nhờ có duyên lành sớm gặp THẦY, gặp Đạo, và nhờ có trọn đủ đức tin, thi chung không dòi dối nên ngày nay mới đặng chứng quả vị nhàn, thật chẳng uổng cho một kiếp tu trải biết bao nỗi đắng cay buồn tủi.

THI

Tu hành trước khổ mới sau vui

Nhẫn tánh kiên tâm nếm đủ mùi

Hết đắng hết cay, rồi tới ngọt
Đạo mầu thâm thúy tới giờ lui.

TRƯỜNG THIÊN

Thừa ưa gió mát trăng thanh
Mây lành đỡ gót đạo quanh động tiền
Phút đầu Ngọc Sắc ban truyền
Phụng thừa Thánh Chi đàn tiền giảng lai
Trường thiên thảo luận một bài
Để làm kỷ niệm nhơn ngày ân phong
Cao Đài Giáo Chủ Tiên Ông
Hoằng khai Đại Đạo ân hồng vạn linh
Truyền phương khứ ám hồi minh
Chơn ngôn diệu khuyết tâm kinh chỉ truyền
Cho người rõ thấu bốn nguyên
Tâm tu tác Phật thành Tiên siêu phàm
Thú vui đước tuệ hoa đàm
Phú thi tửu hứng lòng phàm diệt tiêu
Lượng trên dĩ đức dung nhiều
Hóa nhơn độ thể chuộng chừ chúng sanh
Miễn đời giác ngộ đường lành
Tỉnh con hồ điệp tu hành Đạo chơn
Đời vừa gặp lúc hạ nguơn
Tang điền thương hải tuần huơn vắn xây
Thiên cơ khó nổi giải bày
May duyên mới gặp Đạo THẦY kỳ Ba
Ráng tu kịp hội Long Hoa
Trễ rồi một kiếp đọa sa muơn đời
Dầu cho vật đổi sao dời
Tu hành cũng đặng Phật Trời chờ che.

Thăng.

Đêm 23 tháng 7 Tân Tỵ (1941)

CHIẾU MINH - ĐÀN CHỢ LỚN

- I -

THI

CAO ban đệ tử đắc thành công
ĐÀI các nêu tên rõ mặt rồng
GIÁO hóa từ xưa gìn trọn đạo
CHỦ truyền chiếu triệu một tay Ông.

THẦY mừng các con.

THẦY giảng thế lập nên một nền Đại Đạo, trước cho các bậc nguyên nhơn giảng trần, luân hồi chuyển kiếp, lẫn lộn cùng đời chịu đủ các cảnh của đời tạo ra, hầu để chờ ngày thâm hành phận sự, để đui dắt toàn linh trở về căn xưa vị cũ. Duyên may các con gặp Đạo THẦY, các con chớ sồn lòng nản chí, các con nên noi gương của các bậc tiên du liễu đạo mà trì chí lập tâm kiên cố để theo THẦY cho đến ngày cùng. Vậy như TRỌNG đây trước cũng một nguyên nhơn của THẦY sai giảng phàm, ngày nay công đầy quả đủ, THẦY hạ chiếu triệu đôn thơ thâm về nguyên vị.

THI

Dày dặn công phu Đạo mới thành
Rõ ràng đệ tử của Tam Thanh
Luân hồi chuyển kiếp theo trần thế
Thâm góp toàn linh chứng quả lành.

Vậy ngày nay, chiếu theo Thiên luật, THẦY hạ lệnh ân phong cho TRỌNG là ĐẠI GIÁC CHƠN TIÊN. THẦY ban ơn cho giảng đàn nay cùng các con Đạo lý thuyết minh. THẦY thượng ý.

TIẾP CẦU

Bản Đạo mừng chư đạo hữu cả đàn.

THI

ĐẠI chiêu ân ban sắc lệnh **THẦY**
GIÁC truyền thông thả trở về Tây
CHƠN ngôn Từ Phụ vừa phân phán
TIÊN Phật vui vầy một hội say.

HỮU

Mấy kiếp lâm phạm mấy kiếp xong
Vẹn lời nguyện ước đặng thành công
Tu hành hằng giữ lòng kim thạch
Học đạo thường noi chí bá tông
Bí pháp đồ theo khuôn Tạo Hóa
Chơn truyền họa lại phép Sư Ông
Ngày nay công quả vừa viên mãn
Mừng đặng Thiên Đình sắc chỉ phong.

BÀI

Ngày thọ lãnh đơn thơ chiếu triệu
Khiến tâm thần yêu yêu minh minh
Nê Hoàn **THẦY** mở khiêu linh
Dứt rồi cuộc thế Ngọc Kinh trở về
Chầu Sư Phụ sắc phê ban thưởng
Hội quần Tiên vui hưởng Bàn Đào
Cảnh nhàn mặc sức tiêu dao
Phụng chầu hạc múa đón chào người xưa
Thú thanh nhã chiều trưa toại chí
Cuộc nhàn du sơn thủy thích tình
Sen vàng đỡ gót khoe xinh

Đạo chơi Tử Phủ, Động Đình khắp nơi
Sớm Bồng Đào, chiều đời Tây Vực
Cảnh thiên nhiên thơm nức mùi hương
Chỉ rành cảnh báu Tây Phương
Ai người rõ lối kíp buơn trở về
Nhớ những lúc **THẦY** phê tại thế
Lập đàn tràng phổ tế chúng sanh
Cơ linh từ ấy lập thành
Lần lần **THẦY** chuyển nguyên sanh trở về
Nơi Trước Lý mơn đề bí khuyết
Chơn chư hiền chí thiết đạo tâm
Linh Đài là chỗ cao thâm
Là nơi linh diệu chỉ tầm Đạo cao
Tạm một lúc rồi sau cũng đẹp
Cho chư hiền biết phép của **THẦY**
Phép **THẦY** luân chuyển như vầy
Bí truyền, giáo hóa, phân hai con đường
Chùng ấy mới tỏ tường chơn giáo
Bản Đạo đem bốn thảo ra truyền
Chỉ rành người tục phép Tiên
Hiểu rồi khá rắng cần chuyên đêm ngày
Đủ mọi lễ tỏ bày khi trước
Giữ in khuôn gắng bước đừng sai
Đạo thành chịu khổ nhiều ngày
Đường Tăng xưa cũng đặng cay muôn bề
Bản Đạo đây hằng nghe Sư Phụ
Đề nhiều lời phủ dụ ban sơ
Khảo trùng lắm lúc ngăn ngờ
Như đèn trước gió, như cờ gặp đồng
Nhưng khăn khăn một lòng bền chặt

Nhờ trên THẦY thường nhắc nhở khi
Làm tôi với chúa trọn nghì
Không tham sang cả chẳng vì lợi danh
Giữ đặng một chí thành lo Đạo
Đến ngày cùng phước báu tay nương
Biết rằng đồng đạo mến thương
Quả lành đã chứng Tây Phương phải về
Thuyền bát nhã đã kẻ sẵn bến
Lái huyền quang cầm đến Ngọc Kinh
Khách Tây du mới thỏa tình
Công viên quả mẫn Thiên Đình thưởng ban

THI

Bồ đào cam giá tửu Tây Phương
Ly rượu mừng chung chữ nghĩa phương
Tiên tục từ đây xa lại cách
Cơ mầu sau sẽ tả nên chương.

Bản Đạo kiếu. Thăng.

Đêm 30 tháng 10 Đình Sứ (1937)

- II -

CAO ĐÀI TIÊN ÔNG

THẦY mừng các con nam nữ.

Hôm nay, do lòng thành của các con, cùng chiếu theo
luật công đức, THẦY điểm hóa ban phong cho LÀNH.

THI

NGỌC LÀNH chiếu cõi động Đào Nguyên
VÂN các an vui cảnh lạc miền

TIÊN thể tiêu điều hồi vị cũ
NƯƠNG nhờ hạnh phước đức thiên nhiên.

Các con tịnh tâm tiếp điển. THẦY cho đệ tử giảng.
THẦY thượng ý.

TIẾP CẦU
THI

NGỌC các từ khi trở bước về
VÂN đài vui thú cũng là xuê
TIÊN phạm hai nẻo ai người biết
NƯƠNG Đạo song tu mới chẳng quê.

Tôi mừng đạo tử, mừng chung chư hiền nam nữ. Đoàn nay
tôi xin phép THẦY giảng để đôi lời hơn thiệt cùng chư đạo
hữu.

TRƯỜNG THIÊN

Xót vì nổi đạo đời chưa rõ
Vui cho người biết bỏ phạm phu
Cuộc trần như đám mây mù
Khi tan khi tụ công phu vững bền.
Nương với Đạo tuổi tên sẽ rạng
Đức vun bồi cho hãn chữ tu
Cá kia còn đợi hóa cù
Lao công nhọc sức ngàn thu mới toàn.
Kỳ đại xá Nam bang hữu phước
Mỗi chơn truyền gặp được là may
Ai ôi! Đặng biết Cao Đài
Ráng tu cho kịp Thiên Thai trở về.
Lòng tưởng Chúa nên xa thế tục
Giữ y truyền nhịn nhục là hay

Công phu cần mẫn đêm ngày
Gội nhuần ân đức ngày ngày đặn an.
Con nước thuận máy thoàn tân bộ
Vượt dòng khơi đến chỗ hưởng nhàn
Là nhờ gắng sức đặn toàn
Kịp kỳ mở hội Tây Phang trở về.

Tôi mới giảng lần đầu, vì đồng tử yếu thân, tôi chỉ bày
chẳng đặn nhiều, sau rồi sẽ tiếp. Tôi xin kiếu. Thăng.

Đêm 30 tháng 5 Đinh Sửu (1937)

- III -

CAO ĐÀI TIÊN ÔNG

Đạo rất khó, các con cần giữ đức tin cho cứng cáp thì
muôn điều khảo đảo cũng dễ chống trả đặn. Các con tu
hành phải giữ y lời truyền giáo thời mới thấy chỗ nhiệm
mầu của Đạo.

THI

DIÊU đài hơn hờ tháng ngày an
CUNG điện vào ra toại chí nhàn
NGỌC lệnh **THẦY** ban ân tứ phước
NỮ hiền trau luyện pháp huyền quang.

Đó là phẩm vị của **QUÍT**, công trình khó khăn tu luyện
cũng chẳng mấy nhiều, tuy **THẦY** ban phong, nhưng còn
phải lo tu bồi thêm công đức.

THẦY cho chơn linh của **QUÍT** giảng. **THẦY** thượng ý.

TIẾP CẦU

Tôi chào chư đạo huynh, đạo tử, cùng đạo muội.

Rất lành thay! Đắc lệnh **THẦY** giảng đàn để đôi lời trần
tố. Lúc tôi còn ở thế sớm gặp chơn truyền là vì bởi hữu căn.
Tu hành còn non, nhờ gặp kỳ đại ân xá, được **THẦY** độ
đem về, nhưng bấy lâu nay tu hồn rất khó, chừ hiền còn
nương với xác phàm, ráng lo tu chớ để mẫn số chơn linh
còn non yếu rồi thì tiếc như tôi đã muộn.

THI

DIÊU CUNG gần mở hội Bàn Đào
NGỌC chiếu trời Nam về trắng phau
NỮ tú nam thanh còn luyện thế
Giảng trao lời mọn tỉnh đồng bào.

TRƯỜNG THIÊN

Trời mở lượng từ bi bác ái
Đem giống lành gieo rải năm châu
Cao Đài cứu thế hồi đầu
Lên thuyền bát nhã bẻ dâu tránh lằn
Chạnh nổi thế tao tân vì thế
Giữa lưới trần bồng bẻ cái sâu
Đêm ngày giọt lệ thâm sâu
Đường dây oan trái buộc đầu trối chơn
Thói mê muội gây hờn chác oán
Mây ai tường nẻo sáng đường mờ
Bốn tường ràng buộc ngăn ngõ
Hao mòn thần khí mịt mờ tánh linh
Tránh đâu khỏi thất tình lục dục
Đem tinh thần un đúc giống ngoa
Chịu theo chước quỷ mưu tà
Trường tình gây lấy oan gia ích gì
Đời mộng ảo có chi là thiệt

Nỗi đoạn trường tử biệt sanh ly
Ai người cùng xét cạn suy
Tầm đường chánh giác quy y hồi đầu
Phương thoát khổ Đạo mẫu sẵn có
Người trí tri gấn bó tâm tu
Đem mình đến cảnh thanh u
Thoát vòng tục lụy muôn thu hưởng nhàn
Vui chín phẩm sen vàng miết tưới
Nương mây lành rảo bước non thanh
Chim linh thánh thót trên nhành
Bầy hàng cây báu thanh thanh một màu
Hương ngạt mũi Động Đào hoa nở
Nghe đờn linh thơ thới tinh thần
Biết mình lánh khỏi mê tân
Lộc Trời hưởng lấy muôn phần an vui.

Chư đạo hữu hãy để tâm suy nghiệm. Thăng.

30 rạng 01 tháng 11 Mậu Dần (1938)

CHIẾU MINH - THẢO LƯ ĐÀN

- I -

THI

NGỌC chiếu Nam phương ló ánh hồng
HOÀNG minh Đại Đạo điểm thâm công
THƯỢNG căn giác đắc truyền tâm pháp
ĐẾ bản quy hồi sắc tứ đông.

THẦY mừng các con.

Giờ linh, THẦY giáng điển bố hóa các con tu hành mau thành tựu. THẦY ban ơn chung.

Tu hành thì chờ ngày đắc quả, cũng như trồng cây thì chờ lúc sanh hoa trở trái. Biết như vậy các con cứ bền lòng đi tới mãi, nài chi những sự trở gay là cơ tấn hóa. Các con nên để ý và hiểu thì yên tâm.

Đàn nay, THẦY ân phong cho NIỆM là GIÁC MINH KIM TIỀN. Các con tiếp câu. THẦY thượng ý.

TIẾP ĐIỀN

THI

GIÁC khai chơn lý Đạo
MINH tánh thức cơ huyền
KIM đơn tu phản chiếu
TIỀN thể phản huòn nguyên.

Mừng chư hiền hữu.

Đã cùng nhau chia cách bấy chầy
Nay trở lại vui vầy hỷ hạ
Về Tiên cảnh muôn ngàn thú lạ
Nhớ tình xưa bươn bả xin về
Đường đạo đức dễ bề điều độ.

PHÚ LỐI VẤN

Trời thanh tịnh cảnh bồng lai trăm hoa đua nở,
Kìa tòa sen vàng rực rỡ, nọ lầu các chón chờ huy hoàng,
Ngồi tịnh tâm trên chiếc bồ đoàn, tay lần hạt kim cang
mà dưỡng an chơn như bản thể.

Thoạt nhớ đến cuộc đời dâu bể, tai biến trong buổi tuần huòn,

Chạnh lòng từ bi thăm dòi con, hằng giáng bút khuyên lớn cho đời thức tỉnh.

Mượn điệu thi lời phú mà giải bày chơn lý Đạo cho người ngâm kẻ vịnh,

Hầu có chữa cái căn bệnh của kẻ tham nhiễm cuộc hồng trần.

Bác cầu vàng nổi nhịp sông Ngân, cho kẻ thể dời chơn về chốn Bồng Lai Nhược Thủy.

Kẻ hữu căn hữu phước cùng suy cạn nghĩ, khá lập chí lo tu luyện cho kịp hội kỳ,

Long Hoa vốn là trường thi để chọn trang tu mi đạo cao đức cả.

Người thượng trí rõ câu nhơn quả, mau lo trả đặng có bươn bả về cõi u nhàn,

Cảnh tạm này mai thảm chiều than, sao bằng chốn Niết Bàn hư vô tịch diệt.

Phép Đạo vốn hư hư thiệt thiệt, phải chí tâm mới biết đá vàng.

Đạo Cao Đài độ khách Nam bang, thuyền bát nhã rước trang chí đức.

Gương trí huệ đêm ngày ra sức, mài cho thông mà đoạn dứt oan nghiệt buộc ràng.

Cửa Huỳnh Kim lui tới dễ dàng, non Khứu Lãnh ở an ngày Phật.

Người tu nhờ gặp nhiều cảnh éo le mới sửa đặng tánh mình. Vậy khá hiểu mà dè dặt, dầu gặp cảnh ngộ khó khăn buồn bã mà chẳng cho là khó là buồn tức là dứt đặng tánh phàm tục. Gặp cảnh nghịch chớ cho rằng nghịch, nên lấy ơn mà báo oán, mới gọi đấng trượng phu, người quân tử.

Ban ơn chung chừ hiền hữu. Thăng.

Đêm 06 tháng 3 Ất Hợi (1935)

- II -

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY các con.

THI

Chánh lý Đạo màu độ thiện căn
Độ con nam nữ mỗi ân ban
Trên trăm thế kỷ hườn nguyên lại
Gắng chí khuyên lo mỗi Đạo hằng.

Các con! Đạo đã mở, mỗi chánh đường tà lẫn lộn xen vào, ấy là cơ Trời tiền định. Phải ráng bền tâm vững bước trên đường Đạo.

Đêm nay, HUỖNH, THẦY cho đặc lệnh giáng đàn. Đứng giữa Tý thời các con tái cầu.

TRƯỜNG THIÊN

Cho hay có chí tu hành
Đến ngày quy liễu phước lành THẦY ban
Đạo tâm biết rõ đá vàng
HUỖNH nay đặc chỉ THẦY ban trở về
Các con xem thấy lời phê
Thời mau lo liệu giải mê tánh trần
THẦY là Tạo Hóa cảm cân
Dày công tu luyện hưởng phần công cao
Tứ ân các trẻ giới trau
Cung Tiên phán giá Thiên Tào đề lai.

THẦY ban ơn các con. Thăng.

TÁI CẦU

THI

THIÊN hạ nào ai có biết ai
MÔN không tu luyện đạo Cao Đài
ĐẾ vương hữu đức bền cơ nghiệp
QUÂN tử không phân đọa chẳng sai.

Ngã Nguyễn Văn Huỳnh hồi gia mừng huynh đệ, mừng đạo NIỆM, mừng HỒNG, mừng các con. Nghe:

Từ lánh thế theo THẦY về Bạch Ngọc, lúc ấy thơ thói cảnh Tiên, nhìn lại cõi trần rồi thêm chán ngán. Về Bạch Ngọc, vào làm lễ Đại Từ Phụ, ơn ban trở lại phận sự nơi Thiên Môn, nay đứng bá nhựt lai đàn thăm đạo hữu.

PHÚ LỜI VĂN

Thiên khai Huỳnh Đạo, địa tạo sơn hà,
Khai đại đồng tôn giáo kỳ ba,
Lập chánh lý chung hòa hiệp một.
Đạo vô vi chỉ truyền giống tốt,
Độ con người biết chôn tử sanh,
Ráng lo tu, ráng lập chí thành,
Xa vật chất, công danh là mộng tưởng.
Kìa là Cực Lạc, từ bi toại hưởng,
Khỏi tam đồ nghiệp chướng đầy xô,
Vây thì tua gắng chí cần lo,
Tĩnh giác mộng, cầm lái chiếc đò,
Nhắm Tây thiên về trực chỉ.
Đạo thì có độ hơn độ kỹ,
Theo vai tuồng chơn lý phân minh.
Nhưng tiếc thay nhiều nỗi bất bình,

Vì đồ ky, vì danh, sanh nghịch lẫn.
Khuyên đạo hữu tu đừng hay giận,
Đề nguon thần diu dẫn thông lưu.
Tu cũng đừng hay ưu hay tưởng,
Thời ra vô một hướng cao thâm.
Xuất chơn thần diệu ẩn nơi tâm,
Xem kẻ thế lỗi lầm đều biết.
THẦY có dạy đành rành tịch diệt,
Vây ai tưởng nói thiệt ra nghe.
Đạo thời tu cũng phải đặt dè,
Song luận biện nên lẽ luật dạy.
Tịch diệt phải hư vô hiệp lại,
Đạo cao thanh một phái vô vi.
Nghĩ cuộc đời rồi gẫm là hay,
Sanh ở thế cũng chẳng nài vì thế.
Mượn xác thịt để làm diêu kế,
Nuôi chơn thần ngưng bế luyện tu.
Hằng ngày lo vận chuyển công phu,
Thành chánh quả ngao du cõi ngoại.
Giã nam nữ Thiên Môn trở lại,
Nơi cõi trần trái phải mặc ai.

Thăng.

Đêm 06 tháng 3 Ất Hợi (1935)

- III -

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con nam nữ. Đàn nay, THẦY ân phong cho HUY vào hàng Tiên tịch, chứng quả vị là HUỆ MẠNG

KIM TIÊN và cho giáng đàn. Vậy các con tiếp cầu. THẦY
thăng.

TIẾP ĐIỀN

THI

HUỆ MẠNG ân phong thọ chỉ quy
Lai đàn tam hiệp tối giai kỳ
Tiền trình liễu đặc Thiên Đàng lộ
Thị ngã BÙI QUANG tánh tự HUY.

Hỷ chư đạo hữu. Đạo ngày nay còn cậy có chư đạo hữu ở
lại lo hoàn thành mà giúp THẦY.

TRƯỜNG THIÊN

Tiếng rằng học đạo tu Tiên
Nói theo bước Thánh chơn Hiền khi xưa
Nghe rằng là bực thượng thừa
Bốn thời chẳng sót chiều trưa đủ đầy
Thánh truyền thao lược sẵn tài
Trong thời phục hồ, ra ngoài giáng long
Rõ ràng là phép huyền công
Luyện thành chánh quả thần thông dồi dào
Khi thì thấp, lúc lại cao
Phân thanh khứ trực rõ màu hư không
Biết chằng lòng phải dặn lòng
Thấy chi thời thấy đừng mong luận bàn
Tu như CHỖN VỖ thời Ân
Hy sanh vì tấm lòng vàng háo sanh
Giúp cho loài vật đã đành
Còn dùng phép Đạo vận hành cơn nguy
Ấy là đáng mặt tu trì

Đề đời biết tích mà ghi vào lòng.
Nói về hai chữ hư không
Hư không xét lại nơi lòng thì hay
Tôn Sư đã dạy nhiều bài
Đạo siêu cũng bởi nơi ai xét mình
Đạo mầu tóm lại làm tinh
Làm tinh cho trọn mới minh chơn thần
Nếu tu sớm Sở chiều Tần
Rộn ràng trí não thì thần còn đâu
Thiên cung náo loạn thần hầu
Trở dạy e nổi khó thấu phục về
Lỡ rồi bít lấp cung Nê
Ngũ hành vào đó sơn khê phải đành
Khuyên tu giữ trọn đức lành
Có ngày huynh đệ cũng thành đạo cao.

Bần Đạo khuyên chư hiền hữu hãy vui vì Đạo mà hiệp
tác cộng hòa, lo phận sự, trên Tiên tịch đã nêu tên, quý ma
khảo thí... Bần Đạo mừng kỷ niệm bồ đào huynh đệ chung
hưởng.

THI

Bản Tiên THẦY đã có ghi rồi
Giữ chặt lòng vàng chớ thả trôi
Đạo đức đừng cho sơ sót mảy
Giữ gìn khẩu nghiệp khuyên đôi lời.

Thăng.

14 rạng 15 tháng 5 Kỷ Mão (1939)

CHIÊU MINH ĐÀN
TRƯỚC TIẾT TÀNG THƠ

- I -

CAO ĐÀI TIÊN ÔNG

THẦY mừng các con.

THẦY miễn lễ. Các con nghe dạy.

THẦY hằng độ những con biết hạ mình và hay xét lỗi mình mà không tự cao tự đại, mền Đạo chẳng rời Đạo, một tiết cầm giữ lấy mỗi khẩu thọ tâm truyền của Đạo THẦY, hầu khỏi rày chinh mai lệch, cho Đạo THẦY vĩnh viễn trường tồn. Được vậy, một là đời gặp Đạo chánh, hai là các con gọi ân lành thì quý giá có chi bằng.

TRƯỜNG THIÊN

Đạo Cao THẦY nắm chủ quyền
Thưởng ban những trẻ bốn nguyên chẳng rời
Nhứt tâm gìn lấy Đạo Trời
Tuân câu Thiên mạng, y lời đình ninh
Thanh liêm thường tập tánh tình
Không khoe đạo đức ý mình như ai
Hằng noi giáo lý Cao Đài
Giữ lòng thanh tịnh dờ hay chẳng bàn
Tháng ngày lo dứt dây oan
Đạo đời hai lẽ quyết toan cho tròn
Đạo lo luyện, đức lo tròn
Trong hàng đệ tử đáng con thảo hiền
Hành Chánh Đạo, giữ chơn truyền
Không lòng canh cải mỗi giềng vô vi

Vẹn gìn ngũ giới tam quy
Một câu danh lợi không bì với ai
Ngày nay chúng vị liên đài
Tên đề MINH HUẤN là ngày Thiên phong
Chi hơn nhuần gội ân hồng
THẦY truyền dụng phép huyền công giáng đàn.

Ngày nay là ngày THẦY ân phong cho MINH HUẤN là
ĐẠO ĐỨC KIM TIÊN. Vậy các con nên hiểu. Thăng.

TIẾP ĐIỀN

THI

ĐẠO thành nhờ giữ đúng chơn truyền
ĐỨC tốt không làm sái bốn nguyên
KIM thạch hằng gìn câu chánh niệm
TIÊN đài nay đặng tọa kim liên.

Giờ nay Bản Đạo đã đắc lệnh THẦY giáng đàn mừng
chư đạo hữu và cũng có nhiều quan niệm về đạo đức.

Từ ngày Bản Đạo được đơn thơ chiếu triệu về THẦY
đến nay, Bản Đạo mới rõ luật Thiên Đình chẳng riêng vị,
một mây không sai với người tội phước. Chư đạo hữu nên
hiểu người tu vào bực đại thừa hành đúng chơn truyền
chẳng trái lý Đạo thì THẦY điểm hóa, đến ngày lâm chung
đơn thơ chiếu hạ mới đặng chứng quả vị gần THẦY. Còn
người tu mà hay dụng tự ý, làm cho trái lẽ tự nhiên, hay
sanh sự và tướng sự quấy là hay là phải, chẳng tuân Thiên
ý, dầu có tu cũng khó mong kết quả. Đến ngày lâm chung
nguồn thần xuất được mà chẳng có đơn thơ thì đâu về
chứng quả đặng. Chừng ấy ăn năn đã muộn, phải chịu dưới
quyền luật thưởng phạt của Tạo Hóa. Vậy chư đạo hữu

phận sự hãy do theo chơn truyền mà hành cho đúng lý thiên nhiên. Ngoài những lời THẦY truyền chẳng nên nghe, vậy mới ngăn ngừa cơ Đạo sau này khỏi sai tôn chỉ. Bởi vì Đạo THẦY truyền xuống thế để độ những người nguyên nhơn nào phải độ kẻ hóa nhơn. Ấy là cơ tuyển độ. Nếu chư đạo hữu chẳng để cho THẦY lừa lọc mà dùng tự ý độ kẻ hóa nhơn xen vào làm cho rối Đạo sanh thêm điều khảo đảo, mượn lấy danh Đạo mà làm cho như Đạo. Vậy từ đây chư đạo hữu khá đề dặt cho khỏi trái ý THẦY thì sau khỏi ăn năn.

THI

Nỗi Đạo vì đời phải dẫn đo
Thì sao cho đáng phận làm trò
Thà nương ngọn phước vô vi nhỏ
Hơn phát cây cờ dục vọng to
Ông Tạo sẵn gầy đường sáng suốt
Xe trầm nên tránh nẻo cong co
Vui buồn mét thốt đôi câu chuyện
Hay dở đừng phê chí gắng dò.

Bản Đạo hỷ chư đạo hữu. Thăng.

23 tháng 9 Tân Tỵ (1941)

- II -

THI

CAO ban ân tứ kẻ dày công
ĐÀI ngọc ngời Tiên sắc lĩnh phong
GIÁO huấn trọn gìn lời giáo huấn
CHỦ tâm chiếu triệu đến non Bồng.

THẦY mừng các con.

Giờ nay, THẦY giáng đàn phong sắc lĩnh cho **VĨNH**.
Vậy các con khá tịnh tâm tiếp điền.

THI

LINH tánh vui thay thoát kiếp trần
BỬU đài mừng đặng nấu nương thân
CHƠN truyền nhờ trước dày công luyện
NHƠN quả đền xong hết mấy phần.

Tôi chào chư đạo hữu.

Ngày nay, tôi được THẦY ban ơn cho tôi giáng đàn
đồng vui vậy cùng chư đạo hữu.

THI BÀI

Cơ vận chuyển Đạo khai cứu thế
Cuộc tuần hườn độ kẻ thiện căn
Pháp màu THẦY bủa lưới giảng
Lọc lừa kẻ tinh, sảy căn người mê
Ai cũng biết nhan đề Chánh Đạo
Mà xét vì chẳng thạo đường tu
Mảng lo vật chất vông dù
Quyền cao lộc cả mịt mù đạo tâm
Bản Đạo đây cũng làm một lúc
Sau nhờ THẦY tỉnh giấc nam kha
Biết phân hai lẽ chánh tà
Biết rằng cũng có Phật ma hai đường
Chừng ấy mới tầm phương giải thoát
Dưới chơn THẦY mận lạt cũng cam
Cho hay còn nặng xác phàm
Mấy ai tránh khỏi sự làm lạc sai

Nhờ tin tưởng CAO ĐÀI có một
Ấn mình trong then chốt của THẦY
Mặc dầu trăm đắng ngàn cay
Cũng đành chịu khổ theo THẦY đó thôi
Ngày nay đã dứt rồi nợ thế
Khỏi lo điều dâu bể tang thương
Thung dung nơi chốn Thiên Đường
Sớm chầu bệ Ngọc, chiều thường công phu
Nhờ chịu khổ mấy thu tu luyện
Đến ngày cùng chẳng biến đạo tâm
Nên THẦY bỏ đức cao thâm
Lò cừ tránh khỏi luân trầm đảo điên
Nợ nơn quả tiền khiên đã dứt
Để lưu truyền nghi thức Tàng Thơ
Tháng ngày gìn giữ phượng thờ
Thì còn hồng phúc hưởng nhờ về sau
Chư đạo hữu công lao khó nhọc
Mấy năm dư lừa lọc trước thanh
Đạo cao rồi sẽ đắc thành
Đường dê ngựa chạy phước lành tay nương
Nay giáng bút tỏ tường sau trước
Khuyên đệ huynh gắng bước theo THẦY
Đạo mầu càng luyện càng hay
Càng cao phẩm vị càng dày đạo tâm.

Thăng.

05 tháng 8 Đinh Sửu (1937)

- III -

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con nam nữ.

Đàn nay THẦY ân phong cho CHIÊM là ĐẠO NGẠN
CHƠN QUÂN. Vậy các con tiếp cầu. THẦY phán giá.

TIẾP CẦU

THI

ĐẠO mầu **TRẦN** thiết độ người theo
NGẠN thượng **VĂN** hào cũng khó leo
CHƠN giả dầu ai **CHIÊM** ngưỡng mộ
QUÂN thần nếu tưởng báng Tiên bêu.

Chào chư đại sư huynh, sư tỷ, cùng chư đạo huynh, đạo
tỷ chung cuộc vui mừng cho em ngày hôm nay phục hồi,
đắc thành chánh quả.

THI

Nhắc nhở cùng nhau một ít lời
Cuộc cờ xáo lộn lắm ai ôi
Vững tâm đạo đức ngày đêm luyện
Mở nẻo tu ra sớm độ đời.

THI BÀI

Đời lộn kiếp nghĩ càng gớm ghiếc
Chước mị tà quỷ quyết như câu
Người đời trong cuộc bể dâu
Tránh nơi nào khỏi thâm sấu đắng cay
Nợ nơn quả có vay có trả
Thiệt là đời dối giả biết bao

Say mê đâu có nhớ nào
Tám mươi một kiếp lộn nhào chuyên luân
Nhớ tới bắt rung rung giọt lệ
Quả nhồi cho sự tẻ nhiều lần
Khổ thay lẫn lóc bụi trần
Có nhiều kiếp đọa hóa thân thú cầm
Bởi muội trí lạc lầm tội lỗi
Lớp thú thay, rồi đổi lớp người
Lắm khi khóc lẫn lộn cười
Đọa đày đến thế thì thôi còn gì
Xưa ở chốn cung Vi thông thả
Phạm Thiên điều mắc đọa phải cam
Lỡ tay nên chịu nhúng chàm
Rủi ro mang lấy vốc phàm bấy lâu
Thân dày dạn dãi dầu chịu đã
Bị mê theo miếng bả lợi danh
Nhiều khi vào tử ra sanh
Xông pha tên đạn, nhọc nhằn [nhằn] lao lung
Nỗ chí khí anh hùng giúp thế
Trương cánh vẫy cứu tế vạn dân
Ba phen đã lánh phong trần
Bị chung lục đạo chẳng gặt cựa ngôi.

Vì mới quá, yếu đuối, sau sẽ tiếp. Thăng.

05 tháng 9 Mậu Tý (1948)

CHIẾU MINH
PHÚ LÂM ĐÀN

- I -

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY các con. THẦY mừng các con nam nữ.

Đàn nay, THẦY chứng lòng thành nguyện của các con, vậy THẦY ân phong cho MƯỜI là THANH HƯ ĐẠO NHƠN. Các con tiếp câu. THẦY thượng ý.

TIẾP CÂU

THI

THANH tịnh giới trau Đạo tối cần
HƯ vô bồi bổ thể kim thân
ĐẠO thành Nam Đẩu Tinh Quân chiếu
NHƠN quả trả xong đặng thoát trần.

HỮU

Trần thế là nơi tạo chuỗi phiền
Lo tu sao đặng phản hườn nguyên
Bàn Đào, Động Phủ là ngôi báu
Sớm tối vào ra trước bệ tiên.

HỮU

Bệ tiên châu chực TIÊN ÔNG
CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ dày công độ đời
Ban truyền Đại Đạo khắp nơi
Độ người căn thiện thoát đời trầm luân.

Bản Đạo mừng chư đạo hữu.

TRƯỜNG THIÊN

Cảm tình đồng đạo tri âm
Cầu THẦY đánh lễ thành tâm khẩn nguyện
Từ bi Thánh ý ban truyền
Cho tôi tiếp xúc chư hiền đàn trung
Thú vui bút tả chững cùng
Mừng nhau hỷ hạ đôi chung rượu nồng
Việc đời thấy có hườn không
Rõ cơ Tạo Hóa giữ lòng lo tu
Đạo thành về chốn thanh u
Cờ Tiên rượu Thánh muôn thu hưởng nhàn
Lánh đời khỏi tạo trái oan
Dẹp lòng nhờn đục mưu toan lợi quyền
Học đời hạnh đức Thánh Hiền
Từ bi bác ái cần chuyên tu hành
Phật Tiên năng độ chúng sanh
Thoát vòng cương tỏa về thành Nhụy Châu
Trò đời lắm cuộc bể dâu
Tang thương biến chuyển có đâu vững bền
Lo tu cảnh lạc lần lên
Trau dồi đạo đức lập nền Tiên gia
Đào Nguyên, Động Phủ quê nhà
Dinh hoàn cõi tạm đây là mê tân
Nhớ khi còn ở dưới trần
Tu hành phải chịu lắm phần cam go
Quanh năm thủ phận làm trò
Tội căn sám hối lần dò thang Tiên
Ngày nay đắc chí phi nguyện
Đề lời nhắc nhở bạn hiền cố giao

Bá tông lập chí thanh cao
Tu thành chánh quả Bàn Đào vầy vui
Giờ nay kẻ ở người lui
Tiên phạm chia cách chưa nguôi tác lòng.

Thăng.

04 tháng 11 Giáp Tuất (1934)

- II -

THI

CAO tốt hư vô **THÁI CỰC HOÀNG**
ĐÀI linh ứng hóa độ phạm gian
CHƯỜNG khai mối Đạo lưu truyền khắp
GIÁO dục quần sanh giải ách nàn.

Các con thành tâm, THẦY cho NGỌC THIÊN TIÊN
NƯỞNG giảng. THẦY phản giá.

THI

NGỌC quý ngày nay mới biết thờ
THIÊN cơ há để lộ hờ ơ
TIÊN phạm do bởi tâm minh mẫn
NƯỞNG bạn tu hành kịp buổi sơ.

Tôi chào mừng hiền huynh, các hiền muội. Nay tôi đặc
lệnh giảng đàn tỏ đôi lời hơn thiệt.

PHÚ

Từ Ngọc Sắc chín từng mây bạc
Rảnh kiếp trần cõi hạc về quê
Ơn THẦY ban dưới bệ dựa kê
Hầu NGỌC ĐỀ ngàn thu thông thả.

Nợ đã mãn, ơn đền nghĩa trả
Hiền Đạo mâu, ngọc hóa đài mây
Khép nép hầu dưới bệ tỏ bày
Trình công quả đặng vào cung Ngọc.
Cơ tiền định chính THẦY lừa lọc
Hai mươi trò nơi góc trời Nam
Cũng cùng chung phụng mạng xuống phàm
Nay gặp hội Cao Đài truyền giáo.
Lòng tỉnh ngộ tầm sư học đạo
Thọ chơn truyền bốn thảo Tam Thanh
Nhờ công phu Đạo pháp vận hành
Căn duyên mãn đắc thành quả vị.
Nương cơ ngọc để lời chú ký
Cho người đời rõ lý thiên nhiên
Hầu tâm tu siêu rồi cửu huyền
Cùng thất tổ huần nguyên nhưt mạch.

Em về mới biết rõ cơ Trời lồng lộng. Vậy em khuyên
chư hiền ráng lo tu hành, may ngày sau cùng nhau chung
dưới bệ. Vậy phải trả, trả đến giờ chót. Thăng.

09 tháng Giêng Tân Tỵ (1941)

- III -

THI

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ chiếu quang minh
Ban bố hồng ân trẻ đạo thành
Một tác lòng thành thiên địa chứng
Mừng chung con trẻ rạng danh thinh.

Ngày lành tháng tốt THẦY cùng Tiên Phật giá lâm.

THẦY ban ơn hạ lệnh ân phong cho HỘI giáng đàn cùng
các con hoan lạc. THẦY thương ỷ.

TIẾP CẦU

THI

NGỌC cung vui bấy thú yên hà
BỬU pháp rạng ngời mấy độ xa
NƯƠNG cảnh Thần Tiên Trời thương tứ
NƯƠNG mây giá hạc đạo ta bà.

Tôi mừng chung chư đạo hữu nam nữ. Ngày lành gọi ơn
lành THẦY ban và đắc lệnh giáng đàn cùng chư đạo hữu
vui vậy. Từ ngày thọ chơn pháp của THẦY hằng giữ chơn
tâm tu hành, thường lấy chữ tín thành làm gốc, nhưt tâm
nhưt đức, không dòi không đổi, cứ y pháp hành trì, tứ thời
giữ vẹn, nên THẦY vì thế mà độ tôi về Tiên cảnh an hưởng
thú thanh nhàn nơi lạc vị.

TRƯỜNG THIÊN

Từ ngày rảnh nợ trần ai
Hồn về lạc cảnh bệ giai châu THẦY
Gội nhuần võ lộ vui say
Ân phong chức lãnh Diêu Đài ở an
Thú vui báu lạ muôn ngàn
Đờn linh tao nhã hội Bàn Đào Tiên
Toại lòng kẻ chốn bốn nguyên
Ngôi cao phẩm báu hiện tiền đua xinh
Tiên cung rày đã khỏe mình
Từ đây lánh nẻo gập ghình thế gian
Mừng nay đắc lệnh giáng đàn
Cùng chư đạo hữu nhưt tràng lạc hoan

Nghĩ vì cuộc thế đa đoan
Buồn câu oan trái buộc ràng người chơn
Tu là gieo hạt kim đơn
Giống lành nên giống nhờ ơn quả lành
THẦY hằng độ dẫn chúng sanh
Thoát vòng khổ não Đạo thành quy căn
Tu là hồn đặng siêu thăng
Thế gian so sánh chi bằng đó ai
Duyên may gọi đức CAO ĐÀI
THẦY Trời xuống thế chỉ bày Thiên cơ
Mỗi người trao bức đồ thơ
Đơn phòng kín cất đợi giờ phi thăng
Đạo lành hết võ rồi văn
Hành cho đúng phép dò phăng môi giềng
Gìn lòng hai chữ tịnh yên
Ngừa cơn sóng gió con thuyền ngoài khơi
Biết tu thì biết luật Trời
Công bình hai chữ chẳng đời chẳng thay
Đạo cao khá lập đức dày
Đạo cao sẽ biết cái tài ma cao
Anh hùng chí khí đừng nao
Trường thi đạo đức anh hào mới nên
Khảo cho biết bở hay bền
Năm ba độ khảo tuổi tên bảng đề
Chờ ngày chiếu ngọc THẦY phê
Mới mong thoát tục đặng về non Tiên
Đã mừng bạn đạo hữu duyên
Tường trong lý nhiệm tâm truyền THẦY trao
Ấy là quý giá biết bao
Tháng ngày bốn buổi cần trau cho thuần

Cơ màu vui với ngày xuân
Đôi lời mừng chúc mấy từng Đạo cao.
.....
Tôi chào chung chur đạo hữu nam nữ. Tôi xuất cơ.
Thăng.

16 tháng 5 Đinh Sửu (1937)

CHIẾU MINH - LONG AN ĐÀN

- I -

THI

CAO phẩm Thiên ân chiếu sắc phong
ĐÀI quang siêu rỗi độ nhơn dòng
CỬU nguy chúng loại ra khuôn khổ
THẾ buổi hạ nguon Đạo pháp thông.

THẦY các con. THẦY mừng các con.

Hôm nay đến kỳ bá nhật, các con hội hiệp nơi đàn lập lễ vui mừng cho chơn linh của ĐÊ được sớm phản hồi cựu vị, chứng quả kim thân. Vậy THẦY ân phong cho ĐÊ là NGỌC DIÊU TIÊN NƯƠNG và hạ lệnh cho giáng đàn. Các con tiếp cầu. THẦY thượng ý.

TIẾP CẦU

Tôi chào mừng quý hiền huynh, cùng quý hiền tỷ, quý hiền hữu cùng hiền muội.

THI

NGỌC quý nhưng còn kém về ngân
DIÊU Cung rày đã ở yên phần

TIÊN thiên cảnh vật vui chi xiết
NƯƠNG bóng Từ Bi mát mẽ thân.

HỮU

Mừng mừng cõi thọ được vào ra
Mến nghĩa chị em hội một nhà
Kê ở dương trần người cụ vị
Trông chờ em chị trở về qua [quê].

Tôi rất hữu phần được Đức TỪ BI gia ân xuống phước độ dẫn được về đến cõi Thiên Đàng cùng gia ban phẩm vị, chớ sanh tiền công đức kém sút, ngày nay quá tiếc nhưng chẳng biết làm sao. Tuy đã đặng thung dung nơi cõi thọ nhưng cũng còn phải lo tu luyện thêm cho đầy ba phẩm. Còn chư đạo hữu nay còn ở thế ráng gắng công trì chí luyện cho đầy đủ, nguơn thần cúng cát, ngày sau chứng quả vị thanh cao.

Xưa tôi tu hành lời thôi hơn chư đạo hữu, nhưng vì vẫn số trần, nhờ Đức TỪ BI hóa độ. Nay tôi làm một bài phú thất ngôn để kỷ niệm.

PHÚ THẤT NGÔN

Nhờ kiếp trước dày công tu luyện
Nên ngày nay mới chuyển kịp kỳ
Ngộ chơn truyền chánh pháp vô vi
Trên có Đức TỪ BI hóa độ
Đặng siêu thoát khỏi vòng tứ khổ
Nương thuyền từ phần bộ Tiên cung
Khi vào ra vui hứng bá tòng
Lúc ngoạn cảnh thung dung nhàn lạc
Nghĩ lại ngán thói đời đen bạc

Mảng tranh đua sống thác nào hay
Chốn gian hồng một cuộc trả vay
Rồi cũng nắm hai bàn tay trắng
Biết đã tạt sợ chi thuốc đắng
Muốn siêu phàm phải gắng công phu
Vì lẽ hằng ngoạt nhiệm nhứt nhu
Tu nhứt kiếp thanh u thoát hóa
Chư hiền ôi! Phải bền chí cả
Luyện đờn thành chứng quả Chơn Nhơn
Người ở đời họa phước đời cơn
Vui cửa Đạo thua hơn nào nại
Lo cư xử cho tròn nhơn ngãi
Học từ hòa bác ái thiện lương
Hầu ngày sau tích để làm gương
Cho kẻ thế tầm đường chánh giác.

Này chư đạo hữu ôi! Đời là giả cuộc, là chốn bể khổ thành sâu, chôn lấp biết bao chơn linh trụ lạc, tình đời rất nên tráo chác, lắm lúc mặn nồng, nhiều khi cay đắng, ít nẻo thẳng, lắm đàng quanh. Chư đạo hữu nhờ lòng giác ngộ lập chí lo tu hành ấy là phương siêu việt. Nên coi sự lợi danh nhẹ như lông hồng, mỗi phú quý như sương sa bọt nước.

Đời trăm tuổi ít người. Đạo muôn thu chẳng hoại. Thăng.

27 tháng 4 Bính Tuất (1946)

- II -

THI

GIÁC hải đưa người tách bến mê
MINH châu cổ cảnh hiệp quy về

KIM Bàn Ngọc Lộ thần linh tại
TIÊN tịch chánh danh chữ rạng đề.

Bàn Đạo mừng chư đạo đệ cùng chư đạo muội.

Người tu ai cũng ước mong cho mau đặng thành công đắc quả, nhưng vậy cũng có kẻ tu mau mà đặng thành, còn cũng có người tu lâu mà chưa liễu. Ấy là do nơi số kiếp nhân duyên của mỗi người. Nhưng hễ có chí thành giữ lo tu hành cho đúng đạo thì cũng có ngày Tiên tịch nêu danh, đắc thành Đại Đạo.

Đàn nay, Bàn Đạo đắc lệnh Sư Phụ chứng lễ trăm ngày để gia phong cho **TRONG** là **NGỘ TÁNH CHƠN NHƠN**. Vậy chư đạo đệ tiếp câu. Bàn Đạo xuất cơ.

TIẾP CÂU

THI

NGỘ đặng Đạo Trời quý biết bao
TÁNH lành một kiếp ráng giồi trau
CHƠN như siêu xuất về Tiên cảnh
NHƠN quả trả xong hưởng Động Đào.

Đào viên còn đợi hội Long Vân
Chín phẩm liên hoa sắp vị phần
Tiên Phật hai đường tùy phước đức
Thấp cao ba bậc bởi nguyên nhân.

Chào mừng chư huynh đệ lưỡng phái. Chư huynh đệ an tọa, bắt thủ lễ.

Tôi khi thoát đặng khỏi xác phàm trọng trước rồi mới rõ kiếp sống của con người ở cõi tạm này thật là vô vị, chỉ để trả nợ tiền khiên, đáp đền câu oan trái. Kẻ muội Đạo tham

luyện hồng trần, gây câu nhờn quả thì phải bị quẩn quanh trong vòng vay trả, chuyển kiếp luân hồi. Còn người có lương tri lương năng, biết hồi đầu hướng thiện sửa tánh tu tâm thì đặng vào đường Chánh Đạo, luyện đắc kim thân, thoát vòng cương tỏa, chứng quả bồ đề nơi cựu quê cố cảnh.

THI

Mằng mằng tui tui lại vui vui
Mằng bởi tôi nay rõ Đạo mùi
Tui bấy đệ huynh còn ở thế
Vui ngày đoàn tụ mới là vui.

TRƯỜNG THIÊN

Nay tôi đặng ân phong Thiên tước
Ấy cũng nhờ ngày trước tu hành
Kiếp này giác ngộ Đạo lành
Dày công khổ luyện đắc thành vị ngôi
Đã chí dốc làm tôi **THƯỢNG ĐẾ**
Thì thân này có kể chi danh
Lánh nơi xa mã thị thành
Nơi gương Tiên Phật ẩn hành sử kinh
Nổi ma khảo thiên hình vạn trạng
Cũng cứ làm mặt dạn mày dày
Đạo thơ gắng chí dôi mài
Công viên quả mãn Bồng Lai đặng vào
Thanh tịnh bấy sen chào cúc nở
Êm đềm thay cảnh ở Tiên cung
Hoa thơm phượng phát ngàn trùng
Cực kỳ mỹ lệ vô cùng thanh quang
Nay Động Phủ dưỡng an bốn thế

Xót vì tình huynh đệ ngày xưa
Thân còn dầu dãi nắng mưa
Cùng đời lẫn lộn tương đũa khổ lòng
Ấy cũng bởi Hóa Công tiền định
Phận làm trò đợi lệnh THẦY ban
Tuy nay Tiên tục đôi phang
Ngày cùng rồi cũng nhứt tràng hiệp quy
Thế sự nổi sanh ly tử biệt
Ấy cũng vì chẳng biết nguyên nhân
Người tu luyện đặng thức thân
Thoát vòng cương tỏa muôn phần thung dung
Nay huynh đệ Cửu Trùng đợi lệnh
Gần ngày cùng chấn chỉnh đường tu
Công trình, công quả, công phu
Đạo mẫu hiển đạt thanh u đề vời
Tinh tri kỹ để lời mách thốt
Ráng tu sao ngày chót gặp THẦY
Cảnh Tiên huynh đệ sum vầy
Bàn Đào cộng hưởng là ngày Long Vân.

THI

Bồ đào nội hóa tửu Nam phương
Chẳng phải quỳnh tương chốn Phật đường
Đạm bạc cùng nhau ngày kỷ niệm
Tiên phàm chia cách rẽ đôi đường.

Thăng.

15 tháng 4 Ất Dậu (1945)

- III -

CAO ĐÀI THƯỢNG ĐẾ

THẦY mừng các con nam nữ.

THI

Tu hành chịu khổ một phen này
Sau đặng tiêu diêu chốn lạc đài
Thoát kiếp luân hồi muôn tuổi thọ
Khỏi vòng lục đạo dứt trần ai
Tiêu diêu cảnh cũ vô phiến nào
Tự tại quê xưa bất tái lai
Một bản đơn thơ THẦY tạc để
Muốn nên căn vị gắng công mài.

THẦY chứng chiếu số câu và lòng thành nguyện các con
giờ nay. Vậy THẦY ân phong cho HÓA đạo hiệu là NGỌC
HOA TIÊN NƯƠNG. Các con tiếp cầu. THẦY thượng ý.

TIẾP CẦU

THI

NGỌC ần non Kỳ phụng gáy vang
HOA liên chín phẩm tựa ngôi vàng
TIÊN đơn phản chiếu thành căn vị
NƯƠNG bóng Đài Cao dứt trái oan.

THI

Oan trái bao phen buộc lấy thân
Mừng nay đặng rảnh kiếp phong trần
Ơn THẦY nghĩa bạn hằng ghi tạc
Dạ sắt lòng son Đạo tối cần.

Mừng chư đạo hữu nội đàn.

Nay tôi đặng thoát kiếp phong trần cũng nhờ Đức TỪ BI độ rỗi, chớ bề tu luyện của tôi còn khiêm khuyết, nhưng may là nhờ thời kỳ ân xá. Nay tôi mới rõ, đời người chẳng khác nào như mù tan, như sương rã, thoát qua thoát mất, trăm năm như giấc chiêm bao. Ở thế cuộc muôn điều giả dối, biết lo tu, ơn THẦY nhuần gội, thoát ly trần trở lại cội quê.

BÀI

Từ đắc lệnh Cửu Trùng hạ chiếu
Bỏ xác phàm mới hiểu cơ quan
Thảm thay thế cuộc thương tang
Làm người phải chịu lắm than nhiều bề.

Nay tôi đặng trở về quê cũ
Động Đào Nguyên thi phú nô nức
Non Tiên mặc sức ta bà
Sớm chiều bệ ngọc chiếu hòa bạn thanh.

Chỉ một kiếp tu hành quấy quá
Đức Từ Bi ân xá độ về
Cảnh nhàn lạc thú tư bề
Hào quang sáng rỡ cỏ huê đủ màu.

Ngoảnh lại chốn trần lao thêm chạnh
Cảnh bi ai nóng lạnh bất thường
Trăm năm như giấc mộng trường
Làm người khá xét cho tường bốn nguyên.

Chư đạo hữu có duyên có trí
Lập chí tu chánh kỷ hóa nhơn

Luyện thành ba phẩm kim đơn
Đồng về thắng cảnh Linh Sơn hội đào.

Lời thường ví Trời cao có mắt
Sanh nhằm kỳ mạc trắc phong vân
Còn ham bả đỉnh chung trần
Trăm năm phải chịu vùi thân bụi hồng.

Nay tôi đặng ân phong Tiên tịch
Đề đôi lời khuyến khích cùng nhau
Đạo mẫu gắng chí giới trau
Ngày cùng sẽ đặng dồi dào phước thanh.

Giã chư đạo hữu. Thăng.

TIÊN PHONG

CÀN TỊCH

Thiên tước

Minh Khai Kim Tiên
Nhứt Bửu Chơn Nhơn
Minh Bửu Đạo Nhơn
Tam Bửu Chơn Nhơn
Giác Ngộ Chơn Nhơn
Chánh Giác Chơn Nhơn
Diệu Giác Chơn Nhơn
Giác Ngạn Chơn Nhơn
Giác Thiện Chơn Nhơn
Từ Minh Chơn Nhơn
Huệ Pháp Chơn Nhơn
Thanh Bửu Đạo Nhơn
Chơn Bửu Đạo Nhơn
Hạnh Bửu Đạo Nhơn
Chơn Minh Đạo Nhơn
Huệ Chiếu Đạo Nhơn
Quảng Pháp Đạo Nhơn
Giác Bửu Chơn Quân
Pháp Bửu Chơn Quân
Bửu Giám Chơn Quân
Bửu Đánh Chơn Quân
Lạc Thiện Chơn Quân
Văn Thiện Chơn Quân

Danh

Phan Tấn Lộc
Nguyễn Thiện Thương
Minh Tạo
Minh Hòa
Nguyễn Văn Đông
Minh Thêm
Minh Cẩm
Minh Song
Phan Quan
Minh Ai
Minh Giác
Lê Minh Khương
Minh Tiên
Minh Khai
Minh Hương
Minh Bấy
Nguyễn Văn Mùi
Minh Dậm
Minh Môn
Minh Xưa
Minh Se
Minh Kẹm
Nguyễn Văn Hanh

Khải Ngộ Chơn Quân
Âu Thiên Quân
Phổ Đức Thiên Quân
Hải Huệ Chơn Quân
Thiên Bảo Tướng Quân
Chơn Thanh Sứ Giả
Kim Phan Đồng Tử
Linh Bửu Thiên Đồng
Phù Sứ Giả

Minh Thời
Minh Inh
Trần Minh Lục
Hoàng Huy Hòa
Kiều Công Kiệt
Ngô Văn Tịnh
Minh Huỳnh
Minh Lầu
Nguyễn Đăng Khoa

KHÔN TỊCH

Thiên tước

Diệu Bửu Nương Nương
Ngọc Thanh Tiên Nương
Ngọc Đánh Tiên Nương
Ngọc Bồn Tiên Nương
Ngọc Đô Tiên Nữ
Thanh Thiên Tiên Nương
Diệu Hạnh Tiên Nương
Ngọc Linh Tiên Nữ
Ngọc Quyện Tiên Nương
Từ Huệ Tiên Nương
Ngọc Liên Tiên Nương

Danh

Trương Thị Sâm
Minh Thanh
Minh Cảnh
Minh Cửa
Minh Thương
Minh Ngài
Phạm Thị Tất
Lương Thị An
Nguyễn Thị Đát
Minh Thành
Minh Trâm

MỤC LỤC

CHƯƠNG I - HÌNH NHI HẠ HỌC - GIÁO LÝ CÔNG TRUYỀN

1. Bài Ca Tụng của đạo hữu Trần Văn Quế	6
2. Phàm Tục (Lời Cầu Nguyện của đệ tử Chiêu Minh Đàn)	9
3. Thánh Tựa (Động Đình Hồ Đại Tiên Trường)	12
4. Khai Kinh	
Thi Tổ Đại Tôn Sư (Hồng Quân Lão Tổ)	15
Tam Thanh Thượng Giáo	16
5. Tam Giáo Thánh Nhơn	20
6. Cao Đài Xuất Thế Đại Đạo Hưng Truyền	26
7. Giải Nghĩa Bốn Chữ Đại Thừa Chơn Giáo	29
8. Chỉ Ý Thuyết Minh	31
Thầy Lập Cao Đài Đại Đạo Như Thế Nào?	34
10. Đại Đạo Luận	37
Tại Sao Cơ Đạo Rẽ Chia?	41
10. Nền Tảng Cao Đài Đại Đạo	44
11. Tôn Chỉ Của Cao Đài Đại Đạo	54
Luận Về Chữ Hữu Và Vô	55
12. Quân Tử Và Tiểu Nhơn	58
13. Kiên Nhẫn - Hạnh Người Tu	65
14. Hòa Hiệp	69
15. Đoàn Thể	73
16. Đạo Đức	79
17. Xả Thân Giúp Đòi	82
18. Hai Mối Đại Ân	86
19. Tinh Thế	89
20. Trách Đòi	95
21. Quả Báo Luân Hồi	97
22. Lý Thiên Nhiên Và Lý Tự Nhiên	105
23. Khởi Trung Tâm Đạo	108
24. Khuyến Tu Cho Thuận Thiên Ý	111
25. Đức Tin	115

26. Lý Đạo Phép Tu	120
Mê Giác	123
Thập Nhị Liên Phong	125
27. Luyện Kỹ Tu Thân	127
Quy Tam Bửu Ngũ Hành	130
28. Tâm Tu Chơn Đạo	131
Luyện Đạo Tu Hành	133

CHƯƠNG II - HÌNH NHI THƯỢNG HỌC - ĐẠI THỪA TÂM PHÁP

29. Tiên Thiên Cơ Ngẫu	138
30. Hậu Thiên Cơ Ngẫu	142
Thầy Lược Luận Chữ Tu	147
31. Luận Về Đại Đạo Tâm Truyền	151
32. Nhơn Vật Tấn Hóa	154
33. Thập Tục Tam Thanh	161
Tam Giáo	166
Ngũ Hành	167
Cao Đài Đại Đạo Và Cao Đài Tôn Giáo	169
34. Sắc Không Luận	171
35. Luận Về Chữ Tâm	176
Cái Báu Của Nguồn Tinh	179
36. Xuất Thân	181
Thất Tình	186
37. Tồn Tâm Dưỡng Tánh	188
38. Tham Thiền Nhập Định	192
39. Luyện Đạo	196
40. Tam Thừa Cứu Chuyển	199
41. Dưỡng Sanh Tánh Mạng	204
42. Vũ Trụ	212
43. Địa Cầu 68	218
44. Thiên Đàng Địa Ngục	220
45. Đại Đạo Phục Hưng Cao Đài Xuất Thế	222
Cách Thức Thờ Phụng	226

CHƯƠNG III - ẤN CHỨNG THIÊNG LIÊNG

<i>Đàn Ra Kinh Đại Thừa Chơn Giáo</i>	
46. Giác Bửu Nương Nương	234
47. Bạch Bửu Tiên Nương	236
48. Bích Vân Tiên Cô	239
<i>Đàn Chợ Lớn</i>	242
49. Đại Giác Chơn Tiên	243
50. Ngọc Vân Tiên Nương	245
51. Diêu Cung Ngọc Nữ	247
<i>Thảo Lư Đàn</i>	249
52. Giác Minh Kim Tiên	250
53. Thiên Môn Đế Quân	253
54. Huệ Mạng Kim Tiên	255
<i>Trước Tiết Tàng Thơ</i>	257
55. Đạo Đức Kim Tiên	258
56. Linh Bửu Chơn Nhơn	260
57. Đạo Ngạn Chơn Quân	262
<i>Đàn Phú Lâm</i>	
58. Thanh Hư Đạo Nhơn	264
59. Ngọc Thiên Tiên Nương	266
60. Ngọc Bửu Nương Nương	268
<i>Long Ấn Đàn</i>	
61. Ngọc Diêu Tiên Nương	270
62. Ngộ Tánh Chơn Nhơn	273
63. Ngọc Hoa Tiên Nương	276
TIÊN PHONG	
Cần Tịch	279
Khôn Tịch	280

ĐẠI ĐẠO TAM KỶ PHỔ ĐỘ
CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO PHÁI CHIẾU MINH
& CHƯƠNG TRÌNH CHUNG TAY ẤN TỔNG KINH SÁCH ĐẠI ĐẠO

ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO

IN LẦN THỨ HAI

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

53 Tràng Thi, quận Hoàn Kiếm, thành phố Hà Nội

☎ (04) 37822845 – Fax: (04) 37822841

Email: nhaxuatbantongiao@gmail.com

Chịu trách nhiệm xuất bản: Giám đốc – Tổng biên tập

Nguyễn Công Oánh

Biên tập: Lê Hồng Sơn

Vẽ bìa: Lê Anh Huy – Sửa bản in: Tu sĩ Mộng Tuyền

Đơn vị liên kết: Ông Lê Anh Dũng

Địa chỉ: 87/3 Đinh Tiên Hoàng, P. 3, Q. Bình Thạnh, Tp.HCM.

In hai ngàn bản, khổ 14,5 20,5 cm, tại XN In FAHASA

774 Trường Chinh, phường 15, quận Tân Bình, Tp.HCM.

☎ (08) 38153971 – Fax: (08) 38153297

Số đăng ký xuất bản **742-2016/CXBIPH/14-53/TG**

Mã số ISBN: **978-604-61-3547-0**.

Quyết định xuất bản số **170/QĐ-NXB TG**, ngày 24-3-2016.

In xong và nộp lưu chiểu quý Ba năm 2016.

KINH ẤN TỔNG (KHÔNG BÁN)

KÍNH BÁO: ĐẠI THỪA CHƠN GIÁO do *Chương Trình Chung Tay Ấn Tổng Kinh Sách Đại Đạo & Long Vân Đàn (Mỹ Thơ)* thực hiện.

Quý đạo hữu, đạo tâm có nhu cầu thỉnh kinh sách hay phát nguyện công quả ấn tổng các loại kinh sách xin hoan hỷ liên hệ trực tiếp với:

Hiển huynh MINH QUANG (Trần Văn Quang)

59/79 Trần Phú, phường 4, quận 5, Tp.HCM ☎ 0913613653